

Až přijde bouře

Varování:

Pozor, tato kniha skutečně PATŘÍ do červené knihovny. Když jsem ji psala, chtěla jsem zapomenout na starosti, které mi tehdy vrtaly v hlavě. Třeba se bude někomu k podobnému účelu hodit. Jinak je to slátanina, o které pan doktor Ivan Volný z nakladatelství Baronet, po té, co byl tak laskavý, že si ji přečetl, napsal, že takových knih jsou mraky... Plně s ním souhlasím, ale když jsem ji psala, dobře jsem se bavila a mé přítelkyně včetně mé maminky mne ubezpečovaly, že při čtení pocít'ovaly totéž.

Mirka Dvořáková

*„Každý boj s láskou je předem prohraný“
Héliodóros*

Na fialovém nebi se křižovaly stříbrné linie blesků. V blátě pod lískovým keřem se krčila postava v chatrných hadrech a v prokřehlých prstech svírala malý lesklý obdélník. Prostor sténal pod náporom magnetické bouře provázené lijákem a krupobitím. Ve chvíli, kdy blesk rozčísil nebesa nízko nad obzorem, se kousek od lísky stopu nad úroveň terénu zhmotnil černý obdélník připomínající veřeje s podélnou škvírou po straně. Ačkoliv byl tento úkaz stejně absurdní jako rampouch v lávovém poli, přítomná osůbka njevila ani stopy překvapení. Přiblížila se k rámu, zasunula kartičku hranou do škvíry a potáhla. Prostor uvnitř obdélníka se prosvěttil a zavlnil, jako kdyby do dveří pověsili bílou záclonu. Osoba netrpělivě přešlápla. Čekala na důvěrné cinknutí ohlašující, že průchod je připraven. Ale místo toho se ozval hluboký třítaktový tón značící chybu v přesunu. Plna rozhořčení výplní rámu proskočila, ale dopadla zase jen na mokrou luční trávu. Nehmotná světlá výplň cestovního portálu při kontaktu s jejm tělem zapraskala a zmizela. Zklamaneš civěla na svou cestovní kartu. Grafické symboly se častým nošením po kapsách téměř ošoupaly. V podmračeném deštivém dni musela kartičku přiblížit skoro až k nosu a natočit tak, aby zachytila rozptýlené paprsky slunce, prosvítající skrze trhající se mraky. „*Expirační doba: zelenivce 5555.*“ To znamenalo, že energie karty nutná k aktivaci přesunu byla dávno vyčerpaná.

Zhroutil se do bláta a začala bušit dlaněmi do země. Hnědá špinavá voda smáčela tvář a urousané vlasy. Celé ty dva týdny ode dne, kdy ji sem zavlekli, čekala na příhodné podmínky. Počítala s efektem setrvačnosti při opakovaném zobrazení portálu v časoprostoru. Aby byla souřadnicím co nejbliže, prakticky se z místa nevzdalovala. Žila z toho, co našla nebo vyžebřala. Při představě, že by na tomto primitivním světě měla strávit zbytek svého života, se jí chtělo se položit na břicho, splynout s terénem a zemřít.

Když ji roztrásla zima, vztekle vzhlédla k obloze. Slunce už zcela zapadlo, déšť ustal. Na čistém nebi se rozsvěcely první hvězdy. Rám portálu dávno zmizel. Louka lemovaná okrajem lesa táhnoucího se až k obzoru působila načečraně a svěže. Bylo téměř patrné, jak kořínky rostlin čerpají novou vláhu z vodou nasáklé půdy.

Třeba se nastydnu a umřu, konejšila se, když se vydala polní cestou směrem k západu.

Nohy těžky každým dalším krokem, hrubá mokrá látka dřela jemnou kůži až na krev. V chladném nočním povětří zuby drkotaly zimou. Naštěstí se nad hradbu lesa vyhoupl měsíc a v jeho světle došla do místa, kde se cesta větvila. Hlavní stezka pokračovala dolů k městu již zdálky patrnému bělavým kouřem a planoucími ohni na hradbách. Odbočka stoupala do lesa. Byla dlážděná velkými kameny, které se v měsíčním světle vlhce leskly. Po stranách rostly velké staré stromy, jejichž listí ševalilo tak povědomě, až se otrásla. Váhavě se zastavila. Plánovala jít do města. Tento svět byl v rámci vesmírných zákonů konvergence jejímu rodnému Fenneboru podobný. Nacházela zde rysy důvěrně známé z učebnic historie. Konečně tu teorii, kterou jim v kurzech manipulace a persváze už od útlého dětství vtloukali do hlavy, využije. Předpokládala, že v každém městě budou mít lázně. Stačí se tam vloučit zadním vchodem, a pak jen využít svých předností. Vytipuje bohatého ale nepříliš chytrého velmože a pak zahraje známou pohádkovou scénu o ukradených šatech. Že neumí jazyk? Jedné řeči rozumí všichni. Dokázala získat pozornost, uměla se udělat přitažlivou. Všechno to, co musela dva týdny maskovat, snadno obnoví...

Možná to byla jen halucinace vyvolaná únavou a hladem, ale náraz se čas a prostor slily do společného vjemu. Na jedné straně vnímala samu sebe jako barevně oblečenou a šperky ověšenou dámu uvelebenou na sametové lenošce v budoáru, kde hrála hudba, a zněl smích. Na druhé straně se uviděla jako černě oděnou osobu v nějakém velkém sále s kamenným krbem. Seděla u dlouhého masivního stolu s ostatními, co tam byli, a něco řešila. Podle toho, jak se všichni tvářili, nešlo o nic veselého.

Dáma v tom prvním výjevu působila jako šperk z kočičího zlata. V tom druhém výjevu se poznávala mnohem více. Nejvíce ji ale překvapilo, že ani v jednou z obou výjevů se jí nikdo nebál.

Snad poprvé v životě si položila otázku, jestli těch internací a poprav nebylo příliš. Proti své vůli si vybavila zkřivený Brianův obličej. „*Nemáš srdce, duši ani svědomí. První nade všemi a přece jsi nejubožejší z ubohých, protože nevidíš své meze. Bude mi lépe tam, kam mne posíláš, protože tam nebudeš ty, Doriane,*“ řekl jí, než ho odtáhli do exekuční komory.

Jaký by asi byl její život bez postranních pohledů, které poslední dobou cítila všude kolem? Vlastně to nikdy neměla šanci vyzkoušet. Až teď.

Dvě cesty. Jedna přímá vedoucí do sídelního města, do koupelí, do něčí měkké postele.

Druhá nahoru do kopce, tam, kde ji určitě nečeká nic z toho, co by znala.

Jedna cesta slibovala známou budoucnost, druhá cizí.

Navzdory rozumu poslechla instinkt a místo, aby pokračovala k městu, zabočila mezi lesní velikány a pak stoupala do strmého kopce. Po chvíli narazila na opevnění a na předsunutou hradní bránu. Nahore na hradbách planuly ohně. Chvíli šátrala v kapradí, až našla kamenný valoun a zabušila jím na dřevěná vrata.

Každé ráno za úsvitu se probouzela v hromadě voňavého sena. Slezla po žebříku do stáje, krávy už čekaly, až jim odhrne hnůj, podojí, nasype zrní, nalije vodu, přihrne vojtěšku, přidá seno. Zjistila, že jednoduchá práce jí vlastně dělá dobrou službu. Zvířata po ní nevyžadovala zásadní rozhodování. Lidé ji pokládali za uprchlou otrokyni. Tu noc, kdy přišla, vyválená v blátě a páchnoucí jako loňská brambora, se od ní sice štítivě odtahovali, ale poslušní zákonů pospolitosti, se o ni postarali. Dostala moučnou placku a hrnek mléka a mohla se vyspat v seně nad stájemi. Hned nazítří ji šafář zapřáhl u krav, protože stará Malvína se roznemohla. Doriana pracovala za stravu a minimální mzdu. Navlečená v několika vrstvách šedivých hrubě tkaných halen a suknic, s obličejem umazaným šťávou z ořechového listí a šátkem staženým hluboko do čela působila odpudivě. S nikým se nedružila. Měli ji za podivínku a nechávali ji na pokoji.

Jak se postupně učila hookonštině, pochopila, že hrad patří baronu Alarikovi z Fretčí díry, ale protože ten pobývá na dvoře svého lenního pána vévody Rohatina, hospodaří tu jeho manželka paní Romanka, rozšafná osoba obdařená klubkem dětí, kterých s každou další manželovou návštěvou o jedno nebo dvě přibude.

Hookon byl ve vývoji o dobré dva tisíce let pozadu za její domovinou. Několikrát se přistihla při myšlence, že se snad dříve zblázní, než aby dokázala najít nějaký opěrný bod, ke kterému by se dokázala upínat. Najisto věděla jen jediné: Už nechce tentýž život, který vedla na Fenneboru. Přitom si byla jistá, že by stačilo jen málo, a zase by mohla sedět v čele stolu, seč by nebyl ze skla, ale jen ze dřeva. Doma vždy razili heslo: „*Slabý čeká na vhodnou příležitost. Silný si ji sám vytváří.*“ Stačilo by použít staré osvědčené metody. Intrikovat, manipulovat, organizovat. Jenže nakonec by zase skončila stejně. Zůstala by sama nahoře a všichni ostatní by z ní měli hrůzu. Fennedorský debakl ji ujistil, že vůbec není tak silná, jak si o sobě vždycky myslela.

Prvním úspěchem nové existence byl vlastní pokoj.

Po šesti týdnech šafář usoudil, že jako trvalá pracovní síla si zaslouží vlastní bydlení. Roli v tom sehrála i skutečnost, že stará Malvína, která dosud žila v komůrce pod věží, zemřela. Doriana se nastěhovala do uprázdněného bytu s postelí, truhlou a okénkem jako dlaň. Posadila se na postel po nebožce a hystericky se rozesmála. Pak do truhly uložila své náhradní oblečení, které si už vysloužila, přidala tam i svou nefunkční cestovní kartu, kterou opatrovala z pouhé nostalgie a šla po své práci.

Hradní čeled' se bavila po svém. Děvečky klevetily po večerech u studny na dolním nádvoří, kuchařka s klíčnicí vyvolávaly duchy v hradní pekárně, pacholci hráli s podkoním vrhcáby, zbrojnoši brousili meče a dřímali u brány, a když to šlo, tahali si děvčata na seník. Někdy na hrad zavítal lidový vypravěč. V hradní kovárně u teplé výhně vyprávěl báje protkané mravoučnými douškami, ze kterých se po staletích jen obtížně dalo vytušit pravdivé jádro. Kněžky bohyně Očisty občas přicházely na inspekci k hradnímu kaplanovi. Paní Romanka trávila s hradním kaplanem v modlitebně dlouhé cykly, až se vedly řeči, že další potomek se narodí mimo obvyklý interval návštěvy pana Alarika. Urozené dětičky spolu s neurozenými prolézaly holubníky, psince, ubytovny čeledě i chlévy. Ve sklepech ochutnávaly víno, na půdě lízaly med, ve spižárnách ohlodávaly kola sýra a uzené kýty zavěšené na dubových trámech. V Hookonii bylo mírné klima, ale v zimě bývalo chladněji a dříve šero. Lidé se scházeli v kuchyni, muži spravovali postroje, ženy šily šaty. Při práci se probíralo, co každému na jazyk přišlo. Od počasí, přes choroby, po politiku. Doriana se ostatních sice stranila, ale protože se toužila o svém novém světě dozvědět co nejvíce, sedávala na lavici u krbu a poslouchala. Tak se dozvěděla, že Hookeňané věří, že po smrti se ti dobří dostanou do Moře Čistoty a ti zlí na Pláně utrpení. Nečisté záležitosti v současném světě mají na svědomí běsové a běšky a těm dobrým dopomáhají viliové, ochránci umělců a kuchařů. Překvapilo ji, s jakou láskou a úctou Hookeňané zmiňují svého krále a jakým opovržením se vyjadřují o jakémsi Krvavém hraběti. Nejdříve měla za to, že Krvavý hrabě je králův nepřítel, ale pak ze souvislostí pochopila, že je v králových službách. Měla sto chutí se zeptat, proč dobrý král strpí, aby pro něj pracoval takový zavrženíhodný ničema, ale naštěstí to mladý Tudlivoj udělal za ni. Jeho dědeček, kovář Nimis, mu vysvětlil, že Sebornak o minitrových mrzkých činech vůbec neví. „Král je příliš dobrý. Ve své blahosklonnosti netuší, že jeho bratranec by byl takových špatností schopen.“

Jednoho podzimního dne si Doriana od krav odběhla do svého bytečku pod věží vyměnit ousanou sukni. Ubikace čeledě se nezamykaly, nikoho by ani nenapadlo, že děvečka od krav má co skrývat. Přesto načapala ve své komůrce zloděje s trupem zanořeným ve své truhle. Přiskočila, přimáčkla mu zadek víkem a křikla: „A mám tě!“

„Okamžitě mě pust'!“ zadunělo z útrobu truhly.

Podle stavu kalhot a existence bot usoudila, že se jedná o synka hradního pána. Mohlo mu být tak deset.

„Krást se nemá!“ houkla.

„Když je otec u vévody, jsem tu pánem já!“ naparoval se mizera. Kopal nohama a snažil se vysvobodit spod víka. Ale Doriana držela pevně a navíc uličníka několikrát pořádně plácla přes zadek. Nakonec víko odklopila. Vyletěl jako sršeň a zmizel otevřenými dveřmi ven. Až když byl pryč, Dorianě došlo, že ten záblesk, který zahlédla, pocházel od její cestovní karty, kterou svíral v ruce.

Doriana věděla, že pokud se karty zmocní někdo vzdělanější, vyvstane problém. Cestovní karta z plastu v pozdně středověké Hookonii může vyvolat obvinění z běsnění, což bylo hookonskou verzí čarodějnictví. Usoudila, že bude lepší, když svůj odchod nebude odkládat. Sbalila ranec a vydala se do kuchyně, aby si připravila jídlo na cestu.

Byla u kovářny, když se před hradbami ozvaly radostné fanfáry ohlašující návrat pána. Celý hrad byl rázem vzhůru nohama. Čeleď lačná po novinkách vyběhla na dolní nádvoří.

Vzápětí bránou projela početná honosně vybavená družina. Nejdůležitější panstvo pokračovalo až na horní nádvoří, ale nižší služebnictvo a vojáci sesedali už za prvním obranným valem. Štolbové odváděli koně do stájí, děvečky přinášely korbele s medovinou a pacholci chystali ubytování v čeledníku. Doriana vůbec nemusela natahovat uši, tím spíše, že už rozuměla téměř všemu. Otázky a odpovědi kolem ní jen pršely. Dozvěděla se, že nenáviděný Krvavý hrabě shromažďuje mimořádné daně na svatbu královny sestry, princezny Agáty. Baron Alarik, jako člen výběrčí družiny, nabídl bratru svého lenního pána pohostinství na svém hradě.

Doriana rychle pokračovala na horní nádvoří ke spižírám, když téměř vběhla do cesty šafáři. Rychle se ukryla za vůz naložený sudy s vínem, protože kdyby ji šafář uviděl tak daleko od chléva, určitě by se zlobil. Nechtěně tak vyslechla šafářovu lamentaci nad pánovými rozkazy.

„Hned jak přijel, rozkázal porazit šest vepřů a dva býčky,“ rozčiloval se šafář a kovář jen smířeně přikyvoval. „Té bílé mouky, toho medu, těch vajec a másla, co se spotřebuje! Když bude tak okázale předvádět, jak dobře si vede, Krvavý hrabě mu sáhne do truhlice ještě hlouběji, než je nutné! A co s námi pak bude, až uhoří krutá zima?“

Kovář Nimis plácl šafáře po zádech: „Nu, však to nějak dopadne. Co ty víš, příteli, jak to má panstvo mezi sebou? Nemysli si, že jsem z toho nadšený. Pošlu řezníkovi Glomka s Darbontem a nějaká děvčata z přádelny k ruce.“

Když byli oba sloužící z dohledu, Doriana se vloudila do spiže za kuchyní, aby si ukrojila kus chleba se sýrem na cestu. Když měla všechno hotovo, jen zmizet, načapala ji boubelatá kuchařka Glominie. Hlasem, který by dokázal zbořit opevnění, zaječela: „Ha! Zase jedna krysa, co mi krade sýr! A zrovna když nevím, kde mi hlava stojí!“

Doriana se hrdě napřímila, položila nůž na prkénko a ukázala na skrojek sýra, který si chtěla vzít. „Nejsem žádná zlodějka. Jen jsem chtěla jít do města navštívit sestru, paní kuchařko.“

Glominie při pohledu na nevzhledně nahastrošenou osobu nespokojeně zamlaskala, ale pak pokrčila rameny a řekla. „Ty jsi Ora od krav, co? Vypadáš sice divně, ale krásy dobře dojí a smetana je pěkně tučná. Tvůj výlet počká. Pan baron sebou přivezl hrozného králova bratrance, spoustu dvořanů a poskoků. Všechny je třeba nakrmit. Musíme udělat ten nejlepší dojem a já mám žalostně málo lidí. Jezaba je nemocná, Franěk odjel do Centreny, Dewewna si uřízla prst. Potřebuji někoho u těch rožňů.“

Hradní kuchyně byla rozlehlá klenutá místnost. Z dřevěných trámů visely rendlíky, pánvice, po stranách visely nad ohništi věčně plné kotle. Pokud se v nich nevařilo jídlo, ohřívala se v nich voda na mytí nádobí. Kolem velikých dřevěných stolů se horečnatě činili kuchařčini pomocníci. Zde se zadělávalo těsto, válely a zdobily koláčky, loupala zelenina. Po stranách v desíctce otevřených ohnišť v kotlích bublala polévka, dusilo se hovězí s cibulí a bylinkami,

otáčely se rozně s nadívanou drůbeží zavlažované pivem či vínem, nebo opékaly se celé kusy vepřového.

Všechna ta ohniště dostala Doriana na starost. Běhala od jednoho ke druhému, tam pootočila klikou, tu přiložila polínko nebo odhrnula popel, a hned musela běžet k dalšímu rožni, aby se nic nepřipálilo. Když už se jí nohy podlamovaly únavou, byl největší kus pečeně konečně hotový, a maso v kotli měkké, Glominie milosrdně nechala ohniště téměř vyhasnout. Doriana seděla na lavici u pece a s třesoucími koleny pojídala mírně připálené medové koláčky, popíjela vychlazené pivo a apaticky naslouchala kuchařčinu hádku s šafářem, který si pro ni nasupeně přišel.

„Praskl ti vřed, Glominie? Oru čeká patnáct dojnic! Zbývající čedeř jsem poslal k řezníkovi. To mám to máslo stloukat sám?“

„A co si mám počít já, mistře šafáři? Sám Krvavý hrabě na hradě! Víš přece, jak je důležité, aby ten běs na naši pohostinnost vzpomínal v dobrém. Jak mám připravit hostinu, když mám v kuchyni jen pět podomků? To bych si radši dala pustit žilou, než takovou práci. Však ty už si někoho ke kravkám seženeš. Kovářův vnuk Tudlivoj by tu práci zastal. Vloni pomáhal na statku svého strýce. Najdeš ho zašitého mezi muzikanty.“

Vyhrála kuchařka a krávy musel obstarat Tudlivoj.

Odpoledne Glominie přichystala Dorianě lepší šaty, aby nedělala ostudu. Dostala nakázáno držet se jen v černé kuchyni a neukazovat se na světle. Místo dřeváků dostala měkké lýkové střevíce. Ustrojila se, stáhla si šátek co nejvíc do čela a opět nastoupila k ohništi. Přikládala, točila rožni, doplňovala vodu do kotlů, nosila polena, vymetala popel. Večer už byla tak unavená, že s lítostí vzpomínala na klidnou službu u krav a s ještě větší nostalgií na chvíli, kdy se na křížovatce rozhodla pro cestu do kopce.

Rozhodla se, že tento den ještě odslouží, ale zítra z hradu odejde. Už měla špíny a dřiny plné zuby. Nějaký způsob, jak si najít místo v tomto světě, jistě nalezne...

„Oro, ten popel. Jsi snad hluchá, děvče?“ houkl pacholek Eustach. Roztržitě sebou trhla a unaveně se sehnula ke džberu s kouřícími oharky. „Už jdu,“ houkla smířeně. Vydala se z kuchyně přes nádvoří směrem k zelinářské zahradě ke kompostu, kam na vyhrazené místo sypala popel. Šla, co noha nohu mine, kolem ní se míhali ostatní sloužící prohánění paní Romankou, klíčnicí i kuchařkou, aby stačili uspokojit nejen hosty v hodovním sále, ale i jejich početný doprovod usazený ve zbrojnici na druhém nádvoří.

Byl teplý letní večer. Po celém hradě plály ohně v železných koších a louče v držácích na stěnách. Líbezná hudba z velkého sálu panského paláce se mísila s rozpustilejší muzikou, která se rozléhala z dolního nádvoří, kde se bavil panský doprovod. Všude bylo plno lidí a smíchu.

Doriana, téměř vyuzená po dni stráveném u planoucích výhní, tu veselou atmosféru přes nápor únavy téměř nevnímala. Šla, jen co noha nohu mine s pohledem upřeným do ztracena s myšlenkami bloudícími v minulosti. Ořechy, jejichž listí stále užívala k barvení pleti, v mírném větru lehce šuměly a ona zase slyšela Brianova obviňující slova: „*Nemáš srdce, duši ani svědomí...*“

Už byla téměř u branky do zahrady, když tu do ní kdosi prudce narazil ramenem, až se zapotácěla a upadla. Džber s horkým popelem se vysypal na dlážděnou cestu.

„Mátoha jakási,“ zaklel ten muž a už chtěl pokračovat, když se přece jen váhavě otočil, a sklonil se k ní, a nevlídně se zeptal: „Jsi celá, osobo?“

V tu chvíli se v Dorianě vzepřela všechna po staletí šlechtěná hrdost. „Ne tvou zásluhou, hrubiáne,“ odsekla a pohodila hlavou tak pyšně, že by jí to mohla závidět i opěvovaná princezna Agáta.

Kde se vzal, tu se vzal, přitočil se k muži ten kluk a zatahal jej za kabát. „To je přece ta ženská, jak jsem vám o ní říkal, pane,“ zadrmlil. „Ta, co měla v truhle tu divnou věc. Dozajista je to běska z Pláni utrpení. Honem jí uřežte nos, než vás uřkne.“

Muž se na kluka zkoumavě zadíval. „Ty potřebuješ pevnou ruku, Stibone,“ povzdchl si. Pak vzhlédl k Dorianě, ale uviděl už jen záda bělající se ve tmě.

Místo, aby se věnovala rozsypanému popelu, vyrazila přímo z podřepu k hradní bráně.

Okamžitě vyběhl za ní, ale přes rameno na kluka křikl: „Nikommu ani slovo, sic si to s tím sokolem rozmyslím.“

Dohonil ji snadno, protože jeho boty se s jejími lýčenými střevíci nedaly srovnávat. Pevně obemkl její zápěstí a zastavil ji dřív, než stačila proběhnout posledním obranným valem. Strážce u hlásky to zaznamenaly a rozchechtaly se. „Ale pane hrabě! To je přece děvečka od krav! Na tu by nevlezl ani náš hradní blbec Glomek se zaječím pyskem. To máte divné chutě!“ Za všeobecného posměchu ji odtáhl do stínu ořešáků k vyhaslé kovárně a smýknutím ji posadil na hranici složeného dříví.

„Co jsi zač?“ uhodil na ni hlasem tak tvrdým, až jí připomněl ji samotnou v dobách, kdy ještě sedávala v čele soudního dvora.

Civěla do tmy a přemýšlela, jestli bude výhodnější lhát ve vysokém nebo v nízkém stylu.

„Podle toho, co hulákali ti zbrojnoši, mě na hezkou tvářičku nedostaneš,“ pokračoval.

„Poskytni mi pravdivé vysvětlení ohledně toho divného předmětu a nechám tě jít.“

„To bude nějaký omyl, panáčku,“ zaskřehotala nejpřesvědčivěji, jak dokázala.

Jen přivřel víčka a sykl: „Z mladého hlasu do starého jsi vklouzla příliš prudce. Jak se jmenuješ a co tu děláš?“

„Momentálně poklízím krávy. Říkají mi Ora.“

Neznámý se jízlivě usmál: „A mně zase Krvavý hrabě. Chci vědět, kdes vzala tu malou lesklou věc. Není z kovu, ze dřeva, ze skla ani z kamene. Takže není z tohoto světa.“

Doriana se proti své vůli ošila, protože už dlouho nemohla mluvit s někým sobě rovným. Téměř hmatatelně cítila, jak silnou vůli ten člověk spoutává. Připomínal kubator, zařízení podoby matně černé krychle velikosti desetiny kubického herketu. V dobách před nákazou se bez něj neobešla žádná fenneborská domácnost. Ztělesňoval jádro systému, zdroj energie i anihilátor nežádoucího odpadu. Energie akumulovaná v kubatoru a kontinuálně transformovaná z odpadu dokázala pohánět agregáty v domě po celé roky.

„Člověka vždycky potěší hovor se vzdělcem,“ poznamenala s ušklebkem a nenápadně si odsedla, aby se mohla v nestřežené chvíli, kdy jej srazí z hromady polen, odrazit k úprku.

I v šeru zaznamenala, jak po ní překvapeně loupal očima. Z toho vydedukovala, že nejspíš nereaguje podle jeho očekávání. Odhodlaně se zapřela chodidly o pevně usazenou kládu, aby měla dobrý odraz.

On ale nebyl včerejší. „Jestli si myslíš, že mě shodíš tak, abych dopadl hlavou na ten kamenný sloupek, upozorňuji, že deset kroků nalevo stojí jeden zbrojnoš a deset kroků napravo druhý,“ řekl líně. „Jsem asi dvakrát tak větší, než ty a asi budu i silnější. Kdybys byla běska, jak se obává malý Stibon, dávno bys mě uspala nebo uškla, takže přece jen budeš špionka nebo nájemná vražedkyně. Mám v ruce dýku, a kdybys na tom byla stejně, upozorňuji tě, že mám slušnou školu. Král mě sice poslal vybírat daně, ale když přivedu špionku, snad nebude tak zle. Je to svízel. Na jedné straně chce výsledky, na druhé mi vyčítá přílišnou horlivost. Ale když chceš vybudovat fungující stát, jinak to nejde.“

„Nesmíš dát najevo slabost, jinak se systém rozklídí a můžeš začínat začátkem,“ rýpla si sarkasticky, a vzápětí se rozpačitě zajíkla. Došlo jí, že poprvé od chvíle, co opustila Fennebor, ji skutečně zaujala jiná lidská bytost. Její srdce se poplašeně rozeběhlo.

„Je vidět, že se vyznáš,“ pronesl zamyšleně. „Viš ty co? Pojd'me se někam najíst. Všude plno zvědavých očí a nastražených uší. Už mne to zmáhá. Vyhradili mi pokoj nahoře v hradní věži. Nechám tam zanést večeři.“

Byla tak zmatená, že ani nevěděla, jak se v pokoji toho divného muže ocitla. Až když s ním seděla u stolu a zapíjela ředěným vínem nadívané holoubě, vybavovala si, že nejdřív pískl na ochranku, štěkl pár rázných pokynů, pak ji drapl za ruku, odtáhl ji ke studni, donutil ji, aby si umyla ruce a obličej od popele a pak ji téměř vystrkal do schodů věže v panské části hradu, kde dosud nikdy nebyla, jejíž chodby naštěstí dosud zely prázdnotou, protože veškerý život se odehrával v hodovním sále.

V komnatě ve věži hořela jediná svíce. Muž zapálil i ostatní, a pak se sehnul ke krbu, aby podpálil nachystanou hranici dříví.

Vzápětí se přitíli oba vojáci se dvěma koši plnými jídla a zase diskrétně zmizeli za dveřmi.

Seděli, jedli a ve světle voskovic si měřili si jeden druhého.

Jeho obličej téměř postrádal křivky. Zalomené rovné linie. Tvrdé rovné rysy ukované jako z ocele postrádaly měkkost a dělaly dojem nepřístupnosti a nesmiřitelnosti. Měl štíhlé tělo a dlouhé elegantně tvarované kosti. Jeho šedé oči měly barvu rtuti a byly stejně jako ten stříbřitý kov neklidné. S nebezpečně pardálími pohyby jako by byl neustále připraven se vymrštit ke skoku. Nyní ale působil klidně a rtech mu hrál pobavený úsměv. „Každý nájemný vrah se dá přece přeplatit,“ řekl věcně.

„Kdybych jím byla, asi bych si polepšila,“ broukla a zakousla se do plněné paštičky. Malíčkem, který neměla potřísněný od šťávy z masa, se neúspěšně pokoušela zastrčit neposlušný pramen vlasů zpět pod šátek, ale po chvíli to s povzdechem vzdala a sáhla po mističce s jahodovým želé, protože něco takového určitě dlouho neochutná.

„Proč nosíš ten šátek až na nose?“ peskoval ji. „Vždyť skoro nevidíš. Není divu, žeš do mne narazila, když chodíš skoro poslepu.“

Jak si ji měřil, nemohla se ubránit dojmu, že by v ní mohl vidět víc, než ostatní. Doufala jen, že její maskování a celodenní dřina vykonaly své. Vykašlala se na etiketu a umaštěnými prsty si šátek stáhla ještě hlouběji do obličejce, tak, jak jej byla zvyklá nosit, že vykukoval hlavně nos, oči a ústa. „Já do tebe nenarazila. To tys narazil do mne,“ opravila jej a pohrdavě nakrčila nos.

Dříve, než stačila zareagovat, se nad její hlavou mihla jeho ruka. Šátek z hlavy jí strhl tak prudce, až ji téměř přiškrtl. Černé vlasy jí zahalily tvář.

Naštvaně vyskočila.

Krvavý hrabě civěl na ženu, o které zbrojnoši pokřikovali, že by s ní nešel ani hradní blbec. Osoba tyčící se nad stolem a sršící hněvem byla tak krásná, až to bralo dech.

Měla jemné rysy, tmavé oči, klenuté oči a sladká ústa. Zbytky nějakého hnědého barviva, nejspíš šťávy z ořechového listí, kterou částečně vyčistil popel v dřevěného uhlí, se pokoušela zakrýt krásně čistou pleť. Dlouhé černé vlasy padaly na křehká ramena. Šedivé a hnědé hadry vrstvené přes sebe, dávaly tušit, že jimi maskuje stejně dokonalou postavu. Ani ty nejkrásnější princezny dvorní dámy by se s ní nemohly měřit, a princezna samotná se mohla jít zahrabat.

Nikolas, ministr vnitra a současně bratranec krále Sebornaka III. mlčel jako zařezaný, což se stalo potřetí v jeho přepestřém životě.

„Bylo to nutné?“ obořila se na něj a hrábla po plátěném čtverci válejcím se na podlaze. Přeložila látku do trojúhelníka, položila jej na hlavu a začala si šátek znovu vázat.

Znovu k ní přiskočil a vytrhl jí látku z ruky.

„Co to děláš?“ vyjekla dotčeně.

„Dej to pryč,“ zapředl tak naléhavě, až ji zamrazilo. Pohnul se tak prudce, až se židle, která mu překážela, s rachotem převrátila.

Dveře se rozletěly. „Pane?“ hekl voják, který dosud hlídal dveře na chodbě.

„Ven,“ štěkl nic nedbaje na její nesouhlasný výraz. Když se dveře zase zavřely, zachytil levičkou obě její zápěstí za zády a pravičkou přitiskl její boky ke svým bedrům. Ústy se sklonil k jejímu uchu a zašeptal: „Říkají o mně, že nemám duši, srdce ani svědomí. Jsem prý bés, který shoří ve věčných plamenech na Pláních utrpení a nikdy nenajde pokoj. Ale přísahám, že jsem ještě nikdy žádnou jinou nechtěl tak moc, jako teď tebe. Jestli mi ráno proženeš to srdce, které stejně nemám, dýkou, třeba nám to oběma bude stát za to. Cítíš, jak moc tě chci?“

Pobouřená jeho neomaleností se znovu pokusila vysmeknout z jeho sevření. „Pust' mě, ty zvíře.“

„Jmenuji se Nikolas, ale klidně mi říkej zvíře,“ sykl umíněně a překvapivě něžnými rty putoval od jejího ušního lalůčku přes lícní kosti až k ústům.

Cítila, jak se jí podlamují kolena. V rozporu se zdravým rozumem rozechvěle vydechla a do očí jí vstoupily slzy. Vyhodnotil to jako kapitulaci a sevření povolil. Hned po té se mu vytrhla a vlepila mu pořádnou facku. Místo, aby reagoval popuzeně, zatvářil se jako kluk, kterého chytli na hruškách. Opatrně se natáhl po její ruce, kterou jej předtím uhodila, obrátil ji dlaní vzhůru a vtiskl do ní polibek. Pustil ji, poodstoupil do stínu a těžce se opřel o zeď. „Promiň,“ vypravil ze sebe chraptivě. „Ještě žádná mě nikdy neodmítla. Využíval jsem toho, než jsem pochopil, že jediným důvodem je strach. Kdybys věděla, jaká je to úleva, že se mně nebojíš...“ Vzpurně pohodila hlavou. „Zajímavý způsob svádění. Za tohle by tě u mne doma čekala poprava.“

„U tebe doma možná...“ ozval se temně. „Ta kartička s podivným písmem, tvůj cizí přízvuk i netypické reakce na mou osobu naznačují, že pocházíš ze světa za Mořem očisty a Pláněmi utrpení. Ze světa, do kterého se na koni nebo lodí cestovat nedá. Doufám, že s námi nemáš špatné úmysly, protože jinak bych ti to musel překazit.“

Vsadila na upřímnost: „Jsem vyhnanec. Tvému světu nic nehrozí,“

Přes délku pokoje si hleděli do očí. Cítila, že ji právě vzal za slovo a ocenil, že mu oplatila pravdu pravdou. „Jak se ve skutečnosti jmenuješ?“

„Doriana.“

„Jako temná noc před bouřkou. Plná napětí a krásná jako osika na útesu, do jejíhož listí se opírá měsíční světlo. Ach, Doriano, jestli jsem někdy měl někoho potkat, musíš to být jedině ty. Jestli ne teď, tak už nikdy. Dej mi šanci, prosím...“

Odzbrojená jeho vyznáním se rozpačitě rozesmála. „Celý den jsem vynášela popel a pomáhala v kuchyni...Nevím, jestli...“

Třemi dlouhými skoky byl u ní, položil dlaně na její tvář a přiblížil se k jejím ústům. Poprvé mu nabídla své rty a pak přestávala stíhat rychlost, s jakou ji dostával ze všech vrstev šatů, líbal ji a hladil. Přenášel ji a pokládal na velikou postel, dotýkal se jí tak opatrně, jako by byla vyrobena z toho nejkřehčího foukaného skla a přitom tak horoucně, jako by našel ten nejvzácnější poklad. Když se na ni poprvé usmál, jeho strohé rysy roztály, s úžasem shledala, že je to vlastně velmi hezký muž.

Cítila se tak žádaná a tak milovaná jako nikdy předtím. Jeho šedivé oči se do ní vpíjely a sdělovaly jí samé zásadní a krásné věci. Byl jako vichřice, která se prohání nad mořem a ona jej nadšeně vítala překvapena sama sebou.

„Nikdy dřív, nikoho, tak, jako teď tebe, navěky,“ vyřázel ze sebe, když ji znovu a znovu miloval.

Když nad ránem usínala, stočená v jeho pažích, věděla, že jí nedovolí zmizet z jeho života. Netušila, jestli je to dobře nebo špatně. Uchvátil ji do své moci a ona mu to dovolila, protože to bylo pohodlné. Byl přesně takový, jakou by si přála být sama v dobách, kdy ještě vládla Fenneboru.

Ráno přišlo hekticky. „Vstávej, miláčku,“ zapředl jí do ucha. „Ukradl jsem ti Romačiny šaty. Odjedeme, než se kdokoliv probudí.“

Zmizeli s doprovodem Nikolasovy ochranky dřív, než slunce vyšlo.

V poledne dorazili k sídelnímu městu Temberu. Metropole se rozkládala na březích velké řeky Erwiny ústící do Modrého moře. Když překonali nevzhledné předměstí s úzkými blátivými uličkami a dřevěnými domky krytými šindelem, kolem kterých pobíhala prasata, nakrátko se zastavili u městské brány.

Strážným stačil jeden pohled a nechali šestici příchozích projet dovnitř.

Domy uvnitř města byly postaveny z bílého kamene. Jak se vzdalovali od hradeb a blížili ke středu, ulice se rozšiřovaly. Řeka byla překlenuta kamennými mosty. Náměstí zdobily fontány a kašny, chladivý stín nabízely zelené parky. Na vyvýšeném pahorku se tyčil chrám bohyně Očisty.

Nikolasův palác stál uvnitř královského komplexu. Královské město se vypínalo uprostřed Temberu na vyvýšeném ostrohu obtékaném ze tří stran řekou. Protože mělo své vlastní opevnění, šlo vlastně o město ve městě. Paláce zde byly červeného mramoru se střechami krytými modročernou břidlicí, jen ten králův se honosil zdívem z černého obsidiánu a střešní krytinou ze světle zelené mědi zdobené zlatým plátkováním.

Vjeli na vnitřní nádvoří a seskočili z koní. Když vojáci koně odvedli do stájí, Dorigana poprvé promluvila: „Vlastně jsem se zapomněla zeptat, jestli tě doma nečeká manželka s klubkem dětí,“ výmluvně se zatahala za příliš volný živůtek Romančiných šatů.

Nikolas se k ní vážně otočil. „Ne, žádné děti. Do tohoto domu jsem si ještě nikdy žádnou dívku nepřivedl.“ Podal jí ruku. „Tak půjdeme?“

Vešli dovnitř. Bylo zřejmé, že s pánovým návratem nepočítali, ale okamžitě se vše rozpochybovalo, jako dobře naolejovaný stroj. Dorigana byla představena jako hraběnka z Woldarosy, země za Modrým mořem. Během dvaceti minut měla připravenou koupel a během hodiny dostala k dispozici houf švadlen včetně několika toalet k okamžité úpravě. Po dvou hodinách se uložila do postele a z dřimoty ji probrala vůně jídla. Přinesl je Nikolas a otočil klíčem v zámku.

„Jako perla nalezená v blátě,“ zapředl, když ji sevřel v náruči a ona se potěšeně smála.

„Asi jsem se zamiloval,“ šokoval ji svým prostým oznámením.

„Nic o mně nevíš.“

„Tak mi o sobě něco pověz,“ vyzval ji vážně.

„Nemám se čím chlubit. Dělal jsem důležitou práci, ale nezvládala jsem to. Pak mně mí příbuzní měli dost a zbavili se mně. Chtěla jsem se pomstít, ale má cestovní karta ztratila energii, takže jsem tu uvízla.“

„Oni tě vyhostili?“

„No, vlastně ano. Byla to spíš rodinná záležitost. I mne obvinili, že nemám srdce, duši ani svědomí. V tom jsme si podobní.“

Překvapeně se posadil. „To je divné.“

„Ano. Proto jsi mne zaujal. Kdybys neřekl, co o tobě říkají, možná by mi to ani nedošlo. Podobné přitahuje podobné. Ve vesmíru se dějí nejrůznější věci.“

„Cos měla na mysli, když jsi říkala, že nezvládala svou práci?“ vyptával se Nikolas

Dorigana znechuceně ohrnula ret: „Víš, když poklížíš krávy, máš spoustu času k přemýšlení. Všechno mi došlo až tady. Nejsem zkrátka vůdčí typ. Protože jsem o předpokladech svých rozhodnutí pochybovala, jednala jsem daleko razantněji, než bylo nutné. Snad, abych přesvědčila samu sebe.“

„Jistá míra pochyb je na místě,“ skočil jí do řeči, „jen to pak musíš udržet pohromadě. Mým úkolem je dohlížet, aby věci fungovaly. A když někdo nekoná podle zákona, musí nést důsledky.“

„Přesně!“ přisvědčila. „Totéž jsem tvrdila i já. „Přesto, že jsem se snažila o totéž, prohodili mě portálem na tu nejzaostalejší planetu ve známém vesmíru a aby mi tu ztížili aklimatizaci, navlékli mě do starých otrhaných hadrů.“

„Kým jsi tam u vás byla?“ zeptal se opatrně.

„Stejně je to už historie,“ drmolila vyhýbavě. „To, co na mne vložili, bylo nad mé síly. Nemám nejmenší šanci se tam vrátit a už ani nechci. Bylo těžké si to přiznat, tomu věř. Proto jsem se zahrabala ve stáji u krav. Kdybych chtěla, mohla bych se prosadit, ale jen za cenu pletichaření a intrik. Už to nesnesu. Všechny ty postranní pohledy, šepot po chodbách, už jsem toho měla dost.“

„Deportace je jistým způsobem trestu,“ nadhodil Nikolas. „Spáchala jsi tedy nějaký zločin?“

Rozhorleně se naježila. „Jak se opovažuješ? Pět generací nazpět před mým narozením napadla Fennebor epidemie. Přežila jen tisícina populace a do toho přišla občanská válka. Kdysi moderní civilizaci zasáhl naprostý rozvrat. Veškerá pravidla byla rázem k ničemu. Mí předkové se museli vrátit ke kmenovému řízení a následně k autokracii. Pocházím z jednoho z vládnoucích rodů. A ano, až donedávna jsem byla královnou, protože mého prvního bratra zastřelili v jižních koloniích a toho druhého otrávil konkurence. Vychovávali mne k té roli od plenek. Nebyla jsem hloupější než jiní, ale prostě jsem měla slabší žaludek. Protože jsem si toho byla vědoma, snažila jsem se být daleko důslednější. Myslela jsem si, že když budu přísná, nikdo mou zranitelnost nezneužije. Ale stejně jsem neuhlídala všechno. Teď už vím, že každému není dáno být vladařem. Já na to prostě nemám! Ale snažila jsem se!“

Nejspíš v jeho pátravém pohledu vyčetla myšlenku, která ji mimoděk vyprovokovala. Emoce z ní jen stříkaly, když pěstí udeřila do matrace a křikla: „Šlo o velké věci! O udržitelný rozvoj, o bezpečnost a prevenci. V době mé vlády vypukly lokální války o zdroje surovin ze skládek odpadů, které naši šťastnější předci zakopali v blízkosti velkých měst. Když rozhoduješ v tak velkém měřítku, občas musíš dělat nepopulární kroky. Sem tam někomu šlápneš na kuří oko. U nás se říká, když se kácí les, padají třísky. A také se říká, že do těch nejvyšších stromů nejnáze udeří blesk. Tak jsem na to doplatila. Jistě, udělala jsem spoustu chyb, ale nic z toho jsem neudělala se zlým úmyslem!“ tím pochopitelně myslela debakl s Brianem, ale o něm se Nikolasovi zmiňovat nechtěla. „Myslíš si snad, že se mne zbavili proto, že jsem kradla slepice?“

Pokud vytušil, že mu to hlavní neřekla, nedal to znát a provinile se usmál. „Stejně bych tě miloval, i kdybys přiznala, žeš vyloupila státní pokladnu.“

Uraženě pohodila hlavou. Myslí se jí však kmitla vzpomínka na jámu hašeného vápna v předpolí skládky u bývalé megapole Ewnon, kde pro výstrahu ostatním skončilo Brianovo tělo.

Vzápětí si uvědomila, že není poctivé udržovat Nikolase v bludu. „A když už jsme u té upřímnosti, myslím, že tě nemiluji,“ podotkla tvrdě.

Nehnul ani brvou. „Ani s tím nepočítám. Lidé mne upřímně nenávidí.“

„I tví rodiče?“

„Zemřeli.“

„Co se mnou chceš udělat?“

„Nechám si tě.“

„Nejsem na hraní, Krvavý hrabě.“

Jeho ústa se stáhla do tenké linky. „V systému evidence obyvatel Hookonu neexistuješ. Do včerejšího dne ses rýpala v hnoji. Nabízím ti bezpečí a svou důvěru. Něco, o čem jsem netušil, že kdy někomu nabídnu.“

Nazítří se Nikolas musel vrátit zpět na Alarikův hrad, ale ještě předtím plánoval svěřit Dorianu do péče svého majordoma barona Velichroma.

Velichrom byl postarší nepřístupně působící suchar, který se zpočátku na Dorianu díval jako na něco, co by měl okamžitě odklidit z pánova dosahu. Jako správný sloužící by to neměl dávat najevo, ale protože nebyl úplně běžným majordomem, maskoval své antipatie jen velmi spoře. Když si jej jeho velitel ráno těsně před odjezdem povolal do pracovny a oznámil, že tu

osobu zde nejen ponechá, ale dokonce si přeje, aby jí Velichrom vycházel všemožně vstříc, přednosta domácnosti se neklidně zavrtěl.

„Je zde nějaký problém, pane barone?“ zamračil se Nikolas.

„Troufám si říci, že ta osoba, přinese potíže, vaše milosti,“ vykoktal Velichrom.

Nikolas zvedl obočí: „V jakém smyslu, by vévodkyně z Woldarosy mohla způsobit potíže, milý Velichrome?“

Velichrom se sykavě nadechl: „Vaše aktivity nejsou vždy úplně veřejné, můj pane. Tento dům má svá tajemství. Znáte ji, s odpuštěním, tak dobře, abyste měl jistotu, že to není jen další špionka? Co když pronikne do vaší pracovny? Co když si tam přečte něco, co není určeno pro slídivé oči?“

Nikolas se rozjařeně udeřil do čela. „Jasně! Už vím, jak ji zabavit! Díky, že jste mne navedl. Vévodkyně neumí číst v hookonštině. Takže ji to naučíte.“

Velichrom se překvapením až zapotácel. Takto svého pána neznal. „Pane, je vám dobře?“

„Jsem v nejlepším pořádku, milý barone. Vím, že mám velké nároky, ale jste muž velkých schopností. Zvládnete to.“

Zpočátku Doriana tříbila svůj důvtip slovními půtkami se zatvrzelým majordomem. Choval se k ní tak zdvořile, že to působilo téměř urážlivě. Sedávali spolu nad kronikami Hookonského království, a kromě čtení studovali i historii a politologii a pokaždé se u toho pohádali. Velichrom se držel statečně, ale nakonec to byla Dorianina odzbrojující bezelstnost, s jakou zvítězila na plné čáře. Stalo se to ve chvíli, kdy Velichrom přistihl sebe sama, jak Dorianě vysvětluje teologické propojení Plání utrpení s Mořem bohyně Očisty. Po té, co i po půlhodinovém výkladu posluchaččina pozornost neumdlévala, se vypravěč náhle zarazil. Vstal, nalil si z konvice vychladlý čaj a pozorně se na Dorianu zadíval.

„Ještě nikdy vám o tom nevyprávěli?“ houkl ostražitě.

Doriana jen chladně pokrčila rameny. „A co má být? Pocházím přece z daleké Woldarosy.“

Tehdy ji nafoukaný majordomus svou kostnatou dlaní váhavě poplácal po hladkém líčku a odevzdaně si povzdechl: „Vy strašná ženská! Bohyni Očisty znají ve všech koutech našeho světa. Právě ve Woldarose se bohyně začátkem našeho letopočtu zrodila z rudé strusky vyhořelého boha Tamilinxe. Znají ji za Modrým mořem stejně jako v Sychravých pustinách. Kde vás, u všech bůhů, náš Krvavý hrabě vystrachal?“

Velichrom se smířil se skutečností, že Dorianu tak snadno do žádného šuplíčku nezařadí a obezřetně ji vzal na milost.

Pokaždé, když Doriana projevila přání podívat se do města, dal Velichrom zapřáhnout diskrétní krytý kočár a nechal ji vyvézt mimo královské centrum vnitřního opevnění až dolů na náměstí Bronzových zvonů nebo na nábřeží k řece Erwině a k přilehlému parku k fontáně Skákajícího Lososa, či na horu Quonto k chrámu bohyně Očisty. Maskovaná závojičkem a širokým kloboukem se v doprovodu dvou lokajů procházela po tržištích, obdivovala krásu parků, ochutnávala zákusky v cukrárnách u řeky a sledovala západy slunce zrcadlící se v říční hladině a poslouchala povídání hospodyň i útržky z vážných rozhovorů měšťanů v předsálí chrámu na hoře Quonto. Aby zahнала nudu, a pocvičila se v kulturním přehledu, navštěvovala divadelní představení, kterými byl Tember proslavený v celém zdejší světě. Kupovala si lístky na odpolední představení určená pro měšťanské vrstvy, protože Velichromovi slíbila, že bude pokaždé do tmy doma. V divadelních předsálích se o přestávkách hodně mluvilo i o králi Sebornakovi. Doriana vyrozuměla, že král platí za největšího znalce dramatického umění ve městě. Často slýchala nadšené výkřiky: „To by měl vidět náš král!“ nebo: „To by se Sebovi líbilo!“

Začala být na Nikolasova bratrance krále zvědavá.

Právě se vrátila z vyjížděky do královských vinic, a hned, jak jí lokaj otevřel vstupní dveře, poznala, že Nikolas je zpět. Na první pohled bylo v domě všechno stejné, ale ve vzduchu jako

by cítila jeho chvějivé netrpělivé vibrace. Vzápětí zaznamenala Velichromův příchod z kuchyně. Ale dříve, než majordomus stačil otevřít ústa, přiložila si ukazovák na rty a tázavě máchla paží směrem ke knihovně. Velichrom škrobeně přikývl.

Doriana se vydala ke kýženým dveřím a vstoupila dovnitř. Stál zády k ní čelem k oknu, takže musel zaznamenat příjezd jejího kočáru. Při zvuku otevírajících se dveří se bleskurychle otočil a jeho napjatá tvář při pohledu na ni měkce roztála. „Docela jsi mi chyběla,“ řekl roztáhl paže. „Taky tě docela ráda vidím,“ ušklíbala se, váhavě přistoupila blíž, jako by si nebyla jistá, jestli pouto tak překotně navázané před třemi týdny, touží vůbec obnovit. Když si ji přitáhl a začal líbat, radostně mu vyšla vstříc. Vzápětí si uvědomila, že cítí upřímnou radost. Aby potlačila záchvat paniky, rychle mu vyklouzla, zatočila se po pokoji a jiskřivě se rozesmála.

Jednou časně zrána vtrhl do Nikolasova sídla král. Obklopen dvořany se Sebornak III. halasně utábořil ve vstupní hale, posadil se do pohodlného křesla ke krbu a okamžitě si u Velichroma objednal čaj a koláčky, čímž pána domu nevybíravě přinutil sejít z ložnice ještě v nedbalkách v obavě, aby snad krále nenapadlo tahat jej z postele, protože v ní nebyl sám.

Sebornak III. se při pohledu na obávaného ministra navlečeného v rudém županu spokojeně zakřenil: „Krvavý hrabě jedině v purpurové! Tváříš se, jako kdybych přišel nevhod. Koho tam nahoře máš?“

Kamenný bratrancův výraz krále rozveselil ještě víc.

„No jen se nedělej,“ vyprskl monarcha. „Něco už ke mně prosáкло!“

Nikolas nedbale mávl paží. „Nevím, o čem mluvíš. Radši pověz, čemu vděčím za tvou návštěvu.“

Sebornak pokynul písaři. Ten se mírně uklonil a spustil: „Vévoda Wonodus před týdnem zemřel na selhání srdce. Jeho syn z prvního manželství Flinius se uchází o rodinné statky. Vévodova vdova Eufonie mu to právo upírá a tvrdí, že Wonodus vše odkázal pouze dětem z druhého manželství. Předmětem sporu je suma úhrnem...“

Nikolas písaři skočil do řeči a vyčísil hodnotu nemovitostí včetně věcných břemen a obligací. Navrhl rozdělení majetku mezi syna z prvního manželství a potomky z manželství druhého. Král oponoval, že rozdělením majetku se nic neřeší, protože wonodské panství hraničí se severními slatinami a odráží nájezdy barbarských Ebrektů.

„Roli hraje skutečnost, že Flinius není bastard,“ podotkl Nikolas.

Mezitím, co se takto bavili, Velichromem zmobilizované služebnictvo se pilně činilo. V krbu zaplál oheň, ze sklepa donesli víno, na stůl se snesly mísy s plněnými paštičkami a talíře rybízových koláčků.

Sebornak III. blaženě nasál teplé máslo a rybízovou polevu. Pohodlně si přisunul křeslo blíž ke stolu, a nechal si nalít ovocný čaj. S pěti koláčky na stříbrném talíři pod elegantně zastříženou kaštanovou bradkou se rozšafně zeptal: „Ale ve státním zájmu je, aby byl Flinius prohlášen za bastarda. Jeho matka Eufonie výměnou za to, že koruna potvrdí dědické právo pouze jejím dětem, slíbila prominout veškeré dluhy, které nadělal náš děda Trorten u jejího otce Ramista, když nakupoval léky na Fialové puchýřnice u Ysmelly. A jistě víš, že jen na úroky padnou výnosy z Frinbujských zlatých dolů.“

„Nikdo už nepočítá s tím, že ty dluhy, které náš ctěný dědeček před čtyřiceti lety nadělal, někdy někdo splatí. Spíš bych se postaral o jejich anulaci. Eufoniina rodina na tom rozhodně není špatně,“ namítl Nikolas.

Sebornak se nakvašeně zavrtěl. „Její rodina je na tom dobře, ale Eufonie samotná je pod jejich vlivem. Znáš to sám, jak to v takových mocných rodech chodí, bratránku. Když zkrátka uděláme z Flinia bastarda, nebude mít ve sporu o to dědictví šanci. Wonodské panství zdědí Eufoniin nejstarší syn, mladší dostanou důchody z obligací, nic se nebude dělit, a já budu mít pokoj.“

„A krásná Eufonie ti bude vděčná, bratránku,“ zapředl hladce Nikolas.

„Nezapomínej, s kým mluvíš,“ utrl se Sebornak, „jsem ženatý muž. A Eufonie už tak zuří, že se musela po Wonodově smrti vzdát titulu vévodkyně a nadále jí zbývá je titul kněžny. Chudinka,“ dodal a rozkašlal se, protože mu zaskočil kus koláče.

Nikolas mu s rozmyslem uštědřil herdu do zad a uctivě se uklonil. „Myslel jsem to ve vsí počestnosti, můj pane. Čistému vše čisté. Problém je v tom, že Flinius se možná svým rodičům narodil trochu dřív, než devět měsíců po svatbě, ale že svatba byla, to pořád ještě dosvědčí spousta lidí. A dobrovolně se dědictví po svém otci nevzdá. Svě chamtivé maceše a nevlastním bratrům to přece jen tak nenechá.“

Král mávl rukou. „Co kdyby ti svědkové ze svatby jeho rodičů zmizeli? A co ta matriční kniha? Říká se, že se vzali kdesi narychlo na venkově.“

Doriana tiše zaklapla dveře a posadila se. Zamyšleně sáhla po šálku s vychladlým čajem a upila malý doušek. Z toho, co bosá a ukrytá za sloupem schodiště vyslechla, ji brnělo celé tělo. Měla vztek, ačkoli nedokázala definovat, na koho se vlastně zlobí nejvíce a proč. Po hodině se král i se svou suitou konečně odporoučel a Nikolase vzal sebou.

Oblékla se do těch nejhezčích šatů, které měla a klobouk nechala doma. Požádala Velichroma, aby dal zapřáhnout. Vyjela na nábřeží k řece. Toulala se po tržištích a zahradách a užívala si, že je po tak dlouhé době viděná. Všichni ji měli za šlechtičnu, která se jen na okamžik vzdálila početnému doprovodu. Nabízeli jí ovoce a květiny a číše vína a koláčky a opěvovali její krásu. Vrátila se v rozmarné náladě, až když se slunce klonilo k západu.

Nikolase našla v pracovně u psacího stolu. „Měl jsem o tebe strach,“ řekl kousavě, „ale pak mne napadlo, že mráz kopřivu nespálí.“

„Ubohý Flinius. O všechno přijde,“ podotkla uštěpačně.

Obrátil oči v sloup. „Právě jsem mu poslal heslo k bankovnímu účtu, o kterém jeho macecha neví. Jeho otec mi to heslo svěřil, když umíral, protože už tehdy měl z Eufonie jisté obavy.“ Vstal ze židle, přistoupil ke stěně, na které byla namalovaná mapa Hookonského království a poklepal na cíp země mezi dvěma stékajícími se řekami. „A tady ten kus země ještě stačí prodat. Když koupí hrabství tady na jihu u Skuhravého potoka pod cizím jménem, bude mít zázemí i titul baroneta na zlé časy. Vévodství to sice není, ale pořád lepší, než nic.“

„Aha, je to tvůj přítel,“ konstatovala s úlevou.

„Nemám přátele,“ odsekl stroze. „Kdyby věděl, že tento dopis jsem napsal já, nikdy by mě neposlechl. Použijí jiné jméno. Budu se vydávat za přítele jeho zesnulého otce.“

Doriana se sklonila k listu na psacím stole. Byl určený Fliniovi. Dole byl podepsán *Grenek, baron z Kančí hůrky*

„Vypadá to přesvědčivě, ne?“ poznamenal.

„Je to od tebe milé. A ten Flinius musí být sympat'ák, když mu pomáháš.“

„Je to namyšlený tluchuba,“ zamračil se, „všechno viděl dvakrát. Pořád se oháněl svým tátou. Táta mu koupil hnědáka, co přeskočil překážku vysokou dva homody dvacet. Táta mu dovolil střílet tětvou pletenou z devíti pramenů, zatímco my ve škole měli jen třípramenné. A tak dokola. Doufám, že se ten pitomec zařídí podle rad barona z Kančí hůrky, protože až budu muset poslat komando do toho kostelíka, vytrhnout stránku z té matriky a zastrašit ty lidi, co svědčili u svatby jeho rodičům, přijdou na něj těžké časy.“

„Jak to myslíš?“

„Jak to říkám,“ odsekl. „Jestli má rozum, půjde mi rovnou z cesty. Proti státní byrokracii nemůže vyhrát. Ale on bude nejspíš střečkovat. No, uvidíme.“

Nikolas byl chronicky pracovitý muž. Téměř každé ráno za kuropění odcházel do králova paláce na protější straně hradního nádvoří, kde měl svou kancelář. Vracel se většinou po setmění. S Dorianou trávili klidné chvílky při večeři, diskutovali nebo si četli v knihovně, bavili se v saloně, řádili v posteli.

Ven společně si vyjeli jen jedenkrát. Vyjeli ještě před východem slunce s po zuby ozbrojeným doprovodem za Tember hluboko do lesa k léčivým Bublavým pramenům. Na oběd se zastavili v zájezdním hostinci, a pokračovali dál, až projeli hlubokým lesem, dorazili do místa, kde se rozkládalo staré bitevní pole. Vojáky nechali na kraji mýtiny a sami kráčeli do jejího středu. Uprostřed vydlážděného prostranství se tyčily dvě kamenné u mohyly. Podle toho, jak byly postaveny, bylo patrné, že nepocházely z téhož časového období.

Byl hezký teplý den. Kolem poletovali motýli, bzučely včely a zpívali ptáci, ale Nikolas byl celou cestu duchem nepřítomný. I nyní jen tak stál a mlčky civěl na ty dvě hromady kamení. Dorianu svědíl jazyk otázkami, ale cítila, že to místo má pro něj nějaký zvláštní význam a že až bude chtít, poví jí všechno sám.

Když už se Doriana začala poohlížet, kam by se šla do stínu posadit, konečně se k ní obrátil a řekl: „Po mohylou z rudého mramoru leží můj děd Trorten Ryšavý. Padl před čtyřiceti lety v námořní bitvě. Pod tou z černého kamene je pochován Trortenův mladší syn, můj otec Cernus. Zemřel kousek od tohoto místa v bitvě o Bublavé prameny. Dnes je tomu přesně dvacet let.“ Muvil tak tiše, a tak pochmurně, jako by to říkal spíš sobě.

Nesměle k němu přistoupila a vztáhla k němu paži. Plaše se usmál a propletla své prsty a jejími.

Skrze kmeny dubů a buků prosvítaly temné mechem porostlé skály, pod kterými vyvěraly Léčivé prameny, aby pak v podobě říčky Griminy krátce před městem Temberem vtekly do Erwiny.

„Tvůj bratr Rohatin je prý velmi moudrý muž,“ podotkla ve snaze změnit téma.

„Rohi je snílek jako všichni akademici. Pořád se mne snaží přesvědčit, že ne všechny přísahy jsou závazné. Je z nás dvou starší, ale někdy se chová, jako by mu bylo deset.“

„To je tím stálým kontaktem s mladými lidmi. Nedovolí to stárnout.“

Překvapeně nakrčil čelo. „Jak to víš? Nevyprávěl jsem ti o něm.“

„O rektorovi Osvícenského učení se lze doslechnout na každé tržnici, ty bručoune,“ odsekla.

„Stejně jako o Krvavém hraběti. Proč jsi Sebornakovi dovolil, aby z tebe udělal takového strašáka? To přece není fér!“

Zaťal zuby a odsek: „Tomu bys asi nerozuměla. Už je pozdě s tím něco dělat.“

Po otřesné zkušenosti s návštěvou divadla Doriana na Nikolase přestala naléhat, aby ji bral do společnosti. Když už totiž její úpornost nebyla k vydržení, Nikolas rezignoval s podmínkou, že bude nezbytné, aby si pro své bezpečí vzala škrabošku. V hookonské společnosti bylo nošení škrabošky mezi smetánkou běžným jevem. Doriana však netušila, jakou reakci vyvolá skutečnost, že bude vystupovat v roli přítelkyně Krvavého hraběte. I se škraboškou na obličejí si pak v divadle připadala jako nahá, protože pohledy diváků se k ní stáčely častěji, než k jevišti.

Kdykoli jí Nikolas opakoval, že ji miluje, a opakoval to docela často, odpovídala mlčením. Nechtěla jej zraňovat tak, jak to udělala poprvé, kdy mu řekla, že ho nemiluje. Měla své důvody. Stačilo, aby si vzpomněla na svůj první a poslední fenneborský průšvih a krev se jí proměňovala v led.

Vše souviselo s Fenneborem. Kdyby se nezamilovala právě do Briana. Kdyby ten neodolatelný chemik a geolog Brian nebyl shodou okolností agentem vyslaným znepráteleným vladařským impériem. Kdyby právě nezuřila válka o zdroje surovin...Kdyby to nebyla právě ona, která Briana nachtala. Kdyby to nebyla ona, kdo nesl zodpovědnost. Kdyby dokázala spolknout pocit zrady, a nechala ho utéct...Samé kdyby.

Jednou se uprostřed noci probudila a nenašla jej vedle sebe v posteli. V pracovně zahlédla světlo. Šla se tam podívat a našla Briana, jak si do svého příručního miniportu stahuje data o zabezpečení skládky z jejího počítače.

Vždycky brala svou zodpovědnost vladařky nade všechno ostatní. Protože tedy strážce zavolala, musela se zúčastnit vyšetřování. Byla u toho, když ho vyšetřovali a mučením donutili k doznání. Brian pochopitelně pod vlivem narkotik prozradil všechno. Jak jej sousední Vorduviánci najali a připravili. Byl skutečně excelentní odborník, dokázal vypočítat výtěžnost kovů a dalších surovin z kubíku směsné hmoty, dokázal odhadnout, v které části tělesa skládky se nachází jaký sortiment odpadů. Jeho předností byl dobrý exteriér a Vorduviánci počítali s tím, že to u Doriany zabere. Nesmiřitelná mladá královna známá svou posedlostí zákony se bláznivě zakoukala do experta z mezinárodní organizace a hodila za hlavu všechny varovné signály. Když pak podepisovala hrdelní rozsudek, věděla, že platí i pro ni. Její příbuzní se k ní vlastně zachovali velmi slušně. Tajnou deportací zabili několik much jednou ranou. Královna zmizela a skandál zmizel s ní.

Nyní s odstupem času vše hodnotila s nadhledem. Jako vladařka selhala, protože si pustila k tělu vyzvědače. Jako milující žena byla podvedena, protože kdyby ji Brian skutečně miloval, nikdy by ji nemohl takto zneužít.

Brian jí také velmi často opakoval, že mi miluje, přesto ji krutě zradil.

Proto nyní na Nikolasova slova o lásce nereagovala.

Jak vrcholily přípravy princezny svatby, chodil Nikolas domů stále zamračenější. Na Dorianinu uštěpačnou otázku, proč si nezařídil kancelář ve svém vlastním domě, nejdřív nechápavě vytřeštil oči, a pak soucitně zavrtěl hlavou.

Dříve, než se stačila urazit, ji chytil za ruku a odvedl ji k oknu, ze kterého bylo možno sledovat arkýřové okno jeho ministerské kanceláře v severní věži Sebornakova sídla.

„Tam patřím koruně, zlatíčko. Tady jsem sám sebou. Nechci tu žádnou kancelář. Chci tebe. Ani nevíš, jak se mi ulevilo, když mi odpoledne bratránek oznámil, že si Agáta nepřeje, abych svou temnou přítomností rušil poklid dnešní rodinné večeře. Takže jsem nachystal předsvatební smlouvu, Sebornak už si její podpis zrežírjuje sám. Tady se cítím daleko lépe. Zítřka se ta rozmazlená fíflena provdá, v mém domě přespí můj bratr Rohatin a pár vzdálených příbuzných a jak budou odjíždět, využijeme toho a nepozorovaně zmizíme s nimi.“

„Chceš mě vzít k bratrovi do Denebu?“ rozzářila se Doriana.

S očima upřenýma do rozsvícených oken bratrancova paláce zachmuřeně zavrtěl hlavou: „To nejde. Jsem rád, že je bratr v bezpečí. Kdybych tam přijel, přitáhl bych k němu Sebovu pozornost.“

Konsternovaně rozhodila paže. „Vy jste mi divná rodinka. Tvrdíte, jak se máte rádi, ale obcházíte se obloukem. Tvůj bratr je přece vévoda! Jeden by čekal, že se o sebe umí postarat!“ „Deneb si přinesla maminka věnem. Dříve byl samostatným královstvím. Matka byla jediným dítětem svých rodičů a původně se měla stát Ritovou ženou. Všichni čekali, že připojení Denebu k Hookonii bude Trortenovým vrcholným diplomatickým kouskem, ale pak náš dědeček Trorten nešťastně padl v bezvýznamné námořní šarvátce. Jeho smrt všechny zasáhla. Ritus byl korunován a musel se rychle oženit, však svatba už byla domluvena dávno předem. Denebská princezna Nixa přijela na zasnuby. Jenže nastal problém. Zakoukala se do Cerna, který byl jen mladším z obou princů a trůn zdědit neměl. Byl to prý hrozný skandál. Maminku zavřeli do kláštera, otec ji odtud tajně unesl... Utekli do Denebu. Diplomatické vztahy mezi oběma zeměmi se dostaly do bodu mrazu.“

Pak se naštěstí odkudsi objevila Ysmella, budoucí Sebornakova matka. Strýc Ritus se do ní zfanfrněl a problém byl vyřešen. Otec s matkou se konečně mohli oficiálně vzít, i když tou dobou už byla máma těhotná. Rohatin se narodil tři měsíce po svatbě. Původně Denebské království se stalo pouhým vévodstvím. Z prince Cerna a princezny Nixy se stali vévoda a vévodkyně. Rohatin má Deneb moc rád. Na staré královské univerzitě rozvíjí dál denebské tradice a obohacuje je o ty hookonské. Snaží se založit druhou fakultu. Snaží se zpřístupnit vzdělání oběma pohlavím. Je tam šťastný. Daleko od lži a falše.“

„O to více mne mrzí, že tvého bratra nikdy nepoznám,“ řekla ironicky.

Přítáhl si její ruku a začal ji pokrývat polibky. Pak k ní zvedl tvář, zadíval se jí do očí a řekl: „Přináším sebou závan strachu všude, kam se hnu, proto do Denebu nepojedeme. Mám jeden dům, kam dlouhé prsty mého bratrána ještě nedosáhly. Bude se ti tam líbit. A bratrovi jsem o tobě napsal. Potkáte se na Agátině svatbě. Odepsal mi, že už se na tebe těší.“

Rozčileně nadskočila: „Opravdu? Niku, proč mi to připadá příliš krásné? Okamžitě mi pověz pravdu!“

„Ehm,“ ošil se, „napsal, že je rád, že jsem našel spřízněnou duši, ale se že vzhledem k nepříznivým okolnostem obává jistého zklamání.“

Nechápavě zavrtěla hlavou. „Souvisí to s tvou špatnou pověstí, že? Proč vlastně žiješ takovým způsobem?“

Hořce se usmál. „Mé kosti patří trůnu. To je zákon.“ Pak pohodil hlavou, jako by z ní chtěl vytřepat tíživé myšlenky a vesele nadhodil: „Co kdybychom si vzali ten karamelový krém a zmizeli odtud dřív, než se zase připlíží Velichrom se svými seznamy?“

Doriana se rozesmála. Nikolas měl na mysli seznamy všech ložních potřeb a jídelní lístky, které si pečlivý majordom vynucoval odsouhlasit pro příležitost ubytování příbuzenstva ke dni zítřejší svatby sestřenky Agáty.

Odnesli si karamelový krém do knihovny, aby se ztratili Velichromovi z dohledu dříve, než opět začne vynucovat potvrzení výběru povlečení a ručníků doporučených pokojskou Jorutkou. Doriana se spokojeně usadila na pohovce, natáhla si nohy a počkala, až jí Nikolas přikryje dekou a položí na klín velikou obrázkovou knihu, znázorňující legendu o zkáze boha Tamilinxe. Prohlížela si obrázkový příběh, poslouchala vtipný komentář a nechala se krmit karamelovým krémem.

Když se náhle otevřely dveře, byli si naprosto jistí, že přišel otravný Velichrom, ačkoliv i ten pokaždé klepal.

Tak je tam naprosto nepřipravené přistihl králův komoří, růžolící modrooký lord Plenerus. Když Plenerus spatřil obávaného Krvavého hraběte, sedícího po boku krásné černovlasé dívky ve velmi důvěrném rozpoložení, spokojeně se usklíbl.

Nikolas okamžitě věděl, že je zle, ale nechtěl dělat škodolibému komořímu ještě větší potěšení. V duchu zuřil a ptal se, jak je možné, že jeho služebnictvo dopustilo, aby se ten darebák dostal nepozorovaně až do knihovny. Navenek nedal nic znát. Klidně vstal, aniž by Dorianinu přítomnost jakkoliv komentoval, odvedl Plenera zpět dolů do haly a zeptal se jej, co si přeje.

Králův komoří oznámil, že král Nikolase urychleně žádá, aby se dostavil na rodinnou večeři do hodovního sálu. Nikolas si nasupeně oblékl černý kabátec vyšíváný stříbrnou nití a odešel s Plenerem.

Když oba muži zmizeli, Doriana vyšla na chodbu, odkud oknem přes nádvoří sledovala osvětlený královský palác. Trochu ji mrzelo, že ji Nikolas ani nepředstavil, jako by se za ni styděl.

Sebornak III. v předvečer svatebního dne své sestry Agáty sezval příbuzenstvo nevěsty a ženicha na rodinnou večeři. Plánoval, že otec nevěsty ukonejšení dobrým jídlem a pitím ochotně podepíše svatební smlouvu, ve které se ve prospěch koruny zříká šesti pobřežních pevností a devíti válečných lodí.

Král počítal s hladkým průběhem celé transakce a proto na Agátinu přimluvu „zapomněl“ přizvat svého nejschopnějšího ministra. Nikolas byl sice jejich přímým bratrancem, ale Agáta tvrdila, že jeho pověst je tak děsivá, že by na tak příjemné oslavě jen dělal stíny. Agáta byla nejmladší ze tří sester a poslední neprovdanou princeznou. Král se nemohl dočkat, až ji bude mít z krku, protože zatímco starší princezny bylo radost poslouchat, rozhovory s Agátou bývaly utrpením. Sebornak sestře s pokrčením ramen vyhověl. Usoudil, že bratránek to určitě pochopí. Král však netušil, že ženichovým bratrancem z matčiny strany je tou dobou ostrakizovaný Flinius. Flinius byl jediným a rozmazlovaným synem své předobré matky lady

Elvíry rozené z Trehoru. Byl poměrně vzdělaný, nebyl zlý, ale všechno získával příliš snadno. Pak jeho matka zemřela a otec, vévoda Wonodus se znovu oženil a s novou ženou Eufonií měl další tři syny. K Fliniově cti slouží dodat, že Eufoniiny lascivní návrhy s pohrdáním odmítal. O to více jej však macecha nenáviděla a přísahala mu pomstu. Příležitost se jí naskytla po Wonodově smrti. Eufonia byla stále krásná a král Sebornak jí jako první dvorní dámě a své metrese dopřával sluchu.

Hosté ještě ani nedojedli předkrmy a Flinius už začal dělat ostudu. Bylo zjevné, že se posilnil předem. Třicetiletý pěkný světlovlasý muž s modrýma očima seděl ve vzdálenější části hodovní tabule. Nejdříve jeho uštěpačné poznámky doléhaly jen k sousedům, postupně jej bylo slyšet na celý sál. Sebornak se otočil a sykl přes rameno ke svému komořímu, který stál za jeho zády: „Přiveď Nikolase, bude horko.“

Hosté se zaobírali plánovanou rekonstrukcí budoucího nevěstina domova. „Doufám, že až se její výsost na Enerhoru usadí, zajede nás navštívit na Malinovém návrší. Můj tchán chtěl tu ruinu zbourat, ale já jsem jej uprosila. Pod citlivým vedením stavbyvedoucího Jerkena z Dorkonu se znovu vrátila k původní kráse,“ pronesla právě markýza ze zmiňovaného návrší a naznačila sklenicí přípitek.

Dříve, než stačila Agáta poděkovat za pozvání, ozval se Flinius: „Malinové návrší sousedí s mým mramorovým lomem. Pokud byste, Agátko, potřebovala nějaký mramor, udělám vám dobrou cenu.“

Agáta zvedla obočí. Na přímé oslovení se nedalo nereagovat. „Kolik mramoru máte právě volně k dodání, Flinie?“

„Dost na deset paláců, ukáži vám vzory. Ovšem hned po té, co z Wonodu vyženu tu čarodějnici, mou macechu, která mi chce upřít rodinné dědictví. Věřila byste, že o mně rozhlašuje, že jsem parchant? Jak by vám bylo, kdyby něco takového rozhlašovali o vás?“

V tu chvíli se do diskuse provázené pohoršeným zašuměním v sále zapojil král. „Má sestra je slušně vychovaná dáma, Flinie, a nebude tu probírat takové věci u zasnubního stolu,“ řekl výhrůžně a pak se s rozmarným úsměvem obrátil k ostatním hostům: „Hlavním chodem dnešní večeře jsou nadívání tetřivci v obory barona Trevora z Nemanic. Povšimněte si neobyčejné křehkosti masa a delikátní nádivky. Za tuto lahůdku získal baronův kuchař titul Prvního kuchaře králů na loňském 23. Mistrovství vařečky v Deltě Erwiny.“

Hosté se chvíli soustředěně věnovali mistrovské delikatese a zapíjeli ji kvalitním vínem. Když přišly na řadu zákusky, opět se rozproudil čilý hovor.

Mezitím do sálu přibyl Nikolas. Sloužící přinesli židli. Podle etikety nezbylo, než ji vměstnat co nejbližše čelu stolu, protože to odpovídalo jeho postavení. Příchod obávaného ministra nešel pozornosti. Kradmé pohledy a šeptem pronesené poznámky rozvlnily vzduch. Mnohá dáma, ač vědoma si nechvalné pověsti Krvavého hraběte, musela připustit, že mu to v bílé košili s jednoduchým krajkovým lemováním a černém kabátci neobyčejně sluší. Vedle rozmarně se usmívajícího krále s tmavě modrýma očima, s kaštanovými vlasy a bradkou, působil jeho tradičně zachmuřený pobledlý hladce vyholený a tmavovlasý bratranec jako jeho horší já. Po bližším zkoumání tváří, bylo patrné, že oba muži vykazují podobné rysy, které nejspíš zdědili po svém slavném dědečkovi Trortenovi Ryšavém.

Nikolas se s grácií usadil, naklonil ke královskému bratrancu a zamumlal: „Flinius ztropí skandál. Radši jej vyvedu hned.“

Ale Sebornak zavrtěl hlavou. „Jen ať se znemožní. Zasáhneš, až když nebude zbytí.“

Nikolas se otráveně usklíbl: „Bylo nutné, ho sem zvát?“

Král se zlomyslně usmál: „Kouzlo nechtěného.“ Pak si ohnutým ukazovákem přivolal ke svému uchu svého komořího. Zvednutým obočím tázavě naznačil otázku a komořího rty začaly neslyšně šeptat. Nikolas seděl z druhé strany královny hlavy. Z Plenerových slov

nezachytil ani jedině. Zaslechl však, co komořímu pobaveně nařídil Sebornak a to mu na klidu nepřidalo: „Tak tu ještětku přiveď, ať se na ni konečně podíváme.“

Agáta znechuceně nakrčila nos a naklonila se ke svému ženichovi, vévodovi z Enerhoru: „A to mi bratr slíbil, že nechá Krvavého hraběte doma.“

„Enerhor se kousl do rtů a sykl: „Však pro něj nechal poslat až po večeři. Copak to nechápeš? Tím mu dává najevo, jak málo ji jej cení.“

Večeře klidně pokračovala. Zákusky vystřídaly kořeněné jednohubky a likéry a lehké ovocné saláty a sýry. Sebornak jako uznávaný znalec upozorňoval na nejlepší dobrotu a barvitě popisoval jejich původ a náročnou přípravu. Při vystoupení operní pěvkyně madam Tamínie se orosily oči dam a při karetním čísle kejklíře Boronta se pocvičil důvtip pánů. Dokonce se zdálo, že přítomnost obávaného ministra dokázala prostořekého Flinia umlčet.

Sloužící začali odnášet prázdné talíře a hudba začala hrát o poznání hlasitěji na znamení, že přijde na řadu další bod v programu. Otec ženicha, starý velkovévoda Enerhor, povstal, aby pronesl děkovný proslov. „Jménem rodiny Enerhorů a Trehorů vám vaše veličenstvo, děluji, za...“

„A co rodina Wonodů?“ skočil mu do řeči zarudlý a už dost opilý Flinius. Vymrštil se ze své židle, tasil meč, vyskočil na stůl a zamával jím nad hlavou. Třískot rozbíjeného porcelánu a skla se mísil s jekotem dam a sakrováním pánů. Dřív, než Flinius stačil udělat více škody, mu Nikolas podtrhl nohy, stáhl jej ze stolu a zkušeně mu zkroutil ruce za zády.

Právě tento okamžik si pro svůj vstup do hookonské společnosti zvolila Doriana.

Vplula do sálu ve chvíli, kdy Nikolas vlekl vzpouzejícího se Flinia k bočním dveřím.

Všechny obličejy se otočily směrem k ní. Vybrala si šaty z černého sametu se stříbrnými krajkami a vysokým stříbrným límcem. Dlouhé černé vlasy nechala rozpuštěné. Volně jí rámovaly bledou tvář a padaly ve vlnách na ramena. Jak tak stanula čelem k zápolící dvojici, snad nikoho nenechala na pochybách, ke komu patří, protože jak ona, tak Nikolas se od pestře oblečeného davu lišili přísnou černí a shodovali vzory svých stříbrných krajků.

Ani Flinius nebyl natolik opilý, aby to nezaznamenal. Chvíli si Dorianu zaraženě měřil a pak pohrdavě vyštěkl ke svému přemožiteli: „Přivedl sis posilu, Sebornakův poskoku? Ze kterého hnízda zmijí jsi ji vytáhl? Z Glomdinu nebo z Quinslinu? Nebo přímo z Plání utrpení?“

Nikolas na provokaci nereagoval. Fascinovaně zíral na Dorianu a ona mlčky sledovala jeho. V duchu litovala, že jej svým příchodem do této situace dostala. Nikolasova tvář zůstávala zcela nehybná, jen jeho oči hořely, těžko říct, zda vztekem, či vášní.

Po chvíli ticha, která netrvala déle, než na jedno nadechnutí, se sálem začal šířit šepot.

Pak se Nikolas otočil směrem ke králi a promluvil: „Dovol, bratránku, abych ti představil svou blízkou přítelkyni Dorianu, vévodkyni z Woldarosy. Soudím, že mne sem přišla hledat. Na dnešní večer jsme měli něco domluvené, ale vévodkyně si neuvědomila, že práce pro korunu má přednost před zábavou. Věřím, že k ní budeš shovívavý a omluvíš její troufalý vpád. Je zdaleka a nezná zdejší mravy.“

Po tomto proslovu Nikolas pokračoval i s Fliniem ven ze sálu.

Doriana si mezitím stačila prohlédnout většinu důležitých aktérů. Sebornaka již jednou zahlédla. Trochu oplácáný, ale ještě stále atraktivní monarcha s korunou na kaštanových řídnuoucích vlasech se vyjímal v čele tabule a skutečně královsky se bavil. Za jeho křeslem se krčil ten had komorník Pleneus. Ale Doriana nepochybovala, že jen uposlechl rozkazy svého pána, který teď bude dělat, že o ničem takovém neví. Královnu Cecilii vidět nebylo, nejspíš opět churavěla. Načesaná plavovlasá a nalíčená Agáta se vinula ke svému velmi hezkému a ambicióznímu snoubenci a neskrývala kyselý úšklebek. Ženich velkovévoda Enerhor si přiložil k oku zlatý lorňon, aby se pokochal kontrasty bělostného dekoltu vetřelkyně

rámovaného černým sametovým živůtkem. Velmi půvabná žena zvědavě natahující krk se zářivě plavými vlasy upravenými do kudrlinek po stranách tváře musela být jediné pověstná králova milenka vdova Eufonie.

Doriana usoudila, že to by stačilo. Vědoma si toho, že na ni stále ještě všichni pobouřeně civí, zachovala kamenný obličej, decentně se uklonila a otočila se k odchodu.

„Stůjte, vévodkyně,“ zaburácel ironicky králův hlas, „Ještě jsem vám nedovolil odejít.“

Dorianiny kroky se zarazily. Znova se obrátila čelem k hodovní tabuli.

V tuto chvíli se z postranních dveří vynořil Nikolas. Třemi kroky byl u ní. Jeho ruka uchopila její a jejich prsy se propletly. „Až to půjde, asi tě zabiju,“ sykl jí do ucha, mezitím, co ji táhl směrem k čelu stolu.

„Vaše veličenstvo, znovu se omlouvám,“ zapředl vemlouvavě Nikolas. „Vévodkyně nezná dobře zdejší jazyk. Žádám vás za sebe i za ni o povolení se vzdálit.“

Sebornak nadšením nadsakoval ve svém křesle. „A já ti to povolení prostě neudělím, drahý Nikolasi. Tvá přítelkyně připomíná bájný černý diamant bohyně Ronoty. Chci si s ní zatančit a toužím se o ní dozvědět více. Půjdu teď do vládního kabinetu a podepsat s otcem ženicha ty listiny, cos mi odpoledne přichystal. Vy dva zůstaneme na ples. Ostatně, na ples je pozvána spousta lidí mimo rodinný kruh včetně kněžny Eufonie, hraběnky Matyldy a spousty dalších. A nechci slyšet žádné výmluvy.“

Jen co se král s otcem ženicha a svědky vzdálil, odvedl Nikolas Dorianu ke sloupové galerii v předsáli a smýkl jí na mramorovou lavičku maskovanou řadou okrasných palm.

„Víš, cos udělala?“

„Jistě,“ zamumlala jedovatě Doriana. „Dopustila jsem, že jsi najednou mnohem zranitelnější. Netušila jsem, že je to léčka. Plenerus za mnou přišel se vzkazem, že si mne král žádá ke slyšení. Nechápala jsem sice, proč, ale protože jsi tam už byl, myslela jsem, žeš o mně mluvil...“

Nikolas třískl zařatou pěstí do štíhlého sloupu. „Proč bych to dělal? Abych se o tebe musel dělit?“

„Cože?“ nechápala Doriana.

Sklonil se k ní, chytil ji za ramena a vztekle s ní zatřásl. „Doriano, nedělej se hloupou! Copak nechápeš, co se teď stane, pokud okamžitě nezmizíš? Udělá si z tebe hračku!“

Vymanila se z jeho paží a vzpurně pohodila hlavou: „To je nesmysl. Už jednou jsem ti řekla, že nejsem na hraní. To věčné tajnůstkaření mě vážně vysiluje. Přestaň mi, laskavě, vnucovat to, co si myslíš, že je pro mne nejlepší. Nechej mě, abych si o sobě rozhodovala sama. Dělán jen to, co sama chci. Jen ty pořád tvrdíš, že děláš, co musíš. Když musíš, tak musíš. To je věc zásad. Vlastně to i chápu.“

Nikolasův vztek naráz vprchal. „Takže ty to chápeš? Tobě je to jasné?“

Doriana pokrčila rameny. „Jistě. Tvůj vypečený bratránek tě používá jako beranidlo. Je mazaný a mnohem zkaženější, než ty. Tvá sestřenka Agáta je hloupá a nafoukaná. Její budoucí manžel je ctižádostivý ješita. Ten Flinius je sice zoufalec, ale je moc hezký. Ještě bych ho nezatracovala. Co s ním bude?“

Nikolas se zhrouceně posadil na lavičku a zamračeně odpověděl: „Vyspí se v šatlavě a pustíme ho domů.“

„A jak je to s jeho původem?“ zajímala se zvědavě.

„Pozitíří bude soudem prohlášen za bastarda.“

„Proč pozitíří? Aby nekazil svatební oslavy? To je hnus. Vždyť víš, že je to lež.“

Nikolas netrpělivě rozhodil paže. „Varoval jsem ho. Teda Grenek z Kančí hůrky jej varoval. Neposlechl. Je to idiot. Ani nevybral ty peníze. Ani neprodal ty pozemky a nekoupil ty náhradní. Udělal jsem to za něj, ale nevím, jestli to bude něco platné. Kdoví, jestli bude tou dobou mít ještě hlavu na krku.“

„Proč jsi mu raději nenapsal, aby si ukryl ty matriční záznamy?“ obořila se na Nikolase Dorianu.

„Protože ty se dájí falšovat, svědci se dájí podplatit,“ zarazil ji tvrdě Nikolas. „Kdybych krále neposlechl, tak skončím. Na špinavou práci by si našel někoho jiného. Někoho bez skrupulí. Chápeš?“

„Aha. Zatímco ty je máš. Jako Grenek z Kančí Hůrky zrazuješ sama sebe,“ ušklíbala se Dorianu.

„Ano,“ přisvědčil Nikolas. „To je jediný vklad, který můžu tomuto špinavému světu dát.“

„Podvádíš všechny kolem,“ řekla uštěpačně.

„Tebe ne,“ opáčil tiše, posadil se k ní, vzal její ruce do svých a prosebně se jí zadíval do očí.

„Ještě máme naději. Když se okamžitě zvedneš a dovolíš mi, abych tě posadil do kočáru, který tě odveze k mému bratrovi do Denebu.“

Dorianu nasupeně vystrčila bradu. „Nechápu, proč tak vyvádíš. Chováš se, jako by tvůj bratranec byl sedmihlavý drak. Vždyť se vůbec nic nestalo.“

„Doriano, jestli se budeš ještě chvíli otálet, bude na všechno pozdě,“ procedil mezi zuby Nikolas a vzápětí se celý naježil, když zaslechl králův hlas.

„Kam jsi schoval tu krásnou vévodkyni, bratráčku?“ zahalekal zdálky Sebornak. Přicházel ze svého kabinetu. Jen co v přísálí zahlédl černě oděnou dvojici, oddělil se od nastávajícího švagra i jeho otce a rozhodně zamířil k předmětu svého zájmu. Když se prostornou dvoranou radostně naladěný monarcha blížil, Nikolas pustil Dorianiny paže, vstal a zachraptěl: „Vůbec nic nechápeš.“

Král Dorianě dvorně políbil hřbet ruky, div se mu koruna neskutálela z hlavy. Naštěstí nemohl vidět, jak se nad uklánějící hlavou na Dorianu jeho bratranec zašklebil.

Dorianu se rozmarně zasmála, udělala pukrle a nechala se Sebornakem odvést do plesového sálu. Cestou matně tušila po svém boku Nikolasovu tichou přítomnost.

První tanec musela věnovat králi. Sebornak byl výborný tanečník a skvělý společník.

„Neuvěřím ani slovo z toho, co mi o vás Nikolas poví, drahoušku. Je mi jedno, kde vás našel. Hlavní je, že od nynějška budete zdobit mne. Nedělejte, že nerozumíte hookonsky. Výraz vaší tváře dává najevo, jak moc jste pohoršena i to, že si uvědomujete, že jste v pasti, podotýkám, že ve zlaté. Určitě si dokážete představit i horší místa, než je má postel. Má paní je nemocná a Eufonie je odkvetlá. Nikdo vám vaši pozici nebude zazlívát, věřte mi. Budou se vám snažit vlichotit. Cestu budete mít vysypanou růžovými plátky.“

Byl přímý a neomalený, ale současně i vtipný a tak okouzlující, že Dorianu ztrácela přehled o čase. Během druhého tance jí oznámil, že ji s okamžitou platností jmenoval první královninou dvorní dámou a že je jen přirozené, když se nazítří přestěhuje do svého apartmá v královském paláci. Jelikož královna trvale churaví a princezna Agáta odchází k manželovi, přebírá první dvorní dáma na sebe královniny společenské povinnosti. Ve své výřečnosti král nebyl k zastavení snad úmyslně, aby nedal Dorianě příležitost cokoliv namítnout. Hudba přestala hrát. Sebornak ji odváděl ke stolu, u kterého seděla spousta postarších matron maskovaných vějíři.

Nikolase zahlédla ve skupince starších pánů.

Po přestávce si pro ni Nikolas přišel. Tančili a zkoprnělá Dorianu děkovala hodinám nácvičku, které jí doma předtím věnoval, i když tehdy ještě netušili, jak brzy to budou potřebovat. Mlčeli, jen se křečovitě drželi jeden druhého a napětí mezi nimi se téměř dalo krájet.

„Nemusíš mi nic říkat,“ ozval se konečně. „Znám ho. Nechal nám ještě dnešní noc, nebo ani tu ne?“

„Zítřka se mám stěhovat. Co kdybych se vrátila ke kravám?“

„Být milenkou krále, to by přece chtěla každá...“

„Chci odejít. Hned.“

Nikolas na okamžik strnul a pak se skrze přivřená víčka rozhlédl po sále. U každých dveří uviděl po dvou rudě vyšňorených králových gardistech. „Už je pozdě. Mají tě na mušce. Budou tě sledovat, dokud se v bezpečí neodstěhuješ do sousedství králových pokojů. Neuděláš ani krok, aby o něm nevěděli. Mí lidé nemají takovou moc, aby mohli jít proti králově ochraně. Na zorganizování maskovaného útěku je také pozdě. Každý koš s prádlem nebo zeleninou, který by z mého domu do dnešního rána odešel, by prohlédli. Tajnou chodbu zaplavila při povodních voda a ještě nestačila opadnout, takže...“

„Copak tobě to nevadí? Copak jsi neříkal, že mě miluješ?“

„Kdybych si tě nechal, byl bych zranitelný,“ odsekl zaťatě. „Sama jsi řekla, že si nepřiješ, abych ti dál...vnucoval, co si myslím, že je pro tebe nejlepší. U krále ti bude lépe.“

„Nenávidím tě.“

„Zařad' se do fronty.“

Domů se Doriana už nevrátila. V den svatby princezny Agáty a vévody Erehnora se stala královninou první dvorní dámou a ještě téhož dne pozdě večer oficiální královnou milenkou. Vzpamatovávala se z toho šoku několik dnů. Sebornak byl excelentní řečník, ale naprosto neschopný mileneček. Pokud si vyžádal Dorianianu přítomnost jednou či dvakrát týdně ve své ložnici, dělal to především proto, aby dostal své mužné pověsti. Občas se o něco pokusil, ale zůstávalo jen u mazlení a i to by vyznívalo rozpačitě a chabě, kdyby to nedokázal skvěle komentovat vtípky. Sebornak tedy Dorianu většinu času bavil plody své výmluvnosti. Dlužno přiznat, že se nenudila, ale o vášni, kterou poznala s Nikolasem si mohla nechat jen zdát.

Zpočátku si zvykala na nové prostředí. Měla tolik zábavy, že neměla čas přemýšlet. To, že se jí Nikolas tak lehce vzdal ve prospěch svého výše postaveného příbuzného, vyhodnotila jako Nikolasův zásadní charakterový kaz. Cítila se podvedená a zklamaná a měla vztek, kdykoliv si na něj vzpomněla. Vůbec se jí nelíbilo dělat Sebornakovi hračku, ale protože jí při Agátině svatbě neušly Nikolasovy mrazivé pohledy, toužila jej potrestat. Naschvál se tedy k Sebornakovi chovala obzvlášť roztomile, čímž nafoukanou Agátu a zřejmě i Nikolase, doháněla k nepřičetnosti. Každého ovšem z jiného důvodu a jen Agáta to dávala okatě najevo. Nikolasova bratra, vévodu Rohatina, poznala jen zběžně. Rohatin byl o sedm let starší než Nikolas. Měl trochu menší štíhlou postavu, modré zkoumavé oči, a trochu světlejší vlasy. Byl Nikolasovi a Sebornakovi podobný. Sebornak je vzájemně představil. Rohatin Dorianě velmi odměřeně pokynul, neztratil s ní ani slovo a odkráčel za Nikolasem.

Doriana pochopila, že bratři spolu už asi mluvili a denebský vévoda si ji zařadil do šuplíčku bezcharakterních zlatokopek. Cítila se hrozně zvláště proto, že Rohatin na ni silně zapůsobil. Šířil kolem sebe neobyčejné charisma, podobně jako Nikolas. Při představě, co velkého by oba bratři dokázali vykonat, kdyby jim bylo dáno pracovat společně, se mimoděk zachvěla.

Zajímavou zkušenost učinila s královým komořím Plenerem. Z dvorských řečí se doslechla, že Plenera si ke dvoru přivezla Sebornakova matka, nebožka královna Ysmella. Pocházel ze sousední Andory, malého hornatého království proslaveného pěstováním trnitých plodů keřovitých Rotoksů, léčících Fialové puchýřnice. Plenerus za Ysmellina života sloužil králi Ritovi a posléze jej zdědil Sebornak. Byl mazaný a zábavný a nebylo zatěžko s ním vyjít, ačkoliv Sebornak jej často pověřoval velmi nevděčnými úkoly. V počátečním období pobytu na královském dvoře Plenerus Dorianu mnohokrát úspěšně provedl úskalími místní etikety.

Sebornak byl zcela uchvácen Dorianiným půvabem a Doriana si naplno užívala role obletované krásky, kterou kdysi na větrné křižovatce při svém jasnozření letmo zahlédla. Stala se hvězdou hookonského dvora a ostatní dvorní dámy s Eufonií se s tím musely smířit.

Během dvorského života se s Nikolasem setkávala pouze zřídka a zdálo se jí, že král dělá vše pro to, aby se mýjeli. Z kolujících drbů se až nyní dobrala, jak zoufale hrozná je Nikolasova

pověst. V hookonské společnosti se tradovalo, že za vše dobré je nutno děkovat králi a vše zlé má na svědomí Krvavý hrabě.

Společenská smetánka se stejně jako čeleď na Alarikově hradě se bavila vtipky na Nikolasovu adresu.

Dvorské drbny se brzy dopídily, že to ona je tou tajemnou cizinkou, se kterou byl Krvavý hrabě onehdy v divadle. Když Doriana nebyla pod ochranou krále, žárlivé krásky se na ni sesypaly jako vosy. V divadle, v tanečních sálech, salonech a obrazárnách, kavárnách a zahradách, na tržištích a u švadlen, ve vzácných chvílkách s dětmi dvorních dam a jejich učiteli.

Stalo se to i v paláci kněžny z Rufia. Kněžna nabízela ke koupi vzácné tapiserie. Doriana si je se zájmem prohlížela, dokud nebyla vyrušena půvabnou lovkyní věna.

„Víte, jaký je rozdíl mezi tři dny starou mrtvolou a Krvavým hrabětem?“ zeptala se vážně mladičká komtesa z Rentmtenda, a zvědavě čekala, zda Doriana upadne do rozpaků. Doriana nechápavě pokrčila rameny. Druhá dvorní dáma Eufonie komtesce ochotně přispěchala na pomoc. „To je prosté má drahá,“ ušklíbala se na Dorianu, „ale chápu, že to nevíte. U vás ve Woldaroze je mnohem chladnější klima. Tady v Hookonii musíme každého zemřelého bezprostředně po úmrtí napustit vonnými látkami, jinak by začal zapáchat. Proto tři dny po smrti každá mrtvola velmi intenzivně voní.“

Doriana zachovala kamennou tvář. „A?“ dotazovala se na pointu hádanky.

Komteska si konsternovaně dupla: „To jste vážně tak nechápavá?“

Když Doriana bezelstně přisvědčila, komtesa jí to názorně vysvětlila, jako by to vysvětlovala dítěti: „Třídenní mrtvola se od Krvavého hraběte liší jen v jedné jediné věci. Třídenní mrtvola mnohem více voní. Chachacha...Chápete?“ Chichotala se slečna a prohýbala se v pase.

Když ale v Dorianině tváři nezpůsobovala žádné rozpaky, hněv, stud ani přizpůsobivé se opičení, její chichotání na hezky vykrojených rtech zamrzlo. Nejistě přešlápla a jala se pobledlé králově metrese koktavě objasňovat: „To přece znamená...chichi...že Krvavý hrabě pokaždé zachová kamennou tvář...že nedává najevo,...chichichi...co si ve skutečnosti myslí a tím připomíná mrtvolu.“

Doriana naprázdno polkla a řekla: „Možná, že k tomu má důvod.“

Na zbývající tapiserie už se podívat nedokázala.

„Jestli se nemýlím, váš kočár měl přijet až za půl cyklu, vévodkyně,“ přitočil se k ní Plenerus. „Mohu vám nabídnout svůj.“

Doriana vděčně přikývla: „To je od vás laskavé. Už tu nevydržím ani minutu.“

Komoří jí pomohl se v kočáře usadit a nastoupil k ní. Když vyjeli, prolomil ticho: „Stále ho máte pod kůží.“

Otřásla se. „Nevím, koho máte na mysli.“

„Nikolase. Nejchytřejšího lorda v Temberu. Kdyby si vás král nevšiml, zůstala byste s ním. Řekněte, uměl to dobře?“

Zalapala po dechu. „Prosím?“

Křivě se usmál a pokračoval: „Ženy, kterým se dostal pod sukně, na něj pěly ódy. Tvrdily, že navzdory tomu, jak koženě se tváří, je vášnivý milenec. To Sebornak nic moc, že? Vím, co s tím, křepeličko,“ zamumlal, a naklonil se tak blízko, že ji ovanul jeho teplý dech. „Nabízím své služby. Delikátní a naprosto diskrétní. Na Nikiho jsi ztratila nárok, ale ještě tu máš mne. Zaručuji úspěch. Když budeš spokojená ty, bude spokojený i král a nakonec budou spokojeni i jeho poddaní. Tak se buduje říše.“ Na nic nečekal, uchopil ji v pase a přitáhl na klín.

Začala se s ním nepokrytě rvát. Byla tak úporná, že jej neváhala poškrábat. Kousala a bušila do něj pěstmi, až ji naprosto zchvácený a celý zrasovaný a potrhaný odhodil na protější sedadlo a zachrčel: „Budu si to pamatovat.“

Na několik dní se Plenerus ztratil s výmluvou na nachlazení a král se musel obejít bez něj.

Kromě toho, že naproti sobě Doriana s Nikolasem uraženě seděli u svatební tabule v den Agátiny svatby, se znovu letmo zahlédli při jarních slavnostech Mladého vína v královské vinici.

Součástí oslav bylo i baletní představení pod otevřeným nebem, na které se Sebornak jako velký ctitel baletu velice těšil. Dávali oblíbený kus o nešťastné lásce. Nesmrtelná víla Vinnona tolik milovala prince Drexena, že se vtělila do úponku révy, aby s jeho rodem mohla být na věky.

Těsně před dojemným závěrem se ozval dusot kopyt. V oblaku prachu se na prostranství za amfiteátre přibližovala vojenská družina vedená mužem v černém. Diváci ztratili zájem o představení a začali natahovat krky směrem ke komandu. Začali si šeptat, že Krvavý hrabě určitě veze nějakou hroznou zprávu, když ruší krále při jeho nejoblíbenější zábavě.

„To je celý on,“ prskla Eufonie usazená hned vedle Doriany.

Mezitím Nikolas seskočil z koně, prodral se skrze zástup kněžek z chrámu bohyně Očisty až k Sebornakově čestnému křeslu a podal mu zapečetěný list. Sebornak při pohledu na zaprášeného a unaveného bratrance tázavě zvedl obočí. Až do Nikolasova příjezdu se tak dobře bavil. „Co je to?“ sykl otráveně.

Ministr vnitra se sklonil ke králově uchu. „Žádost císaře z Floxie o vydání zločince, který tě prý hodlá požádat o azyl. Jedná o jeho švagra, co chtěl uzurpovat moc. Doufám, že jsem přijel včas a tys mu ten azyl ještě neudělil, bratranče, protože kdyby se tak stalo, měli bychom tu diplomatický malér.“

„Tsss,“ sykl Sebornak a vrátil zpět nepřečtený dopis. „Myslíš jeho milost Kvinlicha z Flenderoru? Tak tomu jsem azyl udělil. No to je směla. Tys byl mimo kancelář a on mi uvedl přesvědčivé důvody. Dej to do pořádku, Niki. Čapni ho. Císaři nutno vyhovět. Slyšel jsem, že náš azylant si oblíbil ten malý bordel u fontány Čmeláků. A už neruš. Lidé se na tebe zlobí.“

Nikolas se narovnal a zasípal: „Mohl jste s tím rozhodnutím počkat, veličenstvo. Správně lhůta trvá šedesát dní. Byl jsem pryč jen dvacet. Kvintlich se může bránit, že jsme zrušením azylu a následným zatčením rezignovali na dobré mravy.“

Sebornak našpulil své pěkně tvarované rty a rozšafně Nikolase opravil: „Ne my, ale ty, Nikolasi. To ty rezignuješ na dobré mravy. Musíš dostát své hrozivé pověsti. A už, sakra padej.“

V té chvíli se Nikolas rozhlédl kolem, jako by mu Sebornakova slova o pověsti připomněla, že jejich rozhovor může mít posluchače. Dorianě jeho horečnatý pohled, s jakým ji sjel od hlavy až k patám, nešel. Když se rychle odvrátil, pochopila, že celou tu dobu, kdy s králem hovořil, o její přítomnosti musel vědět.

Věděla o sobě, že je krásná. Ostatně Sebornak jí ještě před tím, než na vinici odjeli, řekl, že se mezi ostatními dámami bude vyjímat jako labuť mezi slepicemi, ale stačil jeden Nikolasův pohled, a trásla se jako osika.

V noci nemohla usnout a neustále si tu scénu v divadle přehrávala. Stále dokola, slovo od slova, až si musela přiznat, jak nesolidně se zachoval král oproti tomu, jak slušně se snažil jednat jeho ministr. To, co po dlouhé týdny sama před sebou zapírala, opět vyplulo na povrch. Ne, Nikolas nebyl ničema. Jen se jí snažil chránit a ona to nedokázala přijmout.

Čím déle pobývala v blízkosti krále a jeho dvořanů, tím více jí Nikolas chyběl. Postrádala jejich klidné večery i jeho vášnivé doteky. Toužila po jeho přítomnosti jako ta osika na útesu po měsíčních paprscích. Vkrádal se do jejích myšlenek a do snů. Den za dnem stále víc musela myslet jen na něj. Vídala jeho přísnou tvář v odrazech zrcadel, stříbrného nádobí i okenních výplní. Slyšela jeho hlas ve svých myšlenkách, toužila mu říct, na co myslí a přála si znát, o čem právě přemýšlí on. Stále častěji nahlížela z okna svého pokoje a dívala se přes nádvoří do oken jeho ložnice, ve kterém panovala černá tma.

Královna Cecílie byla křehká světlovlasá žena utopená v bělostných polštářích. Kolem sebe měla stále houfy šedě oděných společnic, kterým rozkazovaly tři dvorní dámy v čele s Eufonií,

Matyldou a Sofronií. Eufonie se ke královně chovala jako k malému děcku, neustále ji krmila sladkými sirupy, četla jí lechtivé romány a hrála na klarinet. Matylda a Sofronie v tom Eufonii neúspěšně konkurovaly.

Když už byla Doriana v roli královniny první dvorní dámy téměř šest týdnů, Sebornak konečně uznal za nezbytné ji královně představit.

Cecilie se na Dorianu podívala jako na nevábnu psí hromádku a obrátila se k Eufonii: „Nová děvka?“

Sebornak zrudl jako krocan. „Vyprošuji si nemístné narážky.“

Ale Dorianu to z míry nevyvedlo. „Jak se její výsosti líbí,“ řekla klidně.

Královna překvapeně zvedla hlavu a konečně se na příchozí pořádně podívala. Pak kose shlédla směrem k Eufonii a spokojeně se ušklíbla: „No to bude dáreček.“

Načež Eufonie uraženě pohodila hlavou a vyčítavě prskla směrem ke králi. „Očekávám, že mých služeb již nebude zapotřebí.“

„Správně, drahá,“ potvrdil Sebornak a dodal: „Máte mé povolení se vzdálit, ale dvůr neopouštějte, dokud nebude definitivně vyřešeno vaše dědické řízení. Nezapomeňte, že musíme smazat ten starý dluh mého dědečka u vaší rodiny.“

Bylo s podivem, že ode dne, kdy Eufonie přestala docházet do královniny blízkosti, se zdravotní stav královy ženy rapidně zlepšil.

Sebornak byl velkým mecenášem umění. Temper byl proslulý svými baletními školami, ale především asi desítkou divadel, ve kterých hostovali herci z celého zdejšího světa. Nebylo týdne, aby král alespoň do jednoho divadla nezavítal. Kritici se předháněli ve špionáži, které to bude, protože Sebornakův názor podrobně rozebíraly všechny kulturní plátky.

V Divadle na Vyhlídce dávali adaptaci staré henesijské balady o slepém hrnčíři Thudiovi. Sebornak se na ni těšil jako dítě a Dorianu pochopitelně vzal sebou. Trpělivost nebyla Dorianiníu nejsilnější stránkou. Nedokázala veršovanou hru prokládanou hudebními vsuvkami náležitě ocenit a potlačovala dřimotu. O přestávce se král zabral do rozhovoru s novináři. Doriana vyšla do předsálí, aby se nadýchala čerstvého vzduchu, aby přežila do konce. Posadila se na lavičku u fontány v atriu a otupěle sledovala korzující diváky.

„Už jsi ho viděla?“ zasyčel jí kdosi zezadu do ucha.

Polekaně sebou trhla, otočila se a spatřila zlomyslně se šklebícího Plenera.

„Posílá mne pro tebe král. Druhé jednání začne co nevidět. A Krvavý hrabě stojí tam nahoře na galerii. Po každém boku má jednu. Jen se podívej.“

Vzhlédla vzhůru. Na galerii lemující atrium, odkud se vcházelo ho horních lóží, skutečně uviděla Nikolase. Stál ležerně opřený o zábradlí nedbale zavěšený po každé straně do jedné ženy. Viděla jej z profilu. Tvářil se jako obvykle, jen se méně mračil, zato obě ženy švitořily jako křepelky.

„To jsou kněžny z Denebského vévodství. Tam je pánem Rohatin, Nikolasův bratr. Snaží se mu vlichotit. Asi něco potřebují,“ ušklíbl se Plenerus.

Dorianě to tak ale nepřipadalo. S bodajícím srdcem se přinutila vstát a vrátit se do hlediště.

Poslední den osmidenního hookonského týdne král rád věnoval lovu. Tentokrát plánoval vyjet za Tember na tetřevy a Doriana měla vyrazit s ním. Hlavní konvoj lovců se služebnictvem k loveckému zámečku v lesích vyrazil už časně z rána, aby připravil zázemí. Král s nejbližšími dvořany odjížděl krátce před polednem.

Když už Sebornak s Dorianou scházeli po schodech na nádvoří k osedlaným koním, zastoupil jim cestu zamračený Nikolas.

„Tys na to zase zapomněl, Sebe,“ vybafl místo pozdravu.

Sebornak zvedl obočí a ironicky se usmál. „Taky tě moc rád vidím, ale máme naspěch.“

„Slíbil jsi mi dva důvěryhodné svědky. Vybrali jsme je jmenovitě. Mluvili jsme o tom včera, když sis na mě laskavě udělal čas mezi jakýmsi stupidním baletním kusem. A teď jsem se dozvěděl, že jak prokurátor, tak předseda soudu dnes ráno opustili město.“

Sebornak obrátil oči v sloup. „Á já! No tak jsem zapomněl. Víš, oba se chtěli zúčastnit dnešního lovu a vyjeli už s první skupinou. Budou čekat v loveckém zámečku v Thummodu. Vsadili se mezi sebou, jestli překonám loňský rekord. Ale popravdě si myslím, že je nalákal spíš příslib kvalitní kuchyně.“

Nikolasova ústa se stáhla do tenké čárky. „Na to ti kašlu. Ta ženská už čeká v předpokoji mé kanceláře. Zákon jí umožňuje jednat se mnou o samotě. Ale vím, jak by to dopadlo. Takže mi, laskavě, sežeň nějaké náhradní svědky.“

„Nemáš dost vlastních lidí?“ povzdechl si král.

„Už jsem ti vysvětloval, proč to nesmí být mí lidé,“ syčel Nikolas. „Jejich svědectví by se dalo napadnout.“

„Tak si vezmi někoho ze služebnictva.“

„Sakra,“ zahřímal Nikolas, „musí to být důvěryhodní svědkové s modrou krví a funkcemi! Jinak to nemá smysl.“

„Niki,“ zakňoural netrpělivě král, „tak ji přijmi beze svědků. Vždyť je to jedno, co si ta ženská vymyslí. Co je jedno hloupé obvinění proti tvé reputaci? Stejně ti to nepomůže!“

Ministr blýskl pohledem k Dorianě oblečené do zeleného jezdeckého kabátku s krátkou sukni, z pod které vyčnívaly úzké kalhoty zastrčené v nablýskaných holínkách a povzdechl si: „O to ani tak nejde. Jde přece o tvůj zisk, můj pane. Manželka obviněného barona Cochrata mne údajně přichází požádat o nějaké úlevy spojené s jeho uvězněním v Enochoře. Všichni ale víme, že její manžel tam nijak netrpí. Cochrat jako kastelán na tvém strážním hradě ve Stenefii zpronevěřil půl milionu zlatých centimů. Ty peníze musel ukrýt u příbuzných. Když jej soud usvědčí, bude to muset vrátit, jinak shnije ve vězení. Pokud ale vznikne sebemenší procesní chyba v průběhu vyšetřování, hádej, co se stane?“

„Soud by mohl vše zpochybnit a půl milionu by zůstalo někde pod kamenem,“ ozvala se Doriana, ačkoliv stále ještě netušila, nač Nikolas ty svědky tak naléhavě potřebuje.

Sebornak otráveně našpulil rty. „Tak dobře. Jsem snad dostatečně důvěryhodný. Jdeme.“

Nikolas je přivedl do kabinetu za svou kancelář a usadil je do křesel. Přiložil prst na ústa. Vešel do své kanceláře a nechal nedovřené dveře. Pak zazvonil na svého tajemníka a požádal, aby uvedl baronku z Cochratu, která čeká v předpokoji.

Situace se vyvíjela následovně: Dáma v slzách požádala ministra o svolení, aby k jejímu ubohému uvězněnému choti mohl být vpuštěn lékař, jelikož baron trpí krutými bolestmi v útrokách, určitě způsobenými nespravedlivým obviněním.

Nikolas jí odpověděl, že nevidí důvod, proč by její žádost nemohl splnit. Řekl, že zavolá tajemníka a okamžitě zadá pokyny stran písemného pověření, kterým se lékař prokáže strážím. Pak se ozval ženský jekot a zvuk trhané látky.

Doriana na nic nečekala, vyskočila z křesla a vběhla do vedlejší místnosti.

Objevila tam zrudle se tvářícího Nikolase sedícího za svým stolem a velmi hezkou baronku z Cochratu s roztrženým předním dílem šatů, která se na druhém konci rozlehlé ministerské kanceláře horlivě snažila si co nejvíce ponížit svůj předtím nejspíše dokonalý účes.

„Byla jsem znásilněna!“ zaúpěla zoufale baronka.

„Ale, ale,“ zahlaholil Sebornak, který se vynořil za Dorianou. „Milá Renáto, tak dlouho jsme se neviděli. Poděkujte mé drahé Dorianě, že mám smířlivou náladu. Jinak byste bručela s manželem. Jděte domů a mého ministra už nepokoušejte, nebo vás vezme za slovo.“

„Přinesu vám náhradní šaty, budu tu za chvíli,“ řekla jedovatě Doriana.

Nikolas vstal. „Nebylo by dobré, aby tě někdo viděl na hlavní chodbě. Odemknu ti zadní schodiště, totéž, kterým jste přišli.“

„Radši běž s ní. Já si zatím s Renátkou popovídám o těch pěti stech tisících zlatých,“ zakřenil se Sebornak.

Kráčeli bok po boku ztichlými chodbami a mlčeli. Napětí mezi nimi způsobovalo, že Doriana sotva dýchala. Když došli k jejímu apartmá, s úlevou vklouzla do bezpečí svých pokojů a jeho nechala venku.

Otevřela skříň a chvíli se probírala garderobou. Rusovlasé baronce vybrala jednu ze svých nejhezčích toalet. Nikolas na ni čekal opřený o zeď. Když uviděl, jaké šaty nese, jeho ústa se nepatrně zvlhla. „Žlutá jí půjde k vlasům,“ poznamenal, když se vydali na zpáteční cestu.

„Ano,“ přikývla. Vzápětí se udiveně zeptala: „Ty se na ni nezlobíš? Chtěla tě křivě obvinít.“

„Asi ji donutili příbuzní,“ podotkl bezbarvě. „A i kdyby. Každý dělá, co musí. Všichni máme své meze.“

„Vždycky mi bylo divné, jak to může král všechno stíhat. Tolik zábavy a ještě vládnout. Ale už to chápu. Na práci má tebe a na pletichy Plenera,“ řekla rozvážně.

Kose na ni shlédl. „Někdo to dělat musí.“

„Divím se, že tě se mnou pustil,“ pípala nesměle.

Pokrčil rameny. „Když jde o zlatáky, ztrácí soudnost. Však on se rychle vzpomene. Zase tě budu vídat jen zdálky.“

„Chybíš mi,“ hlesla.

Jejich cesta se krátila. Ke kabinetu za pracovnou zbývalo jen pár kroků.

Jeho kroky se zastavily. „Opravdu?“

„Tobě nechybím vůbec. Nedávno jsem tě viděla v divadle se dvěma krásnými dívkami.“

„Rohatinovy studentky. Nejsou předpojaté.“

Chápavě přikývla. „Vůči Krvavému hraběti?“

Vážně jí pohlédl do očí. „Jen přátelské setkání. Nejdřív jsem si myslel, že by to mohlo být něco víc, ale pak mi došlo, že se nedokážu spokojit s vodou, když jsem předtím ochutnal víno.“

„Proč ses mě tak lehce vzdával?“ obořila se na něj a ustoupila o celou šíři chodby, protože jen tak měla jistotu, že potlačí potřebu zabušit mu pěstmi na hrudník. „Stáhl jsi ocas a zalezl do kouta jako pes! Proč jsi o mě nebojoval?“

Sledovala, jak zaťal zuby. Pod přivřenými víčky blýskl očima. „Jestli si o mně vážně myslíš, že jsem tě nechal, protože jsem zbabělec, tak se nemáme o čem bavit.“

„A co jiného jsem si měla myslet?“

Odevzdaně rozhodil paže. „No jo,“ zamumlal. „Máš pravdu, co jiného sis mohla myslet?“

Netrpělivě si dupla: „Mám těch jinotajů plné zuby. Řekneš mi, konečně, proč jsi mě tak pokorně odevzdal?“

Praštil pěstí do mramorem obložené zdi. „Chceš pravdu? On je jako rozmazlené děcko. Už mi to udělal vícekrát. Jsme stejného věku a pod dozorem jeho panovačné matky Ysmelly, jsem si s ním musel hrávat. Když jsem se s ním nechtěl o hračku podělit, radši ji rozbil. Ysmella to pokaždé zaonačila tak, aby to bylo na mne, protože Seb byl následník. Jednou mi Rohatin přivezl štěně. Všichni se divili, že ho nechci Sebovi ukázat. Nakonec mě ukecali, ale to to, z něho zbylo... A když mi bylo dvacet, bláznivě jsem se zamiloval do Fivony. Měla zelené oči a hebkou duši. Chtěl jsem jí dát celý svět, jenže pak si jí všiml Sebornak. Pochopitelně už byl tou dobou ženatý. Chtěl ji mít a já mu ji odmítl dát. Poslal mě na venkov a vzal si ji násilím. Když bylo po všem, pokusila se ho zabít. Nakonec zabil on ji. Najít viníka bylo snadné. Král to být nemohl. Už víš, proč mi říkají Krvavý hrabě.“

„Myslíš, že ty a já, že my dva...“ vydechla.

Blýskl očima a prudce ze sebe vyrazil: „Kéž bych to věděl. Musíme jít, bude se po tobě shánět.“

Potřetí na sebe narazili v davu dvořanů čekajících na Floxijkého císaře, který si přijel vyzvednout svého vzpurného příbuzného Kvinlichu z Flenderoru. V souladu s protokolem floxijského císařství byl uvítací ceremoniál připraven na půlnoc. Vše se mělo odehrát za zvuku bubnů pod sprškou ohňostroje na palácovém nádvoří.

Sebornak byl nevrlý, protože musel snášet uzdravenou Cecilii. Nespokojeně se vrtěl na trůnu umístěném na vyvýšeném podiu. V šeru na nádvoří v pestrém houfu osvětleném loučemi se snažil najít svou milenkou. Když začaly k nebi létat první barevné světlice, všichni zvedli hlavy k nebi.

Doriana vmáčkla pod podloubím se jako jediná rozhlížela kolem a hledala, jestli mezi dvořany nespátří Nikolase. Jeho bledou tvář našla snadno, protože se stejně jako ona, nedíval k obloze. Bubny vířily. Srdce se jí skoro zastavilo, když poznala, že si jí všiml. Začal se mezi ostatními proplétat k ní. Jejich pohledy se do sebe zaklesly a vzápětí se jejich prsty spolu propletly. Kose shlédla směrem k baldachýnu, ale on neznatelně zavrtěl hlavou. Ohňostroj sice pohasl, ale víření bubnů gradovalo a cizí císař právě vjížděl po rudém koberci přímo před králův trůn.

Nikolas ji jemně pobídl směrem k dvířkům vedoucím k labyrintu skladišť. Neváhala ani minutu. Vběhli do temné chladné chodby.

Vedl ji dál, až zabočili do malé komůrky, ve které to vonělo včelím voskem. Zabouchl dveře a vzápětí ji k sobě přitáhl. Ve tmě husté jako povidla neomylně našel její horké rty.

„Miluju tě, Niku,“ šeptala. „Kéž bych to věděla dřív.“

„Víš, co riskuješ,“ zachraptěl, zatímco uvolňoval šněrování jejích šatů. Jen co se mu podařilo osvobodit její ňadra a hladově se k nim přisál, dál jí vyhrnoval sukně a bojoval se všemi vrstvami spodniček.

Temnota se proměnila v jiskřivý ohňostroj. „Nemůžeme tak žít,“ vzlykla, když mu bouřlivě vycházela vstříc, s prsty v jeho vlasech mu pokrývala skráně polibky.

Přitiskl se k ní boky. Otřásla se, když ucítila, jak moc po ní touží.

Jeho ústa opustila její ňadra. „Už není cesty zpět, takže najdeme řešení,“ zasípal. „Je to, jasné?“

„Ano,“ vydechla, „Už mě konečně pomiluj, nebo se zblázním.“

Nikolas ale uchopil její tvář do dlaní, a důsledně jí řekl: „Přísahaj, že budeš opatrná, miláčku. Přísahaj, že i kdyby se stalo cokoliv, nikdy nepřiznáš, že ke mně patříš. Protože jinak ti ten neřád ublíží.“

V té chvíli by kývla téměř na vše. „Přísahám,“ vyjekla, přitáhla si jej blíž.

Vyhrnul jí sukni, a se rty přisátými k jamce nad její klíční kostí si ji na bedně plné včelích pláštíků vzal.

Počínali si jako dva odsouzenci, které zítra čeká poprava. A když se první vlna vášně přelila, oba se zhrozili z poznání, jak málo jim to stačilo a jak moc bude nevyhnutelné loučení bolet.

Seděli ve tmě v těsném objetí.

„Odpusť mi, že jsem nechápala...“

„Nemohla jsi tušit, co je zač. Od chvíle, kdy mi tě sebral, každou minutu znova umírám. Nedokážeš si představit, jak moc se nenávidím, že jsem dopustil, aby tě našel. Říkal jsem si, že pod svícnem bude tma. Proto jsem tě neodvezl do Cernského hrabství ani na žádné jiné ze svých venkovských panství. Tam má Sebornak nasazené špehy, které znám a kterých si patřičně hledím. Tady v blízkosti paláce mu to nestojí za to. Vynahrazuje si to tím, že do mé domácnosti posílá své poskoky jako do krámu s houskami. Proto mám spolehlivé lidi u každých dveří. V ten den, kdy nás Plenerus načapal v knihovně, se stalo nedopatření. Hlavního dveřníka bolely zuby, náhradní si odskočil a toho třetího pitomce jsem následně vyhodil,“ vysvětloval, zatímco se od ní odtáhnul, tápavě šátral po něčem na polici. Vzápětí zapálil svíčku a znova si ji přitáhl do náručí. „Majordoma, který jinak běžně zachraňuje situaci, odlákal z domu se lživou zprávou o úmrtí v rodině podplacený provokatér. Tak se to prostě stalo, ačkoliv jsem to měl desetkrát jištěné. Musel jsem ti to říct. Nesnesl bych, kdyby sis o mně myslela, že jsem úplný ignorant,“ chvatně dokončil litanii. Upíral na ni své lesklé šedé oči. Doriana v nich četla lásku a bolest.

Všimla si, že mezi jeho tmavými lehce zvlněnými vlasy se bělají stříbrné nitky. Váhavě zvedla ruku a chvějícími prsty mu odhrnula pramen z čela. Mazlivě se jí opřel do dlaně a přivřel víčka.

„Někdy mám pocit, že buď zabiju já jeho, nebo on mne. Ale on může všechno a já jsem přísahal. Nezachránilo by tě dokonce ani, kdybys byla vdaná. Než Wonodus zemřel, měla tvé místo Eufonie a Wonodovi nezbývalo, než to tiše trpět. Říká se, že Wonodův třetí synek je spíš do naší rodiny, než do Wonodovy, ale to je jen zbožné přání, protože všichni ví, že Sebornak

je neplodný, že vůbec nedokáže...Ale to přece víš sama. Jeho matka Ysmella byla vědma a léčitelka. Sebornaka přehnaně chránila. Léčivé dryáky, kterými jej stále prolévala, způsobily, že se teď zmůže ještě tak na chvilkovou erekci....Přesto mě z toho berou běsové, když vím, že si na tebe dělá nárok, že na tebe sahá těma svýma prackama a že si tě vodí jako kohout a..."

„Pokud se mu vzepřeme, zničí tvou rodinu,“ dovtípila se Doriana.

„Ne. Je to mnohem prostší. Jeho rodina je i mou rodinou. Vždyť naši otcové byli bratři,“ upřesnil. „Jako děti nás vedli k bezpodmínečné loajalitě vůči rodině. Je to první a poslední zásada. Máme ji pod kůží,“ při tom si vyhrnul levý rukáv a odhalil vnitřní stranu svého předloktí. Doriana nechápavě vytřeštila oči, když paži zvolna přešel nad plamenem svíčky. Pak obrátil paži tak, aby si mohla prohlédnout temně fialový a jasně patrný nápis, který teplo plamene zvýraznilo:

Když viděl, že zápolí s ozdobným starodávným písmem, přečetl jí to

„Jen jednoho vyzvednu.

Jen jednoho uctím.

Jen pro jednoho obětuji své kosti.

Toliko z mých kostí nechť sestaven jest trůn.“

a dodal: „Přísahal jsem věrnost panovníkovi, ať jím bude kdokoliv z naší rodiny. Pamatuješ, jak jsme byli u mohyly u Bublavých pramenů? Tehdy před dvaceti lety mi bylo šestnáct. Den po bitvě jsem pochovával padlého otce. Otec zemřel, protože chránil nás dva s bratrem. Pokud ses někdy zamýšlela nad tím, proč sem tam někomu pomohu, tak je to i proto.

Bitevní pole se nějakou podivnou shodou okolností nacházelo v blízkosti mohyly, ve které je pochován náš dědeček Trotten Ryšavý pátý. Dvacet let po té smutné události nechal král Ritus vykopat další dva hroby. Využit byl nakonec jen jeden, protože můj bratr Rohatin se ze svých zranění vylízal, ačkoliv nikdy nepočne dědice. Mne Ritus donutil složit tradiční rodinnou přísahu, aby Sebornakovo následnictví pojistil.“

Doriana se netrpělivě zachvěla. „Brát šestnáctiletého kluka do bitvy je zhovadilost! A kde byl tou dobou Sebornak? Jste přece stejného věku.“

„Jako následník zůstal v sídelním městě, přirozeně,“ ušklíbl se Nikolas. „Ale křivdil bych mu, kdybych tvrdil, že z toho měl radost. Ba ne, on není zbabělec. Anebo jinak. Není zbabělec co se boje a válečnictví týká. Ale s tím věkem máš pravdu.

Až když jsem se stal ministrem a Krvavým hrabětem, dozvěděl jsem se, že mým i bratrovým úkolem bylo, v té bitvě padnout, protože královna Ysmella se cítila ohrožena. Říkalo se o ní, že měla věštecké sklony a nahlížela do paralelních realit. Tvrdila, že pro budoucnost jejích dětí je nezbytné, aby Cernovy ratolesti uvadly. Ze všech Ysmelliných a Ritových synů přežil jen Sebornak a tři dcery. Ostatní dva synové umřeli v kojeneckém věku. Ritus byl docela slušný člověk, ale užírala jej suchá nemoc a svou ženu bral dost vážně. Proto se rozhodl svěřit osud do rukou Duchů Věčné Očisty. Když na jižní pláň s Bublavými prameny zaútočili barbarští Viniové, postavil se do čela vojska a k účasti vyzval i svého bratra a jeho syny. To nebylo možné odmítnout.

Bratrova smrt a synovcovo zranění králem otřásl natolik, že se myšlenky na mou smrt zcela vzdal. Dokonce odmítl dát mne zmrzačit, ačkoliv jsem po letech našel dopis, ve kterém jej k tomu jeho žena Ysmella nepokrytě vybízela. „Výborně, ten starší je neplodný, ještě zneschopni toho mladšího a mohou oba žít, drahý,“ psala mu do vojenského ležení.

Přinutil mne však složit tuto posvátnou přísahu. Ačkoliv mi bylo teprve šestnáct, musel jsem nad hrobem svého otce slíbit, že se nikdy proti svému bratranci neobrátním se zbraní v ruce. Že se neožením a nezplodím potomky dřív, dokud tak neučiní můj bratranec. Ritus krátce po návratu z té osudné bitvy zemřel a Sebornak se chopil vlády. Laskavě mi dovolil vystudovat ty nejlepší školy a uvedl mne do úřadu nejobávanějšího, protože měl jistotu, že přísaze se nezpronevřím. Proto mne s takovou chutí provokuje. Stačí, aby se jen zmínil nějakým ponižujícím způsobem o mém bratru, a já udělám všechno, aby toho nechal. A nemysli si, že

to ten bídák nedělá. Sebornak s velikou chutí rozšiřuje pomluvy, že Rohatin zneužívá malé holčičky. Kdybys to slyšela, tak tomu, prosím tě nevěř. Rohatin žije v Denebském vévodství, vede Osvícenské učení a tahá ze Sebornaka peníze na vědu a výzkum a já mu v tom s chutí pomáhám. Občas se spletu v kolonkách a místo na balet putují peníze na výzkum nakažlivých chorob.“ Nikolas se při zmínce o bratrovi uličnicku usklíbl.

Vzal Dorianinu tvář do dlaní, políbil ji na víčka a řekl: „Když mne bude chtít potrestat, zmasakruje tebe a donutí mne, abych se na to díval. Udělá ti to samé, co Fivoně. Na veřejnost dá rozhlásit, jaký jsem pašák, že jsem odhalil mazanou běsku, která mu usilovala o život nějakým nápojem lásky z krve neviňátek.“

„Už dost. Radši mě líbej,“ šeptala mu do ucha.

„Budeme muset jít,“ ozval se pochmurně. „Musíš se dát do pořádku.“

„Praktický za všech okolností,“ rýpla si jedovatě. Ale jen, co mu znova pohlédla do tváře, vzlykla: „Omlouvám se. Z domova mě vykopli a tady jsem skončila jako hračka šilence. Vlastně nechápu, co na mně ještě vidíš. Jsem hloupá.“

„Přestaň, přísně, lásko. Mluví z tebe žal a vztek,“ konstatoval a uzamkl ji ve svém objetí. „Máš pravdu. Nemůžeme takto žít. Něco vymyslíme. Jenže teď nemám šanci cokoli změnit. Dlouho se neuvidíme. Posílá mne s císařem do jeho vlasti. Jako čestný doprovod. Je to zbytečné, ale svůj účel to splní. Budu z cesty.“

Osud k nim byl milostiv, protože mezitím, co byli v komoře, se nebe zatáhlo a spustil se déšť. Půlnoční slavnost se musela překotně přesunout do trůnního sálu. V nastalém zmatku se snadno rozdělili, a když se narušený program opět navázal, už byli oba zase na místech, které jim příslušely.

Jako královnina dvorní dáma trávila Doriana hodně času v královniných komnatách, ale protože její paní nyní mohla zastávat své společenské povinnosti, Doriana mívala volné večery.

S vědomím, že ji Nikolas miluje, okřála jako květina po dešti. I když byl v daleké Floxii, mohla po něm toužit a mohla se na něj těšit. Častěji se usmívala a téměř se vznášela. Sebornak se v domnění, že Dorianinu dobrou náladu má na svědomí on, napařoval jako kohout, ale Plenerus se podezřívavě šklebil.

Královna dobře věděla, že Sebornak by vedle sebe viděl mnohem raději Dorianu. Dokonce Cecílii nabádal, aby své dvorní dámy na všechny společenské akce brala sebou. Cecílie to však ignorovala. Někdy až ve chvíli, kdy už se dámy vyšňořené do divadla shromáždily u kočárů, je královna poslala zpět s odkazem, že divadlo bude přeplněné a ona má starost, aby se jim neudělalo nevolno. Zatímco Matylda se Sofronii prskaly vzteky, Doriana se úlevně hihňala do dlaně při představě, jak bude Sebornak v královské lóži zuřit.

Ženy jsou podobné kočkám. A jedna kočka pozná na té druhé, jestli je či není její konkurentkou. Stejně tak Cecílie vycítila, že od Doriany jí nebezpečí nehrozí, protože její srdce, ať už si Sebornak namlouvá cokoliv, patří jinému. Cecílie ji předsevzala, že vypátrá, kdo je tím vyvoleným, ale zatím bylo její úsilí marné. Vylučovací metodou došla k jedinému jménu. Jeho majitel tou dobou dlel v zahraničí. Královna se nemohla dočkat, až se Nikolas vrátí, aby si své tušení ověřila. Věděla, že k tomu, aby získala jistotu, stačí málo.

Flinius z Wonodu se nesmířil s rolí bastarda, kterou mu Sebornak přisoudil, ani se nedokázal zařídit podle doporučení tajemného Grenka z Kančí Hůrky. Nakonec tolik provokoval, že míra královy trpělivosti přetekla. Byl uvržen do věže Enochory a za urážku majestátu odsouzen k odnětí svobody na deset let. Jen jméno jeho otce jej uchránilo od trestu nejvyššího. Věž Enochora stála na kopci v královském jabloňovém sadu a sloužila jako vězení pro prominentní zločince.

V polovině zimy byl Nikolas zpět. V kraji se rozmohlo podvodné hraní kostek a Sebronak se vztekal, že mu unikají daňové výnosy. Nařídil zátahy na nelegální herny a celý aparát ministerstva dělal namátkové kontroly v nejzapadlejších koutech země. Hlavním zlounem, na kterého se snesl hněv prostého lidu, byl pochopitelně ministr vnitra, který provozovatele černých heren zatýkal.

Kdyby Doriana pootevřenými dveřmi královniny šatny nevyslechla lamentaci komorné s hlavní klíčnicí na téma Nikolasovy bezbřehé zlovolnosti, vlastně by se ani nedozvěděla, že Krvavý hrabě je zpátky doma.

„Můj bratr je počestný hospodský,“ štkala komorná Brebenda. „Spadl do toho úplně nevinně. Ten člověk nemá srdce. Považ, uložil mu pokutu sto centimů, a pokud do příštího úplňku nezaplatí, hospoda půjde do dražby. Co jen bude s jeho dětmi?“

„Snad by se dalo ještě něco udělat,“ konejšila komornou klíčnice. „Znala jsem Nikolase ještě jako malého chlapce. Nebýval tak zlý. Říká se, že cesta k němu vede přes jeho majordoma Velichroma. Každý trenen sedává v čajovně u Máslového bochánku na rohu Dřínového náměstí. Co kdybys tam v podvečer zašla? V trenen máš přece volno. Zkus ho poprosit. Třeba se za tvého bratra u Krvavého hraběte přimluví, aby mu dal delší lhůtu splatnosti.“

Hned příští týden se do kavárny u Máslového bochánku dostavila prostě oblečená osůbka zamazaná sazemi s šedivým šátkem staženým hluboko do čela. Posadila se ke stolu k muži, který poklidně popíjel čaj, pojídal koláčky a pročítal si nejnovější pamflety zaměřené na nelegální herny. Velichrom si dával záležet, aby působil nevládně. Jen tak něco s ním nehnulo, a pokud už byl ochotný se před někým sklánět, musel mít aspoň šlechtický titul. Ve skutečnosti to byla jen obrana, kterou si za ty roky služby v domácnosti neoblíbeného ministra vybudoval.

Osoba, která se s takovou samozřejmostí vloudila k jeho stolu, jej zaujala a především mu byla povědomá. Nehodlal jí ale nic usnadnit. Povýšeně zvedl obočí. „Tady je obsazeno.“

„To vidím, pane,“ špitla žena. „Přišla jsem o něco poprosit.“

„Prosebníky přijímá kněžka řádu Věčné Očisty vlevo za rohem,“ odsekl a podal si další koláček.

Žena se obezřetně rozhlédla kolem a vysoukala z rukávu stočenou ruličku papíru. Nenápadně ji sunula k Velichromově paži a ten přece jen díky rokům praxe v domě ministra vnitra ji pohotově paží překryl.

„Nechápu, co to má znamenat,“ zapředl pochmurně.

„Prosím, předejte ten dopis Nikolasovi. Musím ho vidět. Máte můj život ve svých rukách, ale at’.“

„Už běž, osobo,“ řekl nadutě majordom.

V královském paláci bylo ticho a svíce dohořivaly. Stráže klimbaly. Bylo hluboko po půlnoci. Toho dne měl Sebornak odplout do města Glemu, ale protože se řeka Erwina rozvodnila, plavba byla odložena na odpolední hodiny. Královna pozdě do večera zdržela své dámy ve svých komnatách na partii dohomonu a propustila je, až když všechny zívaly na celé kolo. Doriana si zoufala, protože hodina schůzky, kterou si v dopise domluvila s Nikolasem, dávno minula. Mohla jen doufat, že na ni počká. Rychle se převlékla do prostých šatů vymetačky krbů a počkala, až ruch na chodbách zcela utichne.

Pak se vykradla bočními dvířky přes spíže na nádvoří, přeběhla dvůr a opět bočními dvířky, která byla otevřená, vklouzla do tmy Nikolasova domu. Dobře si pamatovala, co Nikolas říkal o tom, jak hlídá vstupy do svého paláce. Čekala, že bude zkontrolována. Okamžitě byla oslepena zábleskem světla. Pochopila, že někdo odkryl do té doby zastíněnou lampu. Netušila, zda sama vběhla do léčky, nebo zda se jen Nikolas ujišťuje, jestli se do pasti nedostal on sám.

„Už jsem si myslel, že si tě bratránek odvezl sebou,“ zaslechla ze stínu. Žádná past.

„Nikolasi.“

Ještě ani nedořekla a už ji držel v náručí. Stahoval jí šátek, vpíjel se jejích rtů a mumlal: „Lásko, lásko, lásko, každou chvíli jsem o tomhle snil.“

„Je strašně pozdě. Služebnictvo vstává brzy a tak moc jsi mi chyběl, tak moc po tobě toužím,“ šeptala a horečnatě tahala za stužky jeho bílé košile.

„Ne, takto ne, miláčku.“ Vzal její ruce do svých a položil je na vzrušené místo ve středu svého těla. „Vidiš, jak moc tě chci? Ale to neznamena, že se budeme milovat na chodbě,“ podíval se na ni tak sebevědomě, jako by na sebe měli celých sto let.

Zvedl ji do náručí a nesl do schodů, kopnutím rozrazil dveře ložnice, aby ji uložil na svou širokou postel. Záměrně pomalu ji svlékal a ona to neustále kazila netrpělivostí. Bloudil ústy po jejím těle a ona jej pobízela, aby si pospíšil, dokud to nevzdal. Uragán, kterému oba nakonec podlehli, nejspíš způsobil, že v komnatách o patro níže, se nazítří ráno na lakovaných podlahách našly šupinky bílé štukované omítky.

Nebyl čas na sprádaní plánů. Museli to nechat napříště. Když se loučili, kladl jí na srdce, aby si dala velký pozor na Eufonii. Zdálo se mu, že zhrzená králova milenka chystá nějakou ošklivou pomstu. Doriana připustila, že za královním dlouhodobým churavěním by mohly být Eufoniiny sirupy, ale že to už jí teď těžko kdo dokáže. Nikolas jen zamyšleně pokýval hlavou.

Uzdravená královna byla posedlá touhou dát zemi dědice. Přijímala v paláci nejrůznější lékaře, věštce a mastičkáře. Fakt, že neplodností netrpí ona, ale král, jako by vůbec nebrala na vědomí. Musela přece vědět, že Sebornak dědice zemi nikdy nezajistí. Doriana usoudila, že Cecílie má nějaký vlastní plán, ve kterém s králem nepočítá.

Trotten Ryšavý pátý měl dva syny. Starší Ritus byl otcem Sebornaka a tří princezen. Mladší Cernus byl otcem Rohatina a Nikolase. V okolních monarchiích bývalo běžným zvykem, že pokud král nemohl dát zemi dědice, připadalo nástupnické právo jeho bratrovi nebo jeho synům. Bylo nemravné, že v hookonském království princové z vedlejší větve potomky mít nesměli. Dorianu zajímalo, jak dalece ona zapřísáhla lojalita vůči panovníkovi z rodinné krve sahá.

Eufonie se přestěhovala do pohodlného domu poblíž královského paláce a téměř denně do paláce docházela, aby jí neunikly žádné drby. Soudní řízení o rodinné statky se vleklo, protože korunní svědek, podplacený oddávající úředník z venkovské matriky, který měl popřít, že se Fliniovi rodiče legálně vzali, dlouhodobě onemocněl.

Flinius úpěl v pověstné Enochoře a protože byl prominentním zločincem, začal skládat básně a pamflety, o které byl v hlavním městě velký zájem. Většinou zesměšňovaly Eufonii a Krvavého hraběte, několik říkanek obsahovalo i narážky na tajemnou černou krásku, která přišla z Plání utrpení, aby na město přivolala pohromu. Do krále se Flinius sice nenavážel, protože nechtěl přijít o hlavu, ale narážky na Dorianu Sebornaka pokaždé rozlítily. Bylo jen otázkou času, kdy Sebornak ztratí s Fliniem trpělivost.

Doriana, která věděla, na čí straně skutečně je právo, se rozhodla vzít věc do vlastních rukou.

Vybrala si den, na který připadlo zdlouhavé zasedání dvorské rady o novém systému značení pozemků. Věděla, že Sebornak ani Nikolas ani nikdo jiný z důležitých dvořanů se jí nepřiplete do cesty. Stoupala do strmého kopce a proplétala se mezi kmeny kvetoucích jabloní. Prominentní státní vězení se nacházelo na úbočí kopce v královském jabloňovém sadu. Důvod umístění věže Doriana pochopila až poté, co u paty věže pohledem obsáhla celý pozemek. Seznala, že kopec se zvedá od budov posádky palácové gardy a tvoří ostroh příkře čnicí nad řekou Erwinou. Uprchlí věžňové měli jen jedinou únikovou cestu, vedoucí přes vojenskou posádku, pokud ovšem nechtěli skočit do zpěněných vln nebo se rozbít dole o kameny. Enochora byla rozložitá samostatná věž s kulatým půdorysem o sedmi podlažích provrtaná točitým schodištěm. V podzemí byla hladomorna, do které byl naposledy uvržen bájný kníže

Drindirius. V celách bručeli příslušníci urozených stavů, kteří se znelíbili koruně. V přízemí se nacházela spoře vybavená kuchyně a přípravná, ale většinou uvězněných zajišťovala stravování rodina. U paty věže se střídali příslušníci královské gardy.

Strážným strčila po penízu a vystoupala točitým schodištěm až nahoru k Fliniově cele.

Přes zamřížované okénko na ni civěla zarudlá hezká tvář. Pochopila, že asi není jediná, která literáta navštěvuje. Flinius se docela proslavil a vojáci na stráži bohatli. Návštěvy nosily na přilepšenou víno a dobrotu. Pod vlivem omamného moku byl Flinius i nyní.

„Králova děvka?“ hýkl uštěpačně literát. „Vlastně jsem čekal, že se zastavíš. Přišla jsi prosit, abych tě nechal na pokoji?“

„Že urážíš mě, to je mi jedno, ale že urážíš Nikolase, to je ubohost. Byl to on, kdo se ti snažil pomoci. Kdo si myslíš, že je baron Grenek z Kančí Hůrky?“

Věžňova tvář se potměšile zašklebila. „To je nějaký kvíz? Řekl bych, že Grenek je starý přítel mého otce.“

Doriana posměšně našpulila rty. „Aha. Jen, že jsi o něm do té doby, než ses dostal do potíží, neslyšel.“

Škleb zvolna strnul. „No a co?“

Doriana si přisadila: „Nezdá se ti divné, že o tom dopisu, kterým tě Grenek varoval, vím? Taky vím, že když jsi ty pozemky nekoupil ty, udělal to on tvým jménem. Má je pro tebe připravené. Grenek alias Nikolas.“

Flinius vyvalil oči: „Nikolas z Cernu?“ Pak si odevzdaně povzdechl: „Už je na všechno pozdě, tak co.“

Doriana potřásla hlavou a sykla: „Není pozdě. Nač jsou zásady, když vyvěrají ze špíny?“

„Co mi tedy radiš?“ hekl vězeň.

„Omluv se králi. Dostaneš milost. Pak běž za Nikolasem. Dá ti ty peníze i dokumenty k pozemkům. Když jsi neměl rozum ty, měl ho on.“

„Nechápu, proč to dělal,“ odsekl Flinius.

Doriana po něm sekla pohledem. „Na to musíš přijít sám. Ale ujišťuji tě, že s tvým vděkem nepočítal.“

Otočila se a odešla. Téměř hmatatelně cítila Fliniův zmatek.

Nazítří se pisálek odmlčel a po několika dnech se rozneslo, že byl králem propuštěn s ohledem na přátelské vztahy s jeho zesnulým otcem.

Dva dny po té se ve městě konalo slavnostní finále každoročního divadelního festivalu. Král tam nesměl chybět. Cecilie hrála svou obvyklou hru a své dvorní dámy chtěla nechat doma. Sebornak se však pojistil a zajistil jim speciální dopravu i lóži. Cecilie zuřila, protože Sebornak při vyhlásování vítězných souborů přebíhal z jedné lóže do druhé – od své manželky a velvyslanců, ke svým dvorním dámám, mezi kterými, jak všichni věděli, vévodila jeho milenka. Doriana ovšem zuřila rovněž. Těšila se, že ve volném čase uteče za Nikolasem a nyní se musela potit v dusném hledišti a vystavovat se zlomyslným pohledům.

Štěstí jí přálo o přestávce. Vyšla si ven před divadelní budovu nadýchat se čerstvého vzduchu. Bylo po dešti. Podél dlážděné cesty stály kočáry a za cestou šuměly stromy malého parku, kterým se dalo projít na náměstí Bronzových zvonů. Už byla tma a Doriana věděla, že sama by se do parku vydávat neměla. Při pomýšlení, co asi dělá Nikolas, ji bodlo u srdce.

„Madam potřebuje doprovod?“ zaslechla známý hlas.

Srdce se jí rozbušilo. „Právě jsem na tebe myslěla,“ vyhrkla šťastně.

Chytil ji za ruku, prosmýkli se mezi dvěma parkujícími kočáry a utíkali do stinného parku a opřeli se o hladký kmen mohutného dubu.

„Přesně třicet dní půstu,“ sykl a majetnický se zmocnil jejích úst.

„Všechny lavičky jsou mokré,“ poznamenala, když se od sebe konečně oddálili, aby nabrali dech.

„Posledně jsi mi vyčítala praktičnost,“ řekl kousavě.

„Ty žárlíš,“ podotkla.

„A divíš se?“ zavrčel a znovu se sklonil k její tváři. Jemně se o ni třel obličejem a mručel: „Den za dnem z toho přicházím o rozum. Musíme zmizet co nejdříve, jinak ho prostě zabiju a tím se s ohledem na rodinnou přísahu absolutně odrovnám, což by bylo špatně, protože ty si mě zasloužíš přičetného. Mimochodem, ten kousek, co se ti povedl s Fliniem, byl riskantní, ale v zásadě dobrý.“

„Kdy tedy konečně utečeme?“ chtěla vědět.

„Vím, že to vypadá, že zdržuju, ale intenzivně na tom pracuju,“ povzdechl si. „Musel jsem připravit spoustu papírů. Nachystat převody majetku. Napsat poslední vůli a odkázat všechno bratrovi. Protože kdyby se provalilo, že jsem utekl a nezemřel, Seb by má panství zkonfiskoval.“

Nechápavě na něj vytřeštila oči, protože vůbec nechápala, jak to všechno spolu souvisí.

Jenže on mlčky počkal, až jí to dojde.

Došlo.

„Ach tak,“ povzdychla si. „Všichni ti lidé, kteří pracují na tvé půdě. Všechna města a vesnice... a jejich rozvoj či úpadek závisí na libovůli lenního pána.“ Omluvně jej pohladila po skrání. „Miluješ mě, ale nezapomínáš na staré závazky. Proto já miluji tebe.“

„Nejbližší příležitost se naskytne při podzimní okružní jízdě,“ řekl a zajal její dlaně do svých.

„Kdyby se povedlo zařídit, abys neodjela, a zaranžovat nějakou fingovanou nehodu, při které bys přišla o život...“

Hrozivě se zamračila: „Ha! Krvavý hrabě spřádá své příšerné plány!“

Podíval se tak přísně, až pípla: „Promiň.“ Vzápětí jí došlo, jak je na takové žertíky alergický.

Ale on, jako by si to uvědomil také, se kupodivu usmál a řekl: „No ano, máš pravdu, jsem příšera. Myslím, že tě sežeru a právě teď.“ Pohlédl se kolem a se smíchem zvolal: „Tamta lavička se mi tak mokrá nezdá, co říkáš?“

Podívala se tam a kývla. „Ale rychle, nebo mě začnou hledat.“

Byli rychlí, ale ne dost. Královna Cecílie si Dorianiny nepřítomnosti na rozdíl od Sebronaka, který byl zaneprázdněn rozhovory s herci, všimla.

Vrcholily polní slavnosti, král se připravoval na tradiční okružní jízdu po své zemi. Tak jako každým rokem měl procestovat deset největších knížectví Hookonie během posledního letního a prvního podzimního měsíce, aby při té příležitosti utužoval svou moc a správu. Sebornak trval na tom, že kromě královny s pojedje i Doriana. Ta naopak předstírala zápal plic, aby mohla zůstat v hlavním městě s Nikolasem a naplánovat útěk.

Sebornak to vyřešil po svém. Prohlásil, že s odjezdem počká, než se první dvorní dáma uzdraví. Odjezd byl již pátým dnem odsunut. Dvořané brblali, vykladači kodexů se chytali za hlavu.

Doriana se snažila vyvolat dojem, že její nemoc je prudce nakažlivá. Mávala kolem sebe kapesníkem napuštěným v cibulové šťávě, kašlala, kýchala, chrchlala, a třásla se v zimnici tak jímavě, že když se zvěsti o jejím ochorení donesly k Nikolasovi, poslal svého osobního lékaře Sindina Xenoda, aby se poptal, zda paní vévodkyně nepotřebuje pomoc.

Sebornakovi Plener přičinlivě radil bezodkladný odjezd. „Vaše metresa se přece k výpravě může připojit později, veličenstvo. Lidé už si tom zdržení začínají šeptat.“

Volky nevolky musel král s odjezdem souhlasit. Vymínil si však, že královna zatím zůstane v Temberu a počká, než se Doriana uzdraví. Pak se obě dámy urychleně v doprovodu vojenského oddílu a ministra vnitra vydají do Ymsonského hrabství, ke druhé zastávce na okružní cestě. Tím vyvolal další bouři nevole v řadách mravokárců.

Nazítří královský průvod provázený fanfárami opustil hlavní město.

Cecilii zaujalo, že Doriana ukrytá v koutku hudebního salonku od králova odjezdu ani jednou nezakašlala, ačkoliv v jeho přítomnosti kašlala téměř nepřetržitě. Kapesník s navoněnou cibulí, který našla na okenním parapetu, jí objasnil zbytek.

„Asi jsem se ve vás zmýlila, vy jedna drzá osobo,“ štěkla Cecilie v záchvatu sdílnosti. „Jenže musíte pochopit, že už z principu vás nemohu mít ráda.“

„A proč?“ odsekla Doriana. „Dobrovolně tu nejsem.“

Cecilie přimhouřila oči: „Ať se dívám, jak se dívám, žádné řetězy nevidím. Přišla jsem vám říci, že vám dávám přesně tři dny. Mám nakázáno počkat tu s vámi, dokud se nedostanete z nejhorsího a pak se my dvě v doprovodu ministra vnitra a jeho gardy máme vydat zkratkou do města Nankinu v Ymsonském hrabství. Tam vyčkáme na hlavní konvoj.“

Důrazně vás, vy intrikánko, nabádám, nepokoušejte mou trpělivost. Důvod vašeho simulování mne nezajímá. Zahod'te kapesníky a ať už jste plánovala cokoli, vyřid'te si během tří dnů, co potřebujete. Pak vyrazíme. Toto bude má první okružní jízda po uzdravení. Už mám zatuchlého paláce plné zuby. Chci dítě a čerstvý vzduch mi udělá dobře. Bez vás odjet nemohu, proto vás potáhnu třeba svázanou a rozkazy v podobném duchu udělím i Krvavému hraběti.“

Pak se královna zarazila a na tváři se jí rozehrál vítězoslavný úsměv: „Aha, Nikolas. To jemu vás Sebornak sebral. Nepochybuji, že by se vám rád pomstil. Tak na to nezapomínejte.“

Když královna odešla, zborcená Doriana se nemohla ubránit dojmu, že své rozhořčení spíše jen hrála.

Převlékla se do nejhorsího oblečení, které pečlivě schraňovala ve výklenku za krbem, stáhla si šátek do čela, naskládala polena do proutěného košíku a vydala se drze za bílého dne palácovými chodbami, křivolakými schodišti, postranními uličkami, až obešla celý královský palác i nádvoří, aby se z druhé strany dostala k postranním dvířkům domu hraběte Nikolase z Cernu. V košíku mezi poleny skrývala obyčejný kus cihly, kterou zabušila na dveře, protože dobře věděla, že prosté otevření, by se jí nemuselo vyplatit.

Za dveřmi čekali dva sluhové, kteří ji okamžitě srazili k zemi. Jeden ji zavalil svým tělem, a jak dopadla na hranu koše, vyrazila si dech. Polena vlivem úderu nadskočila, jedno ji udeřilo do čela. Doriana se zmítala na studených dlaždicích a sípavě lapala po dechu, z rány na čele jí crčela krev. Mezitím druhý dveřník zaběhl pro Velichroma. „To je pánova zpravodajka,“ okamžitě ji pust'te,“ zahřímá majordomus a zvedl Dorianu z podlahy.

„Tak proč neřekla heslo,“ namítal hromotluk, který Dorianu zalehl.

„Příště už určitě nezapomene,“ připustil Velichrom a dodal. „A vy dostanete odměnu, protože dobře konáte svou práci.“

Podepřel ji a odváděl do Nikolasovy ložnice. „Musíte jim to odpustit,“ sykl. „Jen dělali svou práci.“

„Kdyby byli stejně horliví i ten večer před svatbou princezny Agáty, nikdy bych se nestala královnou děvkou,“ neodpustila si rýpanec, když jí majordomus usadil do Nikolasova oblíbeného křesla.

„Já vím, madam,“ schlípl Velichrom. „Zaběhnu pro pána. Je u královny, ale když budu dostatečně otravný, snad jej propustí. Zatím...snad byste se neurazila, ty saze, kterými máte začerněný obličej, můžete dát dolů. Nechám připravit koupel, ano?“

Doriana vděčně přijala.

Při pomýšlení, že Sebornak, je už míle daleko, se jí chtělo tancovat. Vykoupala se, umyla si vlasy, zabalila se do Nikolasova županu. Seděla v jeho posteli, četla si zápisky komtesy se Fikusového loubí a pojídala masové závitky a nemohla se dočkat. Nakonec usnula.

Probudil ji polibky a hlazením. Hladově si ji vzal, tak rychle, že nejdříve myslela, že se jí to jen zdá. Mlčel jako strom, jen ji hladil, svíral a dýchal, jako by běžel závod se zoufalstvím. Doriana byla pohlcená vášní, ale koutkem své mysli si uvědomovala, že Nikolas příliš často

přivírá víčka. Ještě se na ni ani jednou zpřímá nepodíval. Choval se, jako by něco špatného provedl.

„Kdes byl tak dlouho? Byla mi zima,“ zakňourala vyčítavě.

„Královna si chtěla povídat,“ procedil skrze zuby.

„Až do půlnoci?“ podivila se. Sama z paláce utekla krátce po poledni. Z vlastní zkušenosti věděla, že Cecílie dokáže být neodbytná, ale zdržovat Nikolase ve svých komnatách od oběda do půlnoci...

„Odešel jsem od ní už před půlnocí,“ odpověděl tiše. „Pak jsem si zašel zaplavat do Erwiny, pak jsem šel do lázní a teprve potom sem.“

„Myslela jsem, že ti Velichrom vyřídil, že na tady čekám,“ namítla.

Nikolas přisvědčil. „Ano. Po komorné Brebendě mi vzkázal, že prodavačka křesadel nabízí nové vzory. Ale Cecílie mne odmítla propustit. Je mi to líto, ale nemohl jsem s tím nic dělat.“

„Sakra, Nikolasi, proč si to necháš líbit?“ vybuchla. „Jsi přece třetí v nástupnické linii.“

„Už snad ne,“ ušklíbl se. „Uzavřel jsem s Cecílií dohodu. Vím, že se ti to nebude líbit, ale neměl jsem na vybranou. Všichni vědí, že Sebornak je neplodný. Jen on sám to odmítá připustit. Cecílie mi přiznala, že jí Sebornak vyhrožuje. Prý jí řekl, že jestli mu do roka nedá dědice, zbaví se jí a vezme si tebe.“

„To je absurdní!“ vyjekla. „Jak po ní může chtít dítě, když jí ho nedokáže udělat?“

Nikolas zakoulel čima. „No právě,“ zavrčel. „Cecílie oslovila mne, tím spíše, že jsme si s bratrancem podobní. Královna ví, jak to je mezi tebou a mnou. Nabídla nám řešení. Chtěla ode mne dítě. Řekla mi, že když jí ho dám, Sebornakovi nezbude, než se smířit s tím, že Cecílie zůstane královnou. A když se konečně králi narodí potomek, budu mít i já právo se oženit a mít děti. A pak, i kdybych toho darebáka měl nadopovat výtažkem z rendobového kořene, jej přinutím, aby podepsal mou rezignaci a nechal nás odjet daleko za hranice tohoto hrabství. Nepůjdu ve Wonodových stopách, to ti přísahám.“

„Tys porušil své zásady. Tys byl dnes večer s ní,“ vydechla v náhlém pochopení. „Proto sis šel zaplavat v Erwině. Proto ty lázně.“

Znechuceně přisvědčil: „Jo, v jistém smyslu ano. Hnusím se ti?“

„Copak to jde? Já poslední tě můžu soudit.“

„Miluju tebe. A s královnou to bylo z povinnosti vůči rodině.“

„Chápu,“ odsekla jízlivě. „Se zat'atými zuby. Se státní hymnou na rtech.“

„Doriano, taky se tě neptám, co děláš s bratránkem v jeho ložnici.“

„Jsi ministr vnitra. Musíš přece vědět, že Sebornak je impotentní. Milenky mu slouží jako módní doplněk.“

Nikolas se hrozivě zamračil: „Není žádný atlet, ale sáhne si rád. Za každý dotek jedno bodnutí. Byl by jako řešeto.“

Tušila, že v tom bylo ještě něco víc. Cítila, jak je z nastalé situace nešťastný a proto se tím odmítla dál zabývat. Vztáhla dlaň k jeho smutné tváři a broukla: „Usměj se na mně. Zažeň ty stíny.“

Nad ránem se vrátila do svých komnat. Vklouzla do šatny, smyla z tváře saze a rychle se převlékla. Ani se nezdržovala návštěvou své ložnice a hned spěchala do té královniny. Jenže už jak se blížila dlouhou chodbou, zaslechla vyděšený křik. Rozeběhla se. Komorná Brebenda a kuchtička Thulia stály u postele, vyděšeně křičely o pomoc a třásly s nehybným královniným tělem.

„Dost!“ vyjekla Doriana. „Už na ni nesahejte. Okamžitě povolte lékaře, strážce a ministra vnitra.“

Následně se do královniny ložnice nahrnula spousta lidí. Nebylo pochyb, že Cecílie je mrtvá, ačkoliv Doriana lépe než ostatní věděla, že nejméně do půlnoci předchozího dne byla královna živá až příliš. Vystrkala většinu sloužících na chodbu, dovolila zůstat jen lékaři a komorné a sama se zhroutila na stoličku u krbu. Tak je tam našli Nikolas s doktorem.

Během dalších deseti minut doktor úředně potvrdil královnino úmrtí a dodal, že má podezření na otravu jedem. Nikolas poslal pro prokurátora lorda Xantose a předsedu soudu barona Rossa. Vyslal rychlého posla se vzkazem pro krále. Vzhledem k tomu, že průvod se pohyboval pomalu, bylo možné, že Senbornak s malým doprovodem dorazí už příštího dne.

Nejbližší královniny sloužící nechal shromáždit v Modrém salonu a společně s prokurátorem, předsedou soudu, doktorem a dvěma svými lidmi důkladně prohlédl královniny pokoje. Když prohlíželi nebožčin psací stůl, zaťukala na dveře z chodby kněžna Eufonie. Svou přítomnost v paláci odůvodnila posledním přelíčením ohledně jejího dědictví. Kvůli královnině smrti byl soud zrušen. Prohnaná Eufonie přišla Nikolasovi projevit soustrast, s úmrtím blízké příbuzné. „Chudák Cecilie. Tolik stonala. Já jí říkala, aby se nepřepínala. Pod mou péčí se uzdravila, ale nakonec se nemoc vrátila. Škoda, že ten posilující lék, který včera po půlnoci královna dostala od své první dvorní dámy nezabral,“ rozplakala se svatouškovsky.

„Pokud vím, královna byla zcela zdravá. O jakém léku to mluvíte, vévodkyně?“ zpozorněl doktor.

„Přece o tom toniku na plodnost, co jí včera dala drahá Doriana,“ štkala Eufonie. „Říkala, že ten lék je zázrak. Byla jsem u toho, když jej královně kapala do čaje těsně před spaním.“

„Kdy to bylo?“ zeptal se lhostejně Nikolas.

„Krátko po půlnoci,“ odpověděla bezelstně Eufonie.

„Jak vypadala lahvička?“ chtěl vědět prokurátor.

„Růžový flakón tvaru hrušky,“ odpověděla pohotově tázaná.

Předseda soudu se netrpělivě zavrtěl: „Kdo u toho byl?“

Eufonia vyvalila svá zelená kukadla: „Jen její výsost, Doriana a má maličkost.“

Nikolas se obrátil ke svým mužům: „Odved'te paní vévodkyni k ostatním dámám do Modrého salonku a dávejte pozor, aby se svědkyně a svědkové mezi sebou nedomlouvali.“ Pak se otočil k ostatním: „Prohledáme pokoje paní Doriany. Předpokládám, že flakón najdeme pod matrací nebo pod polštářem.“

Cestou k Dorianiným pokojům Nikolas ostatní požádal: „Ničeho se nedotýkejte. Později pochopíte, jak moc na tom záleží.“

Flakón byl nalezen pod matrací. Prozatím byl ponechán na svém místě. Nikolas chtěl prohlédnout i zbytek interiéru, ale prokurátor trval na okamžitém obvinění. Nikolas se tedy musel spokojit s tím, že další kolo vyšetřování proběhne až po králově návratu. Dorianiny pokoje byly zapečetěny. Vyšetřovací komise na prokurátorovo rozhořčené naléhání urychleně spěchala do Modrého salonku.

Doriana seděla u okna a nepřítomně hleděla na stříbrnou stužku řeky Erwiny vinoucí se pod hradbami. Až nyní jí docházely všechny důsledky. Cecilii někdo zavraždil. Tušila, že obětním beránkem se má stát ona. Sny o svobodě se rozplynuly, ale to považovala za podružné. Zrovna ve chvíli, kdy se učila mít tu prostořekou královnu ráda, ji někdo otrávil jako obtížného potkana.

Už když před hodinou přivedli Eufonii, věděla, že budou problémy. Její výraz nažrané kočky Dorianu varoval předem.

Když do salonu vešla skupina zamračených mužů, věděla najisto, že je zle.

Nikolas se rozhlédl po místnosti a spočinul pohledem přímo na ní. Pak společně s ostatními přišel blíž. Rozechvělá neblahým tušením zaťala zuby, aby se jí netřásla brada, povstala a tázavě se mu podívala do očí. Díval se na ni a přece jako by ji neviděl. Jeho oči se leskly jako rtuť v alchymistově tyglíku, ústa stažená do trpké rýhy precizně formovala jasná slova: „Doriano, vévodkyně z Woldarosy, obviňuji vás, že jste otráвила královnu Cecilii. Budete vyšetřována, a pokud bude vaše vina prokázána, budete odsouzena a s'tata. Nyní vás odvedou do žaláře.“

Bez námitek se nechala se odvést.

Zavřeli ji do studené vlhké kobky hluboko pod úrovní terénu. Seděla ve tmě na plesnivé pryčně a třásla se zimou. Z nízkých kamenných stropů kapala voda, po vydlážděné podlaze běhali velicí hlodavci a škrábali drápky o kameny. Ztratila přehled o čase, ale věděla, že přijde. Světlo z chodby ji téměř oslepilo. „Omlouvám se, ale dřív to nešlo. Chystal jsem ústupové cesty. Musíš rychle pryč,“ zašeptal skrz dveřní okénko. Pověsil lampu na hák pod stropem, zachrastil klíči.

Mžourala do teplé svatozáře, která jej okružovala a hned, jak zámek povolil, vplula mu do náruče. „Nikam nepůjdu,“ vyhrkla, když si ji přitiskl k sobě.

„Jak to myslíš?“ naježil se. „Sem jsem tě zavřel jen proto, že odtud se utíká daleko lépe, než z fešácké Enochory, která stojí na přehledném místě v sadu.“

„Jsem nevinná!“ odsekla.

„To ti nepomůže!“ namítnul.

Doriana ho zpražila pohledem: „Můžeš mou nevinu dokázat!“

Netrpělivě zavrtěl hlavou: „To mohu i po té, co budeš bezpečně z dosahu.“

Nasupeně se odtáhla. „Neprovedla jsem nic zlého. Když uteču, zrnko pochybností zůstane.“

Rozčileně rozhodil paže. „Co ti záleží na ostatních? Vytvořím ti bezpečnou identitu. Zatím budeš žít v malé tvrzi v odlehlém cípu říše. Já musím zůstat tady. Během několika měsíců zemřu, protože dobrovolně by mne bratránek nikdy nepropustil. Nejspíš mne skolí nějaká nevyлéčitelná choroba. Zařídíme si nový život daleko od toho všeho.“

Pozorovala jeho temnou siluetu osvětlenou zlatavou září olejové lamy a mlčela.

Vytušil, že jeho plány přijdou vniveč.

„Všechny strážce jsou z cesty na celý cyklus, protože schéma výměny mám pod kontrolou jedině já. Venku na nádvoří čeká krytý kočár s šestisprężím a doprovod. Cesta i s přepraháním bude trvat tři dny. Ještě máš čas.“

Lítostivě si vzdychla: „Určitě ti to dalo spoustu práce. Ale už to nesnesu. Už jednou jsem to zažila. Nikoho jsem nezabila, jen jsem se nechala napálit, a prohodili mne portálem jako roztrhaný škrpál. Možná, že jsem si to opravdu zasloužila, ale tentokrát? Jsem zcela nevinná. Proto utíkat nebudu.“

Nikolas se odvrátil a několikrát vztekle kopl do zdi. Když výbuch dostal pod kontrolu, chraptivě se ušklíbl: „Nechápeš to. Když tu zůstaneš, pochopitelně tě zprostitím obvinění. Jenže pak musíš počítat s tím, že se s tebou Sebornak ožení, protože je tebou posedlý. Je to ironie. Můžeš si vybrat. Buď utečeš, počkáš na mě a budeme pod cizími jmény žít někde za větrem, nebo se staneš královnou. Samozřejmě si vybereš tu druhou možnost. Je jasné, že i kdybych ti nabídl modré z nebe, nemohlo by ti to stačit.“

Doriana strnule civěla na stíny, které vrhal po stěnách svými neklidnými pohyby. Napadlo ji, že nikdo nemůže překročit svůj vlastní stín. Pokoušela si představit Nikolase jako venkovského barona v prosté lněné košili a kožených kalhotách, jak pomáhá svážet úrodu do sýpek nebo rozhoduje, které kusy dobytka půjdou na trh. Při pomyšlení, že by měl zbytek života strávit v nějaké zapadlé díře, a že by měl svůj britký intelekt promrhat nad osevními postupy a především, že jeho současnou práci dostane někdo skutečně nemravný, jí jezdil mráz po zádech. „Nerozumíš tomu,“ hlesla zoufale.

„Ale rozumím,“ odsekl. „Hned zítra dokážu tvou nevinu. Bude to jednoduché. Žádný problém.“

„Tak dobře. Odvolej ten kočár, ať nebudí všetečné dotazy.“

„Rozkaz, madam,“ vyštěkl, pohodil hlavou a rázně opustil její celu. Mříž nechal výsměšně otevřenou, klíč trčící v zámku a od něj celý těžký svazek klesající k zemi, lampu v háku, jen kroky násobené ozvěnou se stále vzdalovaly, až zanikly v bludišti chodeb.

Netrvalo dlouho a byl zpět s další lampou, dekou a košem potravin od svého kuchaře. S kamennou tváří si posvítíl do plesnivých zaneřádných koutů. Objevil ohlodané lidské pozůstatky, potkaní výkaly, zbytky dřevěného nábytku a keramické střepy. Vše bylo porostlé barevnými chomáčky plísně.

Zachmuřeně houkl: „Hnus. Tady zůstat nemůžeš. Až se roznese, kam jsem tě zavřel, má pověst bude ještě barvitější. Přestěhuješ se do zbrojnice. Je tam i umyvadlo, mýdlo a ručník.“

Podal jí ruku a ona ji vděčně přijala.

Ve zbrojnici ji zabalil do deky a usadil do dřevěného křesla velitele stráže.

„Měla bys něco sníst,“ ozval se dutě, když se neklidně posadil na lavici opodál.

Bloudila očima po vybilém stropě. Na jídlo neměla ani pomyšlení, ale v duchu s ním souhlasila. Kdo ví, kdy zase dostane příležitost najíst se čistýma rukama.

„Dobře,“ usmála se. „Něco si vezmu. A nemusíš tu být se mnou.“

Vyskočil jako bodnutý sršněm. „Nechceš, aby nás spolu Sebornak viděl!“

Doriana už jeho nářázky odmítla tolerovat. „Už dost! Rozhodně si nehodlám Sebornaka vzít! Je to celé nesmysl. Kdo to kdy viděl, aby se král ženil s dobrodružkou z Nemanic? Jako milenkou, prosím, ale jako manželku? Blbost. Ještě před půl hodinou jsem si byla naprosto jistá, že chci jediné tebe, ale od chvíle, co mě obviňuješ, že na Sebornaka pomýšlím, o tom začínám pochybovat!“

„Udělal jsem chybu,“ zavrčel. „Nikdy si neodpustím, že jsem tě přivezl bratranci přímo pod nos a potom tě nedokázal uchránit jeho pozornosti. Ale mnohem horší bude, když z tebe udělá právoplatnou manželku. A až se tak stane, bude mezi námi dvěma konec. Definitivně.“

„Najednou máš zásady!“ vyjela uštěpačně. „A kde byly tvé zásady, když ses s Cecilkou vyspal? Nebylo to náhodou cizoložství? S královnou navíc velezrada?“

„Ba právě,“ přisvědčil. „Možná, že toto je trest. I když v tu chvíli, kdy mne Cecílie postavila před hotovou věc, mi nic jiného nezbývalo. Neřekl jsem ti všechno, protože jsem tě nechtěl děsit. Věz, že kdybych Cecílii odmítl vyhovět, Sebornak by se o nás dvou dozvěděl do čtvrtiny cyklu.“

Nevěřicně vykulila oči.

Nezbylo mu, než jí to vysvětlit. „Celé to probíhalo trochu dramatictěji. Jen co jsem přišel, obestoupili mne čtyři postarší Wodronci s dýkami. Jedni z posledních z její domoviny, které jí Seb ponechal. Bylo jasné, že za svou paní rádi položí život. Wodrondie je hornatý kraj proslulý velmi precizní dálkovou světelnou signalizací. Cecílie výmluvně otevřela okno tak, abych viděl na vrchol Enochory a na stůl postavila lampu překrytou tmavým šátkem. Tehdy jsem pochopil, že to vše musela velmi pečlivě a dlouho připravovat a že se jí nejspíš velmi hodí, že má něco, čím mne může vydírat.“

Pak mi přednesla svou žádost. Kdybych nesouhlasil, stačilo, aby šátek sundala a lampu položila do okna. Její člověk na Enochoře by zapálil další. Na kraji města na chrámové věži by vzápětí zapálil další. Světlo z chrámové věže by dosáhlo až k věžičce loveckého zámečku v Thummodu a odtud by signál putoval přes hřebeny hor až do Smirellu, kde Sebornak dnes nocuje. Někde v jeho blízkosti se pohybuje sloužící s dopisem od královny. Včerejší noci bezpochyby často upíral zrak ke Smirellské citadele, protože ta je nejvyšším místem, odkud by mohli signál z Thummodu zahlédnout.“ Nasupeně si vydechl a dodal: „Bylo mi trapné ti přiznat, jak snadno mě Cecílie dostala. Nakonec jsem souhlasil, navíc jsem musel uznat, že ten plán bude prospěšný i pro nás, ale vztek jsem tedy měl.“

„Takže jsi jí vyhověl, protože tě vydírala?“ vydechla překvapená Doriana.

„Ano i ne,“ ošil se.

„Nikolasi,“ zavrčela výhrůžně.

„Na jedné straně mi jí bylo líto. Na druhé straně mi vyhrožovala, že pokud jí nevyhovím, práskne nás dva Sebornakovi. Neměl jsem čas na žádné kličky. Signál by se mu dostal do půl cyklu. Mně by zadrželi její Wodronci, tebe by potýral král, hned jak by se vrátil a on by se vrátil velmi brzy. Cecílie neměla co ztratit. Věděla, že to nepřipustím. Donutila mě spolupracovat.“

Doriana vytřeštila oči. „To ses s ní spojil před těmi jejími sloužícími?“

Zaklonil hlavu, zabušil temenem do bílé omítnuté zdi a houkl: „Byli otočení zády. A nesměj se, prosím.“

„Stejně tě miluju,“ vydechla rozpustile. „Proč o tom pochybuješ?“

„Nevím, co si mám myslet, když tak tvrdošijně trváš na své přítomnosti zde. Jsem přesvědčený, že si neuvědomuješ důsledky, které svým setrváním způsobíš. Sebornak tě bude chtít. Nebudeš mít nejmenší šanci jej odmítnout, ačkoliv nyní jsi přesvědčená o opaku. Dal bych cokoli, abych tě přesvědčil. Žárlím a zuřím celý ten dlouhý rok... Ach Doriano, měli jsme na sebe tak málo času. Poslední týdny plánuji nový život s tebou daleko od své rodiny a od všech těch přísah. To rozhodování nebylo snadné. A když jsem se konečně z těch rezavých řetězů vymotal, a uvědomil si, že i já snad mám právo na vlastní život, všechno se to zhroutí, protože protentokrát, trváš na zásadách zase ty.“

„Chápu, že to komplikuji,“ připustila. „Ale jen, co mne soud obvinění zproští, budu připravena k útěku. Sebornak bude určitě řešit královnin pohřeb a rodinné záležitosti.“

Nikolas obrátil oči v sloup. „Ty ho vůbec neznáš.“

Příštího dne se zvěst o tom, že metresa otrávil ubohou královnou, roznesla po hlavním městě rychlostí padajícího kamene. Vévodkyně Eufonie si užívala roli korunní svědkyně a dávala rozhovory do novin.

Večer přijel král. V meditačním sále kněžky bohyně Věčné Očisty na chvíli postál u královnina nehybného těla a pak svolal vyšetřovací komisi. Po té, co se seznámil s fakty, rozkázal, aby dali z růžového roztoku napít psovi. Po chvíli posel s pěnou u huby.

Sebornak se obrátil ke svým mužům: „Chci znát pravdu.“

„Vinna,“ zabručel prokurátor.

„Vinna,“ souhlasil předseda soudu.

„Souhlasím,“ potvrdil doktor.

„Nesmysl,“ vyštěkl se Nikolas. „Obviněná vypověděla, že po se té, co ji královna večer propustila, odebrala do chrámu bohyně Očisty, aby se tam až do svítání modlila za její uzdravení. Do své ložnice se vrátila až ráno, kdy se dozvěděla, že je Cecilie mrtvá. Pro pobyt v chrámu Doriana žádné svědky nemá, ale pravdu lze ověřit i jinak.“ Vyzval členy komise, aby jej doprovodili do Dorianiných komnat. Když stráž odpečetily dveře, nechal Nikolas povolát královninu komornou Brebendu a Dorianinu komornou Ginnu. Pak se dívek zeptal, jak vypadala postel paní Doriany ráno v den královniny smrti.

Ginna žmoulala v dlaních zástěru. Nejdřív se podívala na pečlivě ustlanou postel a pak pípla: „Postel byla ustlaná.“

„Znamená to, že jsi ten den stačila ustlat?“ zeptal se Nikolas.

„To ne, pane,“ zavrtěla hlavou komorná a pokynula k noční košili rozprostřené přes křeslo.

„To bych ráno ani nestihla. Když chudinka královna...“ škytla Ginna.

„Kam vedou tvé otázky, bratrátku?“ zajímal se Sebornak.

„Jen trpělivost, sire,“ odbyl krále Nikolas a znovu se obrátil ke komorné. „Pokud byla postel ustlaná, dá se tedy předpokládat, že paní Doriana v ní vůbec nespala. A noční košili si bere čistou každý den, je tomu tak?“

„Zajisté, pane,“ zapýřila se služebná.

Nikolas vytáhl z kapsy osudový flakón s jedem, sehnul se k posteli, zvedl matraci a uložil lahvičku na místo, na kterém byla včerejšího dne nalezena. Narovnal se, postupně se všem přítomným pozorně zahleděl do tváří. „Pak je tedy opravdu zvláštní, že by si vévodkyně Doriana pod matraci své postele uložila lahvičku s jedem, kterým o půlnoci otrávil královnou a pak na zbytek noci odešla do chrámu. Uznejte, že cestou tam se mohla té lahvičky zbavit mnohem lépe. Musela by být úplný blázen, uvážíme-li, že by to proběhlo přesně tak, jak dosvědčila vdova Eufonie. Proto tvrdím, že Eufonie svědčila křivě. Tím špíš, že mohu dosvědčit, že sirupy, které podávala tragicky zesnulé královně obsahovaly zdraví škodlivé

látky. A že tyto sirupy jí opatřovala apatykářka Tulia, která čeká, až ji povolám v doložení mé výpovědi. Předpokládám, že Thulia také objasní bližší původ růžového flakónu.“

Poté Nikolas pokynul tajemníkovi, který přivedl shrbenou apatykářku v zelené zástěře.

„Tvrdila, že její starej trpí svrabem,“ hrdala stařena. „Celý ty roky si stěžovala na svrab. Posledních pár měsíců se neobjevila. Myslela jsem si, že mazání zabralo. Až před týdnem přišla zase. Tentokrát chtěla něco silnějšího. Tvrdila, že se to zhoršilo. Říkala, že její starej už se začíná rozpadat. Tak jsem to vyrobila a taky jsem jí řekla, že má dát pozor, že to nesmí přijít do pusy, vočí ani do nosu...“

Nikolas vytáhl lahvičku zpod matrace a zamával jí apatykářce před očima.

Žena se trochu zamračila, váhavě kývla. „Jo, jenom jsem to mazání udělala silnější a zvýšila jsem cenu na trojnásobek. To přece není trestný.“

„Ale kdo byla ta žena?“ vyštěkl nadurděný prokurátor.

„Jméno neznám. Ale je krásná. Zlaté kudrlinky kolem čela,“ rozněžnila se apatykářka, „jako bohyně Věčné Očisty...“

Mezitím Nikolas poslal pro Eufonii. Když vévodkyni vdovu přivedli, apatykářka se spokojeně usmála: „To je ta dáma.“

Eufonie byla na místě obviněna, usvědčena i odsouzena. Když vzpírající se travičku odvěkli do Enochory, Sebornak si spokojeně zamnul ruce. Přistoupil k Nikolasovi a před prokurátorem, předsedou soudu, doktorem i oběma komornými jej pochvalně poplácal po tváři. „Ty se nezdáš, bratráčku. Tři mouchy jednou ranou! Nechej mi přivést ubohou Dorianu. Myslím, že po tom, cos ji zavřel do té díry v základech, na tebe zanevře docela. Ale já se za tebe přimluví. Dělal jsi jen svou práci. Ale dělal jsi ji dobře.“

Něco v zaťatém bratrancově výrazu muselo Sebornaka varovat a proto dříve, než Nikolas stačil vydat příslušné pokyny, rychle dodal: „Anebo, víš co? Raději si pro ni dojdu sám.“

„Neměl bys raději zařizovat pohřeb, bratráčku?“ zamručel zlověstně Nikolas.

Sebornak se teatrálně zachmuřil. „Připouštím, že by to bylo na místě. Ale má drahá zesnulá už nikam nespěchá. Zato nelze dopustit, aby trpěli živí. Státní pohřeb spadá do tvé kompetence. Máš úplně volné ruce. Nezapomeň, že nebožka milovala bílé lilie. Ať je to rychle.“

Král pokynul konsternovaným přítomným a v doprovodu svých gardistů se hodlal vydat pro Dorianu.

Když Nikolas pochopil, že jej od jeho úmyslu neodradí, kysele za ním křikl: „Je zavřená ve zbrojnici.“

Sebornak se těsně ve dveřích otočil a uličnicky se zašklebil: „Ty jsi ale filuta.“ A směrem k prokurátorovi dodal: „Tak vidíte. Náš Krvavý hrabě není takový nelida. Protože věděl, že je Doriana nevinná, přestěhoval ji z díry dřív, než jí potkani okoušou její růžové prstíky.“

Jen co Sebornak Dorianu odvedl ji do svých pokojů, obřadně se omluvil a požádal ji o ruku. Okamžitě jej odmítka s poukázkou, že královnino tělo sotva stačilo vychladnout.

Sebornak, jako by ani její odpověď nezaznamenal, na ni uhodil s dotazem, kde se courala té noci, kdy byla královna zavražděna. Protože bylo jasné, že na pohádku s chrámem by neskočil, posloužila si výmluvou, že usnula v knihovně, což jí nemohl nijak vyvrátit. Vzápětí krále požádala o uvolnění ze služby dvorní dámy odůvodněné smrtí královny. Tím ho přivedla k výbuchu zlosti.

„To mi říkáte právě teď?“ zařval.

Poprvé ho zažila v okamžiku, kdy se přestal ovládat.

„Ano,“ potvrdila a vstala z pohovky, aby mohla lépe čelit jeho hněvu.

„Vy jedna malá nevďěčná bestie! Kam chcete jít? Vždyť nic nemáte!“

„To není důležité. Nejsem vlastně ani vaše poddaná. Chci svobodně odejít. Tedy mi to umožněte.“

Na čele mu vyrazily krůpěje potu. Zdrčeně ukázal ke dveřím a zařval: „Tak si táhni, ty děvko!“ Ulehčeně si oddechla. „Děkuji. Přeji pěkný den.“ Lehkým krokem kolem něj proklouzla na chodbu. Schody brala po dvou a nádvoří přeběhla jako štvaná laň.

Branou v opevnění vyběhla z vnitřního královského města do Temberu. Několik cyklů se proplétala bludištěm úzkých uliček, přilehlých k opevnění královského komplexu, až skončila opět u Nikolasova paláce, jen z jeho odvrácené strany. Mezitím, co možným nohsledům mátlá stopu, se milosrdně setmělo. Přimáčknutá ve výklenku za proutěnými koši s pící pro koně čekala, až tma zhoustne. Nepřemýšlela, jen toužila po konejšivé hřejivé náruči. Když usoudila, že nastal správný čas, přikradla se k postranním dvířkům pro služebnictvo a zaťukala smluvený rytmus.

Tentokrát se na ni dveřníci nevrhli. Okamžitě se objevil Velichrom. Na čele měl hlubokou vrásku. „Je v králově kanceláři,“ řekl stroze. „Zařizuje pohřeb. Musí se věnovat příbuzným zesnulé. Netuším, kdy se tu objeví, ale pošlu mu vzkaz. Chováte velmi pošetile, děvče. Neměla jste sem vůbec chodit.“

Uraženě pohodila hlavou: „Jestli vám rozkázal mě vyhodit, dobře, půjdu.“

Velichromova vráska se ještě prohloubila. „Nechtěl jsem vás urazit. Jen naznačuji, že pokud stále ještě s mým pánem plánujete společnou budoucnost, je vaše přítomnost v tomto domě zatraceně riskantní. Teď už stejně nemůžete odejít. Pojd'te, udělejte si pohodlí. Zatím pro něj pošlu.“

Vděčně se na majordoma usmála. „Už jsem si vážně myslela, že jste mě chtěl vyhodit do tmy.“ Velichrom ji odvedl do bezpečí Nikolasovy ložnice a nervózně se usklíbl. „Kdybych to udělal, asi bych si na stará kolena musel hledat novou práci.“

Sebejistě odsekla: „Krvavý hrabě je dobrák od kosti. Maximálně by vám uřízl uši.“

Nikolas se objevil dřív, než stačila dojít večeři. Vrazil do pokoje, sfoukl všechny svíce na stole, vytáhl Dorianu z křesla, položil jí prst na ústa a řekl: „Už jsem dal zapřáhnout. Nemám po ruce všechny důvěryhodné lidi, pojedou s tebou jen tři. Další tři vás dohoní během zítřka.“ Zaběhl do šatny, donesl teplý plášť a pověsil jí ho kolem ramen a dodal: „Kuchař chystá něco na cestu. Velichrom donese peníze.“

Dřív, než stačila cokoliv namítnout, vzal ji za ruku a vedl ke dveřím.

Pak se dveře otevřely a do haly se nahrnula rota mužů v červených stejnokrojích. Špalírem pyšně prošel Sebornak doprovázený Plenerem. Zamyšleně si bratrance změřil a ironickým tónem pronesl: „Dnes sis věru svůj plat, zasloužil, bratrátku. Kdyby mi Plenerus tak důrazně nevtloukal do hlavy, že ty mou zatoulanou nevěstu určitě najdeš, vážně bych tomu nevěřil. A ty už ji dokonce i máš! Dál už se o ni postarám sám.“

Vyrval Dorianinu paži s Nikolasova sevření a obrátil se k Plenerovi: „Povolej písaře. Ať sestaví vyhlášku o nastávající svatbě. Bude za tři týdny. Ty, Niki, se vyprav vybírat daně. Třeba z vypitého piva, něco si vymyslíš. Víš, že na tě spoléhám.“ Pak se přivinul k Dorianě a obtočil jí paži kolem pasu. „Půjdeme, drahá?“

Doriana se mu vytrhla a zlostně se na něj obořila: „Už jednou jsem jasně řekla, že se za tebe nikdy neprovdám. Propustil jsi mne. Slovo krále je zákon!“

„Právě,“ zapředl král. „Takže mám tu moc zákony i měnit. Teď prohlašuji, že jsi a budeš moje, a ten, kdo to zpochybní, propadá hrdlem!“ řekl a loupl očima po strnulém bratřenci, který bezmocně krotil svůj vztek. „Synové, které zplodíme, budou mít tvůj oheň. Následuj mne, než tě nechám svázat.“

„Stejně si tě nevezmu,“ dupla si Doriana a ohlédla se po Nikolasovi.

Sebornak její pohled blahosklonně následoval. „Slyšíš, jak se mi vzpírá, bratrátku? Měl bys jí domluvit. Přece jen jsi můj první ministr.“

„Skládám ti ten úřad k nohám,“ procedil Nikolas mezi zuby. „Stejně tak veškeré své tituly, úřady, řády, majetek movitý i nemovitý. Odejdu odtud jako žebrák a už nikdy o mně neuslyšíš, to ti přísahám, ale nechej nás odejít spolu. Je spousta jiných krásných dívek, které touží po korunce královny. Nikdy jsem tě o nic neprosil, bratranče. Ty Dorianu nemiluješ. Jenom ji chceš. Prosím, nechej nás odejít.“

V nastalém tichu bylo slyšet jen skřípání hrudních plátů o drátěné rukávce na uniformách nervózních královských vojáků. Pak se Sebornak pobaveně rozesmál. „Takže to s tebou byla té noci, co Eufonie otrávil Cecilkou! Plenerus to odhadl správně! Celou tu dobu jste mě vy dva vodili za nos!“

Třemi kroky přiskočil k Dorianě a výhrůžně jí zašermoval vztyčeným ukazovákem před nosem. „Jako královna mi budeš věrná. Na to máme docela přísné zákony. I když,“ frkl si a otočil se přes rameno k zarputile se tvářícímu Nikolasovi, „Krvavý hrabě je dodržováním zákonů posedlý. Ale protože na tebe se zatím spoléhat nemohu, až do svatby počkáš v Enochoře. Budeš mít to nejlepší apartmá. Jako princ jsem v něm bručel i já sám. Z balkonu je hezký výhled do krajiny.“

„Přísahám, že si tě nikdy nevezmu!“ dupla si Dorigana.

„A já zase přísahám, že tě konečně naučím uctivosti, ty malá couru,“ ušklíbl se král.

„Sebornaku!“ zahřimal Nikolas a sáhl po svém meči.

Vzápětí se na něj sesypali královi gardisté.

Sebornak se spokojeně zašklebil. „Děkuji, žes mi to usnadnil. „Vyhrňte mu levý rukáv a podejte mi zapálenou louč.“

Čtyři vojáci zmítajícího se Nikolase drželi, když mu Plenerus plamenem přejel po kůži na předloktí, aby odhalil vytetované verše o kostech, které patří trůnu.

„Jen jednoho vyzvednu.

Jen jednoho uctím.

Jen pro jednoho obětuji své kosti.

Toliko z mých kostí nechť sestaven jest trůn.“

„Vidíš?“ ječel na Dorianu Sebornak. „Chtěl jít proti mně. Protože mi patří, tak mu ty hnáty zpřerážím.“

„Položte ho na zem, a pokud se někdo z jeho lidí jen pohne, okamžitě ho odpravte,“ rozkázal svým mužům. „Hodila by se nějaká těžká železná tyč, vaše veličenstvo,“ navrhoval snaživý komoří.

Sebornak zamyšleně bloudil očima po interiéru, až spočinul na masivním pohrabáči opřeném vedle krbu. Plenerus pro něj ochotně doběhl, ale když zjistil, jak je těžký, pokynul nejsilnějšímu gardistovi, aby mu s ním pomohl.

Dorigana nejdříve nemohla uvěřit tomu, co se zde chystá. „Co s tím chcete dělat?“ zeptala se zaraženě. Nikdo ji ale nebral na vědomí.

Mezitím již položili Nikolase na mramorovou podlahu. Ramena, kotníky i zápěstí mu přikleklo šest mužů.

„Aspoň ji ušetří toho divadla, ty hovado,“ procedil mezi zuby Nikolas. Přestal se bránit. Jeho lidé se s vytřeštěnými očima krčili u stěn. Královští byli v obrovské přesile. Stačilo jedno neuvážené gesto a hrozila jatka.

„Jen ať to vidí,“ ledově se usmál jeho bratranec. „Nečekej, že jestli to přežiješ, že tě ze státních služeb, propustím, bratrančku! Na to jsi příliš užitečný, Tvoje kosti jsou mé.“

Obrátil se ke svým vojákům: „Začněte. Jednou pod oběma kolena a jednou nad. Ať to sviští.“

„Cože? To přece nesmíte! To je šílenství!“ křičela sípavě Dorigana. Chtěla se vrhnout na vojáka, který se napřáhl těžkým železným pohrabáčem k prvnímu úderu.

„Pozor na tu běsku!“ zařval král a sám Dorianu odtáhl s gardistova dosahu. Dorigana se s ním bezmocně prala, než ji usměrnili další vojáci a pevně ji drželi.

Dopadla první rána a ozvalo se tupé lupnutí, jak železná tyč naráz zlomila obě Nikolasovy stehenní kosti. Nikdo ani nedýchal. Vzápětí dopadla druhá rána a přelomila oba bérce.

Místností zašuměl povzdech obecenstva. Zajatec slabě zasténal.

„Pokračujte pažemi,“ nařídil Sebornak.

V tu chvíli se Dorigana vzchopila. Vytrhla se hlídačům, vrhla se králi k nohám.

„Prosím,“ vypravila ze sebe chraptivě, „už dost! Přisahám, že se za tebe provdám a ráda.“

„Výborně,“ usmál se Sebornak. „Já věděl, že dostaneš rozum.“

Obrátil se k vykonavateli: „To by stačilo.“

Vojáci Nikolase přestali přidržovat, zvedli se a poodstoupili. Vykonavatel mlčky vrátil pohrabáč zpět ke krbu a zařadil se ke své jednotce.

Nikolas se pokusil nadzvednout na loktech. Sípavě dýchal, zatínal zuby, očividně přemáhal mdloby pod náporom šoku a skrze škvíry přivřených víček si svého bratrance nenávisťně měřil. Sebornak zvedl Doriganu na nohy a smýkl jí směrem ke svým gardistům. Pak popošel blíž k Nikolasovi a lehkým tónem, který byl v naprostém rozporu s hrůzností situace, prohodil: „Ve válečnické příručce maršála Centecha jsem četl, že když se morek ze zlomenin dostane krví do hlavy, člověk může přijít o rozum. Ale to sis měl rozmyslet před tím, než ses mi začal stavět. Ruce ušetřím, protože jako úředník ses osvědčil. Hm...co s tebou?“

Zamyšleně rázoval po hale. Udělal osm kroků od vstupních dveří ke krbu a osm kroků zpět, pečlivě se vyhýbaje nepřírozně zkrouceným Nikolasovým nohám, které měl v cestě.

Pak se přitočil k otupělé Doriganě, objal ji kolem ramen a řekl Plenerovi: „Hod'te mého bratrance do hladomorny v Enochoře. A nemusíte být moc jemní. Je to přece kus chlapa. Kat ať mu tam jednou denně poklidí a přinese vodu a chleba. Zůstane tam tři týdny. Když trest přežije, dostane nosítka, a může nastoupit zpět do ministerské kanceláře jako by se nic nestalo.“

Dorigana nevěřicně otevřela ústa. Sledovala, jak vojáci bezvládného Nikolase popadli, aby jej odnesli z domu.

„Neměl by to ošetřit lékař? Sroste to nakřivo,“ namítla zdrceně.

„V to doufám,“ přikývl hlavou monarcha. „A vy všichni,“ obrátil se k Nikolasovým sloužícím, „od této chvíle máte domácí vězení. Dobře vám radím, nepokoušejte mou trpělivost, nebo to váš pán v hladomorně pocítí. Rovněž není v mém zájmu, aby to, co se tu stalo, nějaká snaživá dušička vyzvonila bratraci Rohatinovi, který přijede na zítřejší Cecilčin pohřeb. Vysvětlím mu, že jste karanténě, protože Velichromova dcera přivlekla od návštěvy tchýně nákazu fialových puchýřnic.“

Pak se jeho pohled stočil zpět k Doriganě: „S vlastními příbuznými jsou jenom potíže. A vy, má drahá, si do svatby pro jistotu také posedíte v Enochoře. Rohatin je poměrně bystrý hoch, a kdybyste byla dost hlasitá, i z Denebu by se mohl něco doslechnout.“

Královnin pohřeb se odehrál důstojně a velmi rychle. V době, kdy Ceciliiu rakev ukládali do mramorem vyložené krypty, čekala proradná Eufonie na popravu setnutím v sedmém podlaží Enochory a Dorigana nervózně rázovala luxusně zařízeným pokojem téhož podlaží.

Nejvyšší podlaží bylo zařízeno pro nejurozenější provinilce. Kolem obvodové zdi se táhl ohoz chráněný pevnou mřížovou konstrukcí, aby se odtud nedalo uprchnout na provazovém žebříku. Člověk se tam cítil jako pták ve voliére, ale byl to způsob, jak se dostat na čerstvý vzduch.

Dorigana stála na balkoně a civěla na soustavu budov kolem královského paláce. Celé hlavní město měla jako na dlani, viděla daleko do krajiny až k modravým horám na obzoru. Její srdce bylo těžké jako kámen. Věděla, že na témže místě, jen o několik metrů níže v podzemí, leží ve tmě a špíně zraněný Nikolas. Připadala si absolutně neschopná, protože mu nedokázala nijak pomoci. Pokaždé, když si vybavila, jakým způsobem s ním královi pohůnci nakládali, se jí

zvedl žaludek. Pokud mu zpřerážené kosti okamžitě někdo nesrovná a neznehybní, tak každou minutou se pravděpodobnost, že by z toho zranění mohl vyjít bez následků, snižuje.

Hlava jí třeštila bolestí.

„Co ty tady?“ zaslechla zvědavý hlas.

Překvapeně se otočila. Část Doriania balkonu sousedila s balkonem kněžny Eufonie. Oddělovala je jen ozdobná tepaná mříž. Eufonie si na balkon vynesla křesílko. Popíjela víno. Na to, že ji nazítří čekala poprava, vůbec nevypadala.

„Zdravím,“ vydechla lhostejně Doriana a chtěla zajít do svého pokoje.

Ale Eufonie ji zadržela. „Počkej, už mi moc času nezbyvá. Můžeš snad s ubohou odsouzenou strávit pár chvil... Vždyť Krvavý hrabě tě osvobodil. Co jsme si, to jsme si.“

Doriana popuzeně nakrčila obočí. „Kdybych sama nebyla tak nešťastná, asi bych nebyla tak smířlivá... Dobře tedy, zůstanu ještě chvílku. Stejně bych ráda věděla, proč ses tak moc chtěla stát královnou, když Sebornak je impotentní zrůda.“

Eufonie pokrčila rameny. „Protože jinak je docela zábavný. Navíc, nikdy bych to nehnila tak daleko, kdyby ses neobjevila ty. Bylo nad slunce jasné, že když bude mít Sebornak na výběr mezi tebou a mnou, budeš to ty. Proto jsem to musela nastrojít tak, abych se zbavila jak Cecilky, tak i tebe. Promiň. Nebylo v tom nic osobního.“

Doriana potlačila zamrazení. „Chápu.“ Pak se zvědavě zeptala: „Tebe netrápí, že zemřeš?“

Eufonie našpulila rty: „Lepší odejít mladá a krásná, než stará a ošklivá. Budou se o mně psát legendy, uvidíš.“ Pak se netrpělivě ošila: „Už to těžko někomu vyžvaním a za královraždu se milost neuděluje. Tak to vybal. Za co tě tu Sebornak zavřel?“

Doriana chvíli váhala, ale nakonec se třesoucím hlasem rozvyprávěla.

Než skončila, už se setmělo. Eufonie dlouho mlčela. Pak řekla: „Možná, že mám pro tebe radu. Za chvíli mi kat přijde vzít míru na rakev. Je to takový zvyk, protože má rakev je už dávno přichystána. Ve skutečnosti dostane zapláceno za to, aby byla jeho rána pěkně čistá. Až bude ode mne odcházet, musíš ho požádat o pomoc.“

Doriana vytřeštila oči. „Kat?“ vyjekla dotčeně. „Jak by mi mohl pomoci kat?“ Myšlenky jí chaoticky běžely hlavou. Vzpomněla si na Sebornakův rozkaz, že Nikolase má v hladomorně obstarávat právě kat. Vybavila si lekce z historie ze svého rodného Fenneboru. Mistři popravčí uměli napravovat zlomeniny mnohdy dokonaleji, než ranhojiči, protože je sami způsobovali... Eufonie podle náhlého záblesku pochopení v Dorianiných očích poznala, že už nemusí vysvětlovat víc a spokojeně se usmála.

„Škoda, že se nedožiji rozuzlení vašeho příběhu,“ povzdechla si zločinná kněžna. „Nezapomeň, že Nikolas z Cernu je Krvavý hrabě. Lidé jej nenávidí a kat nebude výjimkou. Nevím, co mu budeš muset přislíbit, aby mu pomohl.“

„Udělám cokoliv,“ řekla Doriana.

„Hmmm,“ broukla Eufonie, „tak to tvému Krvavému hraběti docela závidím. Kdybych to o vás dvou věděla, asi bych si to s tou vraždou rozmyslela. Ale člověk nemůže vědět všechno. Alespoň na náhrobku budu mít krásnou sochu. Hu?“ Eufonie naklonila hlavu na stranu. „Slyším kroky na schodech. Myslím, že kat už jde. U mě dlouho nepobude. Takže se přichystej a skrze okénko ve dveřích se k němu měj. Otevře si sám, a pokud budeš přesvědčivá, vejde k tobě, protože klíče k celám visí v chodbě na háku. Hodně štěstí, i když bych nevěřila, že ti to někdy budu přát.“

Doriana kývla na znamení díků a zmizela ve svém pokoji. Přilepená k malému zamřížovanému okénku v tlustých železem pobitých dveřích čekala. Když zaslechla rachocení klíčů, její srdce se poplašeně rozeběhlo.

„Mistře kate!“ zavolala, když zahlédla v temné chodbě hranatou mužskou postavu. Kat právě znovu uzamkl Eufoniinu celu, a vydal se pověsit kruh se svazkem klíčů na hák ke schodišti. Ozářený matným světlem loučí hořících v držácích na stěnách působil jako obr z pohádky.

„Mistře kate!“ opakovala svou výzvu.

Ruka s klíči se zarazila. Kat se otočil za hlasem. „Co mi chcete?“

„Můžete, prosím, ke mně do cely? Musím s vámi mluvit. Prosím.“

„Ženská v prominentní cele, to vždycky zavání malérem,“ zahartusil kat. Vrátil se k háku, klíče na něj pověsil, a vyrazil směrem ke schodišti.

„Stůj,“ zakvílela Doriana. „Minuty běží. Přisahám, že královnou být nechci, ale jestli se jí stanu, nezapomenu. A právě teď a tady udělám cokoliv, jen když mne vyslechneš. Nemáš co ztratit.“

„Che,“ broukl kat. Zažil už ledacos, ale něco z té urputnosti, s jakou mu ta žena servírovala své skryté hrozby i přísliby, jej fascinovalo. Vrátil se, sundal klíče z háku a odemkl dveře cely.

Mistr dlouhého meče Jeremech žil v domku za vnějším hradním opevněním. Navenek se mohlo zdát, že se k němu mnoho drbů nedostane, a když, tak přetvořené ústním předáním nebo novináři. Ale kontaktem se soudním dvorem a policejním aparátem, i jako Eufoniin popravčí, při pohledu na Dorianu pochopil, s kým má co do činění.

Stála opřená o opěradlo vyřezávané židle a civěla na muže, který představoval jedinou naději na Nikolasovu záchranu.

Kat byl urostlý muž. Temenem téměř narážel do lustru zavěšeném vysoko nad Dorianinou hlavou. Pod rudým pláštěm měl šedivé soukenné šaty přepásané silným koženým opaskem, za kterým měl zasunut pár kožených rukavic. Na pravé straně opasku se houpal kožený měšec, meč v ozdobné pochvě visel na opačné straně. Při vstupu do místnosti si sundal svůj široký klobouk. Odhalil šarlatový šátek zakrývající celou horní polovinu lebky včetně očí, které si Dorianu zvědavě měřily ze dvou elegantně černě lemovaných otvorů. Bledou tvář, svědčící o tom, že kat pobývá častěji v klenutých podzemních sálech než na sluníčku, pokrývalo černé strniště. Pod silným nosem seděla velká pohrdavě sevřená ústa.

Jeremech Dorianu oblečenou v lehké toaletě ze zelenkavého hedvábí s hlubokým výstřihem znalecky přešel od hlavy až k patám a na důvěrných místech na okamžik spočinul déle, než bylo slušné. „Tak kvůli tobě Eufonie otrávil ubohou Cecilii,“ konstatoval cynicky. „Nevím, proč tě sem zavřeli. Ale i kdybych chtěl, jako že nechci, nepustím tě. Královo slovo je zákon. Ale jestli si myslíš, že mě vyděsíš hrozbami, jak strašně se mi pomstíš, až si tě Sebornak vezme za ženu, promiň. Jen stvrzuješ rčení, že krása se s rozumem nesnáší. No nic, viděl jsem tě, tak abych šel. Pokud se tou královnou staneš, budeš opravdu zdobit. Má úcta.“

Pak si nasadil klobouk. Chtěl se otočit ke dveřím, když tu k němu Doriana přiskočila a chytila jej za silná zápěstí.

„Pro všechno na světě, vyslechni mne,“ sykla. „Nejsem blázen. Nechci přece utéct. Chci od tebe jen jednu službu, kterou dokážeš udělat jen ty, kate, a nikdo jiný. Přisahám, že neporušíš žádný královův rozkaz. Nikdo nepřijde k úrazu. Týká se jiného člověka. Nemám žádné peníze, ale slibuji, že pokud mi pomůžeš, odvděčím se ti později.“

Kat paží, kterou mu Doriana svírala, nesouhlasně trhl, čímž Dorianou smýkl, až ji téměř srazil k zemi. Zapotácela se, stále se ho držíc, přitáhla jeho velkou dlaň ke svému hrudníku a odhodlaně se zaklesla pohledem do jeho temných tvrdých očí a pípla: „Udělám všechno, co si budeš přát, můj pane, jen mne, prosím, vyslechni.“

Velké prsty se silnými klouby se zabořily do dmoucího výstřihu. „Že bych se podíval, o co náš král tak strašně stojí, že to drží pod zámek?“ zamručel a vzrušeně se zajíkl, když pod tenkou vrstvou světla zeleného hedvábí odhalil bělostnou pleť a dokonale tvarovaná ňadra. „Máš na sobě hrozných hader,“ houkl muž. „Dej to dolů. A nepospíchej. Do půlnoci daleko a poprava bude za svítání. Chci si to užít.“

Třesoucími prsty si vzadu na zádech rozvázala tkanice šatů a stáhla si živůtek z ramen, a pokračovala níž přes boky, až se kolem ní sukně na zemi rozprostřela jako velká květina. Zůstala stát roztřesená jen v tenké spodní košilce. Uvědomila si, že se na něj dosud neodvážila podívat. Vyděsila se. Co když s ní nebude spokojen? Přinutila se vzhlednout. Očima se zaklesla do jeho černých zřítelnic, které ji nelítostně propalovaly ze dvou prostřížených otvorů.

„Pokračuj,“ zamručel líně a sáhl si na sponu svého opasku a jedním trhnutím ji uvolnil, a celý opasek i s pochvou, těžkým měšcem a rukavicemi s řinčením dopadl k zemi. Přitáhl si židli a pohodlně se na ni rozvalil. Ruce si příhodně položil na poklopec a vyzývavě se tam poplácal.

Vyděšeně se otrásla. Ztuhlá studem si najednou nevěděla rady. Kat se pohrdavě ušklíbl: „Každá přistavní děvka mě dokáže rozpálit víc. Myslíš si, že kecnu na zadek, když uvidím ženskou v košili?“

Vzala rozum do hrsti a připomněla si, důvod svého počínání. Nikolas. Namáhavě polkla a přinutila se k úsměvu, o kterém se domnívala, že by mohl být považován za svůdný. Trochu naklonila hlavu ke straně, podebrala si ňadra dlaněmi a sykla: „Myslela jsem si, že bys to na mně třeba rád roztrhal, můj pane. Dřív, než půjdeme do postele.“

Jeremech si s úšklebkem začal uvolňovat vzdouvající se kalhoty a jeho široká ústa se zvlnila zájmem. „Tak se ukaž, ty nádhro.“

Udělal poslední tři kroky, lačné ruce se po ní vztáhly, roztrhaly poslední kus oděvu, co na sobě měla, na malé cáry. Jeremech byl tvrdý a přímý muž, ale naštěstí si neliboval v násilí. Když byla Doriana konečně nahá, požádal ji, aby se položila do postele a roztáhla nohy, hlavně aby u toho zbytečně nemlela pantem a pořádně přirážela.

Zaměřena na svůj cíl konala s vědomím, že tím možná získá další body ve svém zoufalém tažení.

Když bylo po všem a uspokojený kat se z ní svalil, rozřesená a zahanbená se zamotala do prostěradla a nalila dvě sklenice vína. Kat si upravil oděv, pohodlně se opřel o čelo její postele. Přijal sklenici a labužnický si upil. „Nebylo to špatné,“ broukl pochvalně. „Teď mi tedy pověz, co ti stálo za tu obět?“

Posadila se na židli, přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a sepjala ruce. „V hladomorně je muž, kterému máš z králova rozkazu poklízet, nosit vodu a chleba.“

Kat se zamračil. „Ten zmetek, králův bratranec. Tvrdila jsi, že nikdo nemá přijít k úrazu. Chápu, že bys jej nejradši viděla mrtvého, to asi každý, ale je mi líto. Nemohu ho zabít. Do prašivých psů se nekopá. Ts, ts, ts. To bych od tebe nečekal, že budeš taková potvora. Uznávám, že Krvavý hrabě je darebák, ale zabít ho prostě nemohu. Však jestli se staneš královnou, dostaneš příležitost ho odpravit.“

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Nechci nic takového. Potřebuji, abys mu pomohl. Víím, že ho nemůžeš pustit ven. Ani to po tobě nežádám. Ale jeho zlomeniny, pokud je nikdo správně nesrovná, srostou špatně. Jako kat toho víš o lidských kostech víc, než kterýkoliv doktor. Umíš je napravovat a dávat je do dlah. To je to, co po tobě chci. Pomoz Nikolasovi.“

Jeremech chvíli na Dorianu nechápavě civěl, jeho bledá tvář se zbarvila dočervena, až byla stejně rudá, jako šátek, který zakrýval horní polovinu jeho tváře. Jedním skokem byl z postele venku, chňapl Dorianu pod krkem a vytáhl ji na nohy a zasyčel: „Ty jedna proradná děvko, kdybych věděl, co po mně budeš chtít, nikdy bych s tebou neztratil jediné slovo.“ Jediným trhnutím s ní smýkl zpět na postel. „Anebo bych tě to přinutil udělat jinak. Tak, abys při tom musela klečct. Já blázen jsem si myslel, že po mně budeš chtít provaz z oběšence, nebo chomáč vlasů z novorozeněte, jako každá běska, ale ty chceš ulevit nejhorší stvůře, kterou tahle země nosí...A proč? Proč vlastně?“

Sehnula se pro prostěradlo, které jí upadlo na zem a znova se do něj zamotala. Polykala slzy, ale přesto dokázala katovi odpovědět. „Strašně se mýlíš. Všechno je krutý králův komplot. Nikolas nebyl a není žádná zrůda. Vždyť Grenek z Kančí Hůrky...“

„Dost!“ přerušil ji kat. „Nevyslovuj jméno tak váženého muže v souvislosti s tou špínou. Grenek z Kančí hůrky je legenda, díky které se dá v této zemi sužované Krvavým hrabětem alespoň trochu volněji dýchat.“

„Ba právě!“ křikla, „právě Grenek z Kančí hůrky by ti potvrdil, že Nikolas není tím, za koho jej všichni včetně tebe mají!“

„Grenek jedná jen prostřednictvím dopisů. Živého jej nikdo neviděl,“ odsekl kat.

„Flinius z Wonodu ano,“ opáčila Doriana. „Jen si teď neříká Flinius z Wonodu, ale Flinius z Glonkotu.“

„Jistě,“ ušklíbl se Jeremech. „Protože mu Eufonie všechno sebrala a po propuštění z Enochory a omilostnění zmizel kdoví kam.“

„Zmizel do Glonkotu. A může potvrdit Grenkovu totožnost. A může potvrdit to, co říkám o Nikolasovi.“

Kat se na ni zkoumavě zadíval. „Proč jsi mi to všechno neřekla dřív, než ses přede mnou začala nakrucovat?“

Hořce se zasmála. „Copak bych tě svými slovy přesvědčila?“

Jeremech zarputile zavrtěl hlavou. „To teda ne. Jen jsi mi zasadila mi brouka do hlavy. Fakt je, že kdybys to na mne vybalila hned, jen bych se ti vysmál a šel bych po svých. Jenže po tom, co ses mi dala... Jsi zkrátka chytrá. Vůbec mě to netěší. Krvavého hraběte nenávidím. Jeho rozhodnutím byl popraven můj bratr za to, že dezertoval z armády, když se dozvěděl, že mu umírá žena. Chtěl ji jen před smrtí zaopatřit.“

„Myslela jsem, že rozsudky smrti podepisuje král,“ namítla.

„Papíry vyřizoval Krvavý hrabě, král to jen podepsal.“

„Jasně, takže král je čistý jako lilie,“ zaúpěla. Pak si uvědomila, že čas je její nepřítel a znova sepjala ruce. „Pomůžeš mi?“

Jeremech se ošklivě zamračil. „Do popravy zbývá pořád pár hodin. Půjdu se na ty jeho hnáty podívat. Má je zlámané odvěra. Musí se to srovnat co nejdříve, jinak by se to muselo zlámat znovu a výsledek by nebyl tak perfektní. Seženu nějaké dlahy.“

Dorianě z očí vytryskly slzy. „Děkuji.“

„Nemysli si, že toho parchanta budu šetřit. Už teď má horečku. Je tady riziko, že když mu s tím budu hýbat, nechtěně ho zabiji stejně.“

„Věřím ti,“ vzlykla. „Ty to dokážeš. A prosím tě snažně, neříkej mu, kdo tě poslal a kdo ti zaplatil.“

Jeremech se na ni naposledy zamračeně podíval a houkl: „Už ve svém vlastním zájmu mu to nepovím.“

Když byl konečně pryč, nejdřív se ze sebe smyla stopy své hanby, a pak se unaveně vypořádala na balkon a lapala čerstvý studený vzduch.

„Tak co?“ ozvalo se odvedle.

„Tvá rada byla dobrá, kněžno.“

„Cena, kterou jsi zaplatila, tě bude strašit v bezesných nocích.“

„Hm,“ povzddechla si Doriana. „Ale Nikolas bude v pořádku.“

„Možná tě zavrhne,“ namítla opatrně kněžna. „A taky se o něm říká, že je posedlý právem. Jestli se staneš královnou, bude mezi vámi konec.“

Doriana zvedla tvář k chladnému nebi a řekla: „To je možné, ale zůstane mi nablízku. Nechápeš, co pro ne znamená. Je to jediný muž, který mi kdy otevřel své srdce. Vůbec mě neznal, a přesto se mi zcela vydal všanc. On mě naučil milovat. Až s ním jsem pochopila, že láska není jen posedlost. Tu už jsem jednou zažila. Bláznivě jsem se zamilovala. Ten muž mne ale zradil a já jsem dopustila, že ho popravili a dokonce jsem se na tom musela podílet. Ještě teď je mi z toho zle. Ale Nikolas je jiný. Zaslouží si to přežít ve zdraví. Protože to Sebornak je zřůda. Doufám, že časem najde sílu se Sebovi vzepřít.“

V útrokách věže se ozvalo temné dunění.

Doriana poplašeně vzhledla.

Eufonie se otrásla. „To jsou úředníci od soudu. Jdou si pro mne. Odvezou mne do paláce, přečtou rozsudek, nechají mne podepsat poslední vůli. Dostanu poslední večeři a pak už poslední cesta na Popravčí vrch. Pláně utrpení čekají.“

Doriana zaťala zuby a odhodlaně zavrtěla hlavou. „Ne, Eufonie. Nemyslím, že by to bylo tak prosté. Spáchala jsi hrozný čin. Královna Cecílie si to nezasloužila. Přesto věřím, že tvůj trest nebude tak definitivní, protože tím, že jsi mi dala dobrou radu, jsi prokázala, že nejsi tak zlá.“ Eufonie se zešíroka rozesmála. „No ty jsi teda dáreček. Dobře, Doriano. Beru tě za slovo. Pozdravuj toho svého Krvavého hraběte.“ S těmi slovy zašla Eufonie do svého pokoje. Tehdy ji Doriana viděla naposledy.

Dny tekly jako med. Doriana sedávala na balkoně a dívala se do krajiny. Přečetla všechny knihy v polici, bloumala po pokoji, vyšívala kapesníky a trápila se starostmi o muže v temnici hluboko v základech Enochory. Služebná Brebenda jí nosila jídlo a čisté prádlo a jen váhavě a útržkovitě jí sdělovala novinky z vnějšího světa. Eufoniina půlnoční poprava se prý zapsala do análů jako mimořádná událost. Odsouzená nezaváhala ani na vteřinu. Když se její krásná hlava skutálela do proutěného koše s pilinami a kat ji za vlasy zvedl, aby ji ukázal přihlížejícímu davu, lidé si ještě dlouho vyprávěli, že na jejích rtech hrál smířený úsměv. Komorná s vykulenýma očima Dorianě svěřila, že Krvavý hrabě cestou na venkov nešikovně spadl z koně a zle se zranil. Zprávu o tom, že nejspíš zůstane nadosmrti chromý, si prý lidé ve městě vyprávějí jako skvělý žert. Kat už se v nejvyšším patře Enochory neukázal, ale Doriana ho viděla denně přicházet. Poznala jej podle jeho širokého černého klobouku. Stoupal vždy sadem do kopce k věži, aby se o Nikolase postaral. Doriana tak alespoň věděla, že Nikolas stále žije.

Sebornak přišel jen jedenkrát, aby oznámil, že svatba bude v osminec, v den Vyzvání zrození bohyně Očisty. Pak se v Dorianině cele dveře netrhly. Švadleny střídaly krajčářky, pak přišel švec, potom rukavičkář a dokonce se objevil i vrchní správce palácové kuchyně, aby s nastávající královnou zkonzultoval svatební menu.

Doriana se apaticky podvolovala, a když svatební den konečně nadešel, brala to jako nezbytné zlo, kterým musí projít. Netušila, jestli už Nikolase propustili a jestli ano, tak jak se mu daří a neměla odvahu se kohokoliv dotázat. Přesto na nic jiného nemyslela. Doufala, že je v pořádku, protože jinak by byla její oběť zbytečná.

V chrámu bohyně Očisty na hře Quonto hořely tisíce křišťálových lampiček. V kruhovém prostranství uprostřed velebné stavby kněžka Rontana Sebornaka a Dorianu oddala v přítomnosti hookonské smetánky. Nikolasův vévoda bratr Rohatin mezi pozvanými však chyběl a Doriana se domnívala, že Sebornak nějak zařídil, aby měl co dělat někde jinde, protože nestál o to, aby se příliš brzy s Nikolasem setkal.

Když novomanželé za zvuku oslavných fanfár kráčeli špalírem kněžek k východu z chrámu, zahlédla Doriana téměř u křišťálových vrat zlověstně černá krytá nosítka. Srdce se jí zastavilo. Její manžel musel ucítit, jak se zachvěla, protože se k ní naklonil a šeptnul: „Bratránek. Vždyť víš, nemůže na nohy, chudák.“

Zasypávaná plátky květin a zavěšená do královského chotě kráčela kolem a snažila se proniknout pohledem dovnitř nosítek, ale skrze našasenou záclonku to nešlo.

„Hlavní povinností královny je dát zemi dědice,“ oznámil jí manžel po té, co spolu opustili slavnostní hostinu. Když viděl, jak se Doriana ironicky ušklíbala, trochu provinile se usmál: „Vím, že v této oblasti jsem tě poněkud zanedbával, drahá, ale to se změní. Zatímco jsi bručela v Enochoře, poslal jsem do Floxie pro účinný povzbuzovací prostředek.“

Přistoupil ke skříni a vyňal z ní truhličku z růžového dřeva. Otevřel ji a vytáhl křišťálovou kazetu. Odklopil víko. V kazetě byla temně zelená mentolem vonící mast. Nabral trochu hmoty na prst a přivoněl si. „Zakrátko budeme úspěšní, uvidíš. To, cos dala tomu zmetkovi, dáš i mně.“

Pochybovačně nakrčila nos. „Myslíš, že když se tímto namažeš...“

Sebornak si rozvázal župan a uličnický se zašklebil. „Ne já. Ty mě tím namažeš, má královno.“

Nejdřív se chtěla vzpřítit, ale protože stále ještě netušila, jak je na tom Nikolas, rychle se opanovala a odpověděla: „Jistě, jak si přeješ.“

Mast měla masážní efekt. Sebornak dosáhl erekce, ale úspěchem se to nazvat nedalo. Doriana mu to nevymlouvala. V skrytu duše jej podezřívala, že snad ani neví, jak má takový úspěch vypadat.

Každý den si Sebornak nechával předkládat návrhy zábavných činností, ze kterých si vybíral a doplňoval je dle potřeby půl cyklem práce v kanceláři svého královského úřadu. Dorianu chtěl mít stále při sobě. Neustále ji zahrnoval pozorností a nutil ji, aby mu byla pohotově k dispozici ať už se rozhodl vypravit na lov tetřevů nebo urovnat spor se sousedním panovníkem o podzemní štolu na hraničním pomezí. Pokud se Sebornak nakrátko Dorianiny společnosti vzdal, svěřoval ji do péče neodbytných dvorních dam a speciálně ostražitých gardistů, kteří ji nenechávali ani na okamžik o samotě. Když chodila po paláci, pokaždé za sebou slyšela slídívou ozvěnu cizích kroků. Neexistovala šance jít se projít do zahrady bez toho, aby se jí v patách netrousila čtveřice nohsledů.

Nikolase nevidala vůbec. Pouze jeho nosítka vídala v palácových chodbách.

Jednoho dne časně zrána se do snídaňového salonku vplížil komoří Plenerus a pošeptal Sebornakovi něco do ucha.

Králi rázem zaskočilo sousto a prudce se rozkašlal. Plenerus jej pohotově udeřil do zad.

Zrudlý Sebornak se uklidnil a udeřil pěstí do stolu a zahřímal: „Říkáš, že žádost už je zaregistrovaná?“

„Váš ministr je pracovitý člověk, sire,“ uklonil se komoří.

„Vskutku,“ ušklíbl se král. „Niki neztrácel čas. Ať ho sem dovlečou. To mi vysvětlí.“

Plenerus shlédl na Dorianu a zatetelil se: „Ještě nebude ve své kanceláři, je příliš časně.“

„Nezájem. Doběhni do té jeho pevnosti. Chci ho mít tady a hned.“

Plenerus vyběhl jako bodnutý vosou.

Sebornak mávl na číšníka, aby mu dolil čaj a mile se na Dorianu usmál. „Dnes jsem plánoval vzít vás do loděnic, drahoušku. Budou spouštět na vodu loď, která popluje až do daleké Woldarosy. Nechcete něco vzkázat svým příbuzným?“

„Už dávno jsem vám přece přiznala, že mým skutečným domovem je Fennebor,“ řekla Doriana hořce. „Mí příbuzní jsou rádi, že jsem od nich co nejdál.“

„A vidíte,“ nadskočil živě Sebornak, „já si vaší přítomnosti vážím, jako nikdo jiný. Jste můj nejvzácnější klenot. Víte co, má drahá? Až vyřídíme tu malou nepříjemnost, budete mi cestou do loděnic vyprávět o svém předchozím životě. Vlastně toho o vás mnoho nevím. Nejsem špatný posluchač. Uznávám, že většinou jsem zahrnoval výmluvností já vás, ale teď to napravím.“

„Fennebor je svět, který se od vašeho v mnohém liší,“ odpověděla Doriana vyhýbavě. Dokázala si představit, jak by asi Sebornak ve své ješitnosti nesl, kdyby přiznala, že Fennebor je o dobré dva tisíce let vyvinutější.

Naštěstí ji vysvobodil Nikolasův příchod.

Nejdříve museli sloužící dokořán otevřít obě křídla dveří, aby jimi mohli čtyři silní vojáci v černých stejnokrojích protáhnout nosítka z černého dřeva. Položili nosítka na zem a odklopili celou kabinu. Uvnitř na kovovém kolečkovém křesle seděl vychrtlý mrtvolně bledý bělovlasý stařec.

Když jej sloužící vyvezli před králův stůl, až tehdy jej podle přísných rysů a planoucích stříbrných očí Doriana poznala. Zatajila dech, aby jí neunikl zoufalý výkřik. Srdce se jí téměř zastavilo a pak se prudce rozběhlo. Křečovité zaťala nehty do kraje stolní desky napuštěné včelím voskem.

Nikolas nedal najevo, že její přítomnost zaznamenal. Čekal, až mu král poví, co chce.

„Fliniova žádost o revokaci rozsudku,“ vyštěkl Sebornak.

„Byla přijata a je v jednání,“ potvrdil Nikolas.

Doriana se při zvuku jeho hlasu nedokázala ubránit třasu. Přivírala víčka. Bylo pozdě na útěk. Kdyby teď požádala o povolení odejít, nebyla by to dokázala. Stačilo by jediné slovo a rozplakala by se. Musela jen sedět, mlčet a uhýbat očima.

„Jak se ten syčák mohl tak rychle dozvědět o popravě své macechy?“ rozkřikl se Sebornak.

„Mí špehové zjistili, že se odstěhoval kamsi do Glonkotu! To je až u Mechového močálu. Počítal jsem s tím, že Eufoniin majetek propadne koruně a teď si ten cápek přijde a začne uplatňovat svoje práva! Ksakru! Musíš to sprovodit ze světa!“

Nikolas mírně ohrnul rty. „Přílohou žádosti je výpověď ze smrtelné postele. V oddávajícím úředníkovi jeho rodičů se hnulo svědomí a přede svědky odvolal své křivé svědectví, díky kterému Eufonie soud o dědictví vyhrála. Flinius má právo na své straně.“

Sebornak rozčileně vyskočil ze své židle. „Cože? Vždyť Flinius byl naprostý žebrák. Když byl v Glonkotu, řekni mi, kdo se staral o jeho záležitosti?“

„Grenek, baron z Kančí Hůrky,“ odpověděl bezvýrazně Nikolas.

„Ha!“ zařval Sebornak. „Kdo to je? Kde žije? Už mě to vážně nebaví. Kde se děje jaká lumpárna, v každé má prsty. Chyť mi toho zmetka!“

„Tuším, že dle jména žije na Kančí Hůrce, ale tu jsem v mapách nenašel. A jelikož sám jsem zmetek, chytat jej mohu jen nepřímo,“ sykl Nikolas, „ale vynasnažím se. Je to všechno?“

Sebornak zjevně potlačil peprnou odpověď a chladně se usmál. „No, co se dá dělat. Ať se tedy Flinius opět stane vévodou z Wonodu. Některým je zkrátka souzeno mít štěstí.“ Natáhl se k Dorianině ruce ležící na stolní desce, pohladil ji po hřbetu, zaťukal na její snubní prsten, a významně na Nikolase zamrkal: „Ještě jsem ti ani nepředstavil svou královnu, bratranče. Byli jsme na sebe tak žhaví, že jsme se svatbou nemohli čekat, až se uzdravíš. Doufám, že nám odpouštíš.“

Nikolas poprvé zaměřil svůj pohled přímo na Dorianu. Jeho šedivé oči se do jejích černých zaklesly jen na malý okamžik. Spirála bolesti, výkřik ve tmě, zoufalství bez konce. Sebornakovo zakašláni je přinutilo se od sebe odtrhnout.

„Na pozítří se ohlásil tvůj bratr Rohatin k oficiální audienci,“ ozval se král. „Ach ti vědci. Zase bude naléhat, abych povolil otevření druhé fakulty na vysokém učení, a zase ze mě bude tahat peníze. Myslím, že bere svou roli mluvčího Osvícenců příliš vážně. Co si o tom myslíš ty?“

„Jako státní úředník si o tom nemohu myslet nic,“ odpověděl suše Nikolas.

Sebornak zvedl obočí. „Hm, takže morek ti na mozek nevlezl. Docela se mi ulevilo. Nu, uvidím, třeba se rozhodnu podle toho, co se dozvím o Dorianině domovině. Slíbila, že mi o ní bude vyprávět. Každopádně chci Rohatina pozvat na večeři. Čekám totiž Agátu a vydržet s ní je otrava. Co kdybys přišel taky?“

Nikolas ještě více zbledl. „Budeš mne muset omluvit, bratranče. Ještě se necítím zcela zdrav.“

„Ale no tak, Niki, jen malá rodinná večeře,“ zakňoural Sebornak.

„Co po mně ještě chceš? Abych dělal Agátce šaška?“ štěkl hrubě Nikolas.

„To klidně můžeš,“ připustil král, „ale trvám na tom, abys rozptýlil Rohatinovy pochyby o povaze tvého zranění. Když mi psal, že přijede kvůli univerzitě, projevil starost o tvé zdraví. Vyčítal mi, že jsem mu o tom nedal vědět dříve. Stěžoval si, že veškerá pošta, kterou poslal do tvého domu, se mu vrátila neotevřená zpět. Naléhal, ať prověřím, jak k tomu tvému úrazu došlo. Ptal se, jak je na tom tvé služebnictvo v karanténě. Okamžitě jsem mu odepsal, že je vše v pořádku a že to s poštou bylo jen nedopatření způsobené mou horlivou ochrankou. Je na místě, aby ses mu věnoval a rozptýlil jeho pochyby. Žádám tě o diskrétnost. Nikomu by neprospělo, kdyby se tom Rohatin dozvěděl.“

„Chápu,“ zavrčel Nikolas. „Proto raději nepřijdu.“

„Nepřijdeš. Budeš přinesen,“ opravil jej Sebornak. „A spát bude Rohatin v mém domě. Nechám mu ustlat v dědečkově posteli, takže nebude moci odmítnout.“
 „Dobře jsi to vymyslel,“ zachraptěl sarkasticky Nikolas. „Takže na viděnou.“

Doriana zbytek dne prožila jako ve snách. Matně si vybavovala, jak v kočáře cestou k Erwině vyprávěla Sebornakovi o fenneborské historii, pak křtili novou loď, další den nakupovala nějaké knihy a prohlížela si jakési sochy v muzeu a dalšího dne ráno přijela nesnesitelná švagrová Agáta.

Přestože se musela věnovat švagrové, vytipovala si chvíli, kdy slavnostní audience představeného Osvícenců končila. Ukrytá za závěsem stačila vyslechnout vše podstatné.

Škvírou mohla pozorovat Rohatina tentokrát v roli představeného Vysokého učení v čele devíti učenců. Vévoda navlečený v slavnostním šarlatovém taláru předložil králi oficiální návrh celého stavu na otevření druhé fakulty. Král jej ujistil, že návrh dá zvážit příslušnému ministerstvu. Pak král propustil Rohatinův osvícenský doprovod, sestoupil z trůnu a převtělil se v bratrance.

Rohatin si sundal obřadní klobouk a předal roucho svému tajemníkovi. Když sluha zmizel za dveřmi, Rohatin přijal králem nabízené křeslo. Doriana se skryta za závěsem otřásla při pomyslení, že o sedm let starší a stále ještě přitažlivý Rohatin nyní vypadá jako Nikolasův mladší bratr.

„Doufám, že ses zařídil dle mého dopisu, a do Nikova domu jsi nevstoupil, Rohi,“ ujišťoval se Sebornak. „Poslední případ puchýřnic se projevil před třemi týdny. Můj drahý Plenerus všem poskytl léčebnou Rotoksovou kúru zdarma ze svých zdrojů. Vždyť víš, právě on převzal patent na výrobu tinktury po mé ctěné matce. Objednal jsem novou zásilku suroviny z Andory. Co nevidět karavana dorazí a Plenerovi laboranti vyrobí další zásoby léku. Můj lékař ještě radí nejvyšší opatrnost. Nikolas je mimo nebezpečí, protože když se v jeho domě nákaza objevila, léčil se v mé vlastní posteli ze svého zranění. Ale znáš toho ignoranta. Jen, co se vylízal z nejhoršího, odešel za svým postiženým služebnictvem. Naštěstí se nenakazil, protože jsem jej donutil preventivně užívat Rotoksovou tinkturu. Ostatně měl bys ji užívat i ty. Stále nechávám dům hlídat, aby tam nikdo cizí nemohl a aby se jeho služebnictvo necouralo ven a neohrožovalo lidi ve městě.“

„A jak tedy na tom Niki je?“ zachmuřil se Rohatin. „Bude vůbec chodit?“

Sebornak si hluboce povzdechl: „Kůň jej zle zřídil. Vždycky jezdil jako běs. Ten už nikdy chodit nebude.“

„Musím ho vidět,“ zachraptěl Nikolasův bratr.

„Ale to klidně můžeš. Dnes večer přijde na večeři. Bude tu i Agáta. Seznámíš se i s mou novou ženou, protože svatba byla trochu narychlo, za což se omlouvám...“

„Slyšel jsem.“

Dál Doriana poslouchat nevydržela, protože jinak by musela vyběhnout zpod závěsu a vykřičet Rohatinovi pravdu do očí. Něco z tónu, jakým Rohatin s králem mluvil, jí však napovídalo, že Nikolasův bratr určitě něco tuší.

Večeře se odehrávala naprosto v králově režii. Prim hrála Agáta pějící ódy na svého manžela, který tou dobou zastával post velvyslance ve Floxijské říši. Stafáž ztělesňovaly dvě Dorianiny a čtyři Agátiny dvorní dámy, sedm významných šlechticů, a tři velvyslanci. Doriana s Rohatinem po většinu času obezřetně mlčeli, případně reagovali na bodré královny pobídky, odpovídali na naivní dotazy dam nebo uštěpačné Agátiny poznámky.

Po předkrmech začali nosit hlavní chod. Tehdy se Agáta spokojeně k bratrovi naklonila: „Vidíš, říkala jsem ti, že nepřijde. Konečně pochopil, kde je jeho místo. Můj manžel měl nakonec pravdu.“

Rohatin zvedl obočí. Sebornak naklonil hlavu na stranu a zeptal se medovým hlasem: „Máš snad na mysli bratrance Nikiho, Agátko?“

Princezna příčinnivě přisvědčila: „A koho jiného? Ten úraz mu udělal dobře. Konečně přestal být tak nemožně arogantní. Jinak by tu s tím svým přemoudřelým kukučem dozajista otravoval.“

Rohatin se zvedl a procedil skrze zuby: „Tohle poslouchat nebudu. Poroučím se, veličenstvo.“ Sebornak se na Agátu zamračil: „Pokud jste dojedla, běžte si zabalit, protože toto je rodinná večeře a já nestrpím, aby byli mí příbuzní uráženi, seč jste má sestra! Kdo uráží mé hosty, jako by urážel mne. Za urážku krále se tu řežou nosy!“

Boubelatá Agáta překvapením otevřela ústa, ze kterých vypadlo sousto a skutálelo se jí do výstřihu. Cestou potřísnilo její kypré poprsí. Poznala, že přestřelila. Sáhla po ubrousku, utřela se a chvějícími rty zformulovala omluvu: „Odpusťte, můj pane. Nechtěla jsem urazit vašeho hosta.“

Sebornak škrobeně přikývl a prosebně se zadíval na Rohatina. Ten znovu klesl na židli. „Plenere,“ vyzval král komořího, „dojděte pro mého drahého bratrance.“

Večeře byla téměř u konce, když se dveře doširoka otevřely. Následující divadlo s odklápěním nosítek a kolečkovým křeslem vyvolalo vlnu šepotu. Rohatin vyskočil ze svého místa a spěchal přibývšímu v ústrety. Odehnal sloužící a bez ohledu na přihlížející, se k bratrovi sklonil.

„Dej pozor na nákazu, bratrance,“ zaúpěl od čela stolu Sebornak a Dorigana se v duchu zatetelila.

„Stejně je to nezodpovědné,“ utrousila jedovatě Agáta.

Oba Cernovi synové si mohli vyměnit jen pár letmých tichých slov. Pak se Rohatin vztyčil a s ustaraným výrazem dostrkal Nikolase k předem připravenému místu u stolu naproti jeho vlastní pozici. Dorigana pochopila, že král nenechal nic náhodě.

Po večeři nastoupili hudebníci a pánové vyzvali dámy k tanci. Král tančil s královnou. Rohatin si počkal na druhý kus a poklepal králi na rameno, aby se dovolil o taneček s Dorianou. Sebornak viditelně nerad souhlasil. Dorigana téměř nevnímala, co se děje. Výměny tanečnicků si proto povšimla jen zběžně. Soustředila se jen na Nikolase nehybně sedícího za stolem se stále stejně plnou číší, i když se varovala přímých pohledů.

Proto sebou téměř vylekaně trhla, když se jí do ucha zaryl syčivý šepot: „To kvůli vám je teď bratr na lopatkách?“

„Rychlá zkratka,“ vydechla nepřítomně, „nicméně výstižná.“

„Přivezl jsem vám ten klíč. Zase funguje. Odejděte a už se nevracejte.“

Rohatin z rukávu vysoukal známý lesklý obdélník a hodil jí ho za výstřih. Plastová cestovní karta zastudila rozpálenou kůži. Dorigana překvapeně vytřeštila oči. Vzchopila se k námitce: „Nemáte přece potřebné nástroje!“

„Občas k nám zavítá návštěva,“ sykl Rohatin a pak se ohlédl po sále a rozverně mrkl: „Usmívejte se, váš manžilek nás pozorně sleduje.“

Dorigana se přinutila k milému úsměvu, počkala, až se od Sebornaka natahujícího zvědavě krk dostatečně vzdálili, a pak zoufale vydechla: „Nemohu odejít. On mě potřebuje.“

„Máte na mysli Sebornaka nebo Nikolase?“ ušklíbl se sarkasticky vévoda.

„Víte dobře, koho myslím,“ odsekla.

„Už jste udělala dost,“ vyštěkl Rohatin. „Jen z úcty k němu a protože vím, jak šíleně po vás blázní, jsem se uvolil, že vám pomohu. Já sám bych za vás nedal ani zlámanou grešli. Jste zlá vypočítavá ženská. Už kvůli vám zemřeli dva lidé a jeden je nadosmrtně zmrzačený. Táhněte, odkud jste přišla. Děkujte tomu, že je Niki tak bláhový a já že ho mám tolik rád!“

Sál se točil, barvy splývaly, hudba se slévala, a nelitostný Rohatinův hlas konečně jasně definoval, čeho se celou dobu tolik bála. „Zmrzačený? To není možné,“ zablekotala, „kat mi přece slíbil, že ...“

Ucítila, jak ji vévoda pevněji sevřel. „Kat?“ šeptl. „Co ten s tím měl do činění?“

Potřásla hlavou. „Nic. Musím s ním mluvit, musím mít konečně jistotu, jestli... Nemohl byste to nějak zařídit?“

Rohatin se cynicky rozesmál: „Sám bych s ním potřeboval mluvit, drahoušku! A ujišťuji vás, že jestli se mi to podaří, budete tou poslední, kterou k němu pustím. Usmívejte se, sakra, nebo vás polechtám.“

Po zbytek tance se usilovně usmívala, a když tanec skončil, musela si promnout koutky úst, aby ta křeč povolila.

Nikolas veškeré pokusy o konverzaci odrážel jednoduchými replikami. Dorigana seděla jako na trní. Pokaždé, když k zdevastovanému Nikovi zabloudila očima, zdálo se jí, že se celý vypjal, jako by jím projela nějaká bolestná křeč. Když doba pokročila, požádal o povolení se vzdálit. Rohatin naoko nabídl, že jej doprovodí, ale to mu dle očekávání Sebornak vzápětí zarazil nabídkou partie sulfurnaku. Bratři si tedy popřáli dobrou noc a slíbili si, že ihned jak skončí karanténa v Nikolasově domě, Rohatin k němu z venkovského sídla přijede. Sebornak si oddechl. Dorigana se vymluvila na únavu a vytratila se do ložnice.

Rázovala po pokoji, v dlani svírala lesklou cestovní kartu. Pokud mluvil Rohatin pravdu, a pokud byla karta znovu nabitá, stačilo počkat na další bouřku, vyjet za město k lísce u lesa a počkat, až se průrvou v časoprostoru zhmotní průchozí portál. Co by za to před rokem dala? Cokoliv. Ale teď?

Stála u okna a hleděla přes nádvoří na Nikolasův dům. Nedávno nechal do všech oken pořídit tmavé závěsy.

Tolik s ním potřebovala mluvit. Nepochybovala o tom, že ji pozoroval stejně jako ona jeho. Jen netušila, jestli v jeho srdci zůstalo ještě kousek lásky, nebo všechno místo zaplnila nenávisť.

Otevřela okno a vpustila do ložnice vlahý noční vzduch. Nad obzorem se blýsklo a po chvíli zaduněl hrom. V té chvíli se rozhodla. Pokud je cestovní karta funkční, odejde tedy. Ale neodejde dříve, dokud jí sám Nikolas neřekne, že už o ni nestojí, že už ji dál nechce vídat. Příležitost k rozhovoru už si najde.

To rozhodnutí jí dodalo potřebné uklidnění. Zavřela okno a položila se na postel. Zavřela oči a vybavila si, jak se poprvé setkali a jak spolu odjeli z Alarikova hradu. Mimoděk se usmála své hlouposti. Už tehdy se do něj zamilovala, jen to nedokázala rozpoznat.

S rozmarným úsměvem na rtech ji zastihl Sebornak. Posadil se na pelest, uchopil její ruku do dlaní a začal ji líbat jeden prst za druhým. „Dobře ses bavila, drahá?“

„Jistě,“ přinutila se odpovědět. „Tvůj bratranec je velmi vzdělaný muž.“

„Všiml jsem si, že jste se i trochu škorpili,“ testoval opatrně.

„Trochu si mne dobíral kvůli tomu, že svatba byla příliš záhy po pohřbu. Myslí si, že to, že nedostal pozvánku, byla moje vina.“

„Ano,“ zamračil se. „Mně zase vyčetl, že jsem Nikiho nenechal jít na Cecilčin pohřeb a místo toho jej posílal k Bublavým pramenům, kde si zpřelámal kosti. Kverulant jako všichni vědátoři. Poslal jsem mu do dědečkovy postele pár holek, ony jej trochu umravní a bude pokoj.“

„Myslela jsem, že ...Rohatin...jaksi...po té bitvě ...“

„Hm,“ ušklíbl se. „Dělám to tak pokaždé, když spí v mém domě a zatím všechny, které jsem pak vyzpovídal, vyprávěly, že byl zábavný, že se rád dívá. Má rád velmi mladá děvčátka. Jednou jsem ho uvedl do rozpaků, když jsem mu jich schválně pár poslal. Jenže se strašně urazil, a sehnal jim náhradní rodinnou péči. Od té doby mu tedy posílám jen slečny. Stejně je to švanda, když je vlastně eunuch.“

Naprázdnou polkla, jak se jí z manžela zvedl žaludek.

Ráno si Sebornak přivstal, aby se jako obvykle proběhl se psy kolem Enochory v jabloňovém sadu. Vyskočila z postele a zamířila do šatny. Otevřela truhlu vzadu za komínem a zašátrala až na dno. Rychle se navlékla do čepce, prosté sukně a jupky. Vše už před týdnem uzmula na šňůře v hradní prádelně. Naházela do proutěného koše špinavé prádlo, vzala koš do náručí a s drzým popěvkem, který vyslechla od pomocnice Floxy, sebevědomě vyšla z královského apartmá. Předpokládala, že strážní budou rozespali a nebudou klást žádné otázky, tím spíš, že ji nemohli vidět přicházet. Měla štěstí. Běžela i s košem do historického křídla směrem k chodbě, ze které se vcházelo do pověstné Trortenovy ložnice. Nepřekvapilo ji, když před ložnicí i před oběma propojenými sousedními pokoji, zahlédla klímbající strážce. To mohlo znamenat, že Rohatin ještě spí. Zašla za roh a vešla do neužívané komory. Propletla se regály s haraburdím a závoji pavučin, chvíli zápasila se zavíracím mechanismem okenního zámku. Vystoupila na ozdobnou římsu a po ní se opatrně dostala až k oknu pokoje, o kterém věděla, že je spojen s Trortenovou ložnicí.

V duchu se modlila, aby bylo okno otevřeno, ale nebylo. Musela pokračovat až do samotné ložnice. Zaťukala střeviscem na sklo a modlila se, aby Rohatin měl mělké spaní. Nic se nedělo. Vzápětí uslyšela nadávku: „Ani běska by neudělala takovou šílenost.“ Znělo to seshora.

Vzhlédla a uviděla pár nohou klesajících po laně ke třetímu z oken, které ještě nevyzkoušela.

Pochopila, že se právě vrací z návštěvy bratra.

„Rychle dovnitř,“ sykl, chytil ji za ruku a pomohl jí vklouznout do pokoje.

„Jak je mu? Může chodit? Vidíte, že to jen hraje? Vzepřete se konečně? Uznáváte, že váš král je nebezpečný šílenec? Plánujete něco s Fliniem?“ chrllila jeden dotaz za druhým, hned, co se z podlahy vyškřábala znovu na nohy.

Rohatin si ji vážně měřil a vrtěl hlavou. Po chvíli řekl: „Bude opravdu nejlepší, když nás necháte být. Možná, že jsem vám křivdil, ale uznejte, že Nikolas to s vámi dvakrát nevyhrál. Bude to mít těžké, ať už to dopadne jakkoliv.“

Roztržitě si sundala čepce, který se jí po akrobatickém seskoku oknem sesmekl na stranu, a zlomeně podotkla: „Nechcete mi nic říct, protože mi nevěříte. Ale neodejdu, dokud s ním naposledy nepromluví.“

„Raději se soustředte na návrat do svého světa,“ uzemnil ji.

„Na to kašlu,“ odfrkla.

Rohatin vzteky zbělal: „Copak vy, ve své samolibosti, vůbec nepředpokládáte, že vás třeba už vůbec vidět nechce?“

„Dokud mi to sám neřekne, neuvěřím tomu.“

„Pak vám zbudou jen oči pro pláč,“ ujistil ji pochmurně. „Jdu na snídani. Strážce mi budou v patách, takže můžete zpět konvenčně, běsko. A pospěšte si. Jestli vás Seb načapá v téhle parádě, budete mít na svědomí i mne.“

„Tak už, sakra běžte,“ sykla ironicky, „ať vám nevychladne pečená šunka.“

„Doufám, že se dnes vidíme naposledy, vaše výsosti,“ ušklíbl se a odkráčel.

Zanedlouho se oba setkali u snídaně, kde jim ovšem asistoval snaživý Plenerus, Agáta a hejno dvořanů. Vzápětí se osvěžený vycházkou dostavil i král a přivedl sebou Flinia. Flinius se v prostém ustrojení venkovského barona skromně usmíval a s díky a úklonami se nechal usadit ke stolu.

„Potkal jsem starého přítele,“ zahlaholil král, „a řekl jsem si, že když už je jeho soudní spor těsně před jednoznačným závěrem, není důvodu, abych jej znovu nepřijal do své náruče. S mou paní se, Flinie, asi ještě neznáte, ale to se brzy změní. Jen se pořádně nasnídejte, ať vás ten dnešní soudcův výrok neporazí. Vaše mramorové lomy si dobře pamatují. Chtěl bych si objednat růžově žilkovaný materiál na letohrádek pro svou královnu.“

„Udělám vám dobrou cenu, sire. Jen co mi vrátí účetní knihy,“ podotkl mírně kousavě Flinius, rozložil si ubrousek na kolena a nechal si naložit porci zvěřinové paštiky.

Sebornak se otočil přes rameno a vyhledal za zády Plenera. „Kdy to přelíčení začíná?“

„Za tři cykly, sire,“ zahuhlal komoří.

Sebornak pokynul číšníkovi, aby mu nalil víno. „Výborně. To je ještě spousta času. Povolte architekta Kvantausse ze Sillu, ať počká v knihovně. Po snídani s ním proberu, jak bych si ten letohrádek představoval.“

Agáta se nespokojeně zavrtila. „Na dnešek jste mi slíbil návštěvu skladiště dodavatele floxijského hedvábí.“

Sebornak našpulil rty a obrátil se k Dorianě. „Vy už jste u ddDudina floxijského byla, že, drahá? Mohla byste svou švagrovou doprovodit? Pošlu s vámi ochranku, dvorních dam a komorných si vezměte, kolik chcete.“

Doriana smířeně pokrčila rameny. „Jak si přejete, sire.“

Jízda s princeznou Agátou se podobala výslechu třetího stupně. „Woldarosa je krásná země, že?“ začala princezna hned po té, co kočár vyjel z vnitřního opevnění palácového města.

„Jistě, princezno.“

„Seznámila jste se s Krvavým hrabětem, když tam studoval?“

Dorianě neušel kolísavý tón tazatelčina hlasu a na špek neskočila. Zvedla obočí. „Netušila jsem, že studoval v mé rodné zemi, madam.“

Agáta sevřela svá velká ústa a vyštěkla: „Taky že nestudoval, vy huso.“

Doriana se útrpně usmála.

„A co si myslíte o názorech bratrance Rohatina na vzdělávání dam?“ zeptala se Agáta.

„Zcela se s ním ztotožňuji,“ řekla Doriana. „Ve Woldarose, kde studium žen obvyklé není, jsem musela mít individuální studijní plán. Byla to nuda.“

Agáta zapíchla prst do vzduchu: „Já si ale myslím, že by bylo vhodnější založit školu jen pro ženy. Nezavdávalo by to záminku k pomluvám.“

Doriana obrátila oči v sloup. Nemělo smysl se s ní hádat, ale nemohla si pomoci. „Tak by kvalita získaného vzdělání byla horší. Lepší je smíšený model, když obě pohlaví soupeří. Nehledě na to, že pedagogický sbor na historicky původním Osvícenském učení bude mít vyšší renomé.“

Agáta překvapením otevřela ústa a pak je zase rychle zaklapla a vyjekla: „Jste nějaká moc chytrá!“

Vůči dlaším výpadům se Doriana obrnila, její jednoslabičné odpovědi Agátu brzy odradily. Oddechla si, když švagrovou předala správci obrovitého skladiště napěchovaného nejluxusnějšími balíky hedvábných látek.

Pan ddDuin kupec z floxijského císařství, byl dobrý obchodník. Věřil skvělý zisk, a proto poskytl královi sestřenci kohortu příručních a vypustil ji do svého království. Zakrátko už se Agáta, její dvorní dámy i komorné proplétaly mezi regály s látkami a kolem nich se rojili příruční a nervózní Sebornakovi gardisté. V prostoru velikého skladiště se nedal udržet přehled. Dalo se čekat, že Agátu donutí odejít až hlad a žízeň.

Doriana zaplesala. Vykradla se ven, a seznala, že venku u kočárů zůstali jen kočí a ostatní vojáci odešli svlažit hrdla do nedaleké knajpy.

S tlukoucím srdcem přeběhla podél dlouhé budovy skladiště a zaběhla za roh až nahoru do parku k fontáně Skákajícího Lososa. Přemýšlela, jak by své náhlé svobody mohla využít. Napadlo ji, že by mohla navštívit Nikolase a ještě se vrátit zpět, pokud by si na zpáteční cestu vzala kočár. Problémem byly její honosné šaty. Ještě nebyla z dohledu ochranky ani setinu cyklu, a už se po ní lidé začínali zvědavě ohlížet.

V návalu paniky vběhla do nejbližších dveří. Byl to obchod s drobným prádlem. Za pultem stála postarší šedovlasá žena. „Pomozte mi,“ vydechla zoufale. „Mí příbuzní mne po otcově smrti nutí uzavřít sňatek s vlastním strýcem, protože jsem velmi bohatá.“ Sundala si perlový náhrdelník a položila ho na pult. „Prodejte mi, prosím, nějaké obnošené šaty, ať mě v nich nepozná.“

Oblečená v obnošené sukničce a zahalená v hnědém šátku po odrostlé hokynářčině dceři, vlekoucí ranec ze zapraného modrého plátna, ve kterém ukrývala svou dvorskou toaletu, s novou nadějí zamířila vzhůru ke královskému paláci. V duchu si blahořečila, že v době svého uvěznění z vrcholu Enochory tak pečlivě sledovala půdorys města. Tajně také doufala, že po té, co Rohatin s nohsledy v patách opustil brány města, Sebornak odvolal karanténu Nikolasova domu. Nepočítala však s tím, že město je tak veliké.

Kámen jí spadl ze srdce, když uviděla, že kolem domu je pusto. Nohy ji už bolely a slunce se pomalu blížilo k západu, když konečně nacvičeným způsobem zabušila na postranní dveře.

Dveře se otevřely a Doriana vstoupila.

„To heslo už dávno neplatí,“ zahřímá Velichrom.

„Musím s ním mluvit.“

Majordomus nepřístupně pohodil hlavou. „Kolik jich dneska přijde za vámi? Padesát? Máme přichystat děla?“

„Prosím,“ zaúpěla. „Než slunce zapadne, musím být zpět ve skladišti v přístavu. Agáta, dvorní dámy, ochranka, všichni mě začnou hledat.“

„Nechám zapřáhnout krytý kočár,“ houkl našťavaně. „Je v pracovně. Máte tři setiny cyklu. Pokud do té doby nesejdete ze schodů, osobně vás snesu v zubech.“

Vyběhla schody a vtrhla do pracovny. Ale za stolem ho nenašla. Stál u okna a díval se ven na nádvoří. Při zvuku zavírajících se dveří se k ní otočil a poznamenal: „Zatím máš náskok, ale ne nadlouho.“ Zkoumavě zhodnotil její převlek. Jeho doposud kamenná tvář se mírně zavlnila, ale nedokázala odhadnout, jakou emoci právě potlačil. Vzápětí téměř nezatelně zavrtěl hlavou. „Do přístavu je daleko. Jak znám Velichroma, už dal zapřáhnout. Škoda, že není bouřka. Dnešní den bys měla příležitost vrátit se na Fennebor.“

Upustila ranec na leštěnou podlahu a vydechla: „Ach Nikolasi.“

Vynervovaně se roztrásla. Viděla, že může chodit, ale něco bylo jinak, než čekala. Ale co vlastně čekala? Že jí po tom všem uchvátí do náručí a vášnivě zlíbá? Ano. Musela si přiznat, že přesně to čekala. Ale neudělal to. V mysli se jí vybavila Eufoniina slova: *Možná tě zavrhne...*

Horečnatýma očima hltala jeho štíhlou postavu a jeho zaťatý výraz na stále přitažlivé i když strhané a předčasně zestárlé tváři. Jen ona věděla, že pod strohou maskou se skrývá vlídný a vášnivý muž. Alespoň se přesvědčila, že to nevzdal. Sebornakovi hraje divadlo a Grenek z Kančí Hůrky je zase ve hře. Zaplavil ji přívalem radosti a pýchy, ale protože on se neměl k tomu, aby ji přivítal, zůstala mlčky stát.

„Ztrácíš čas,“ řekl věčně. „Převlečeš se v kočáře. Doprovodím tě.“

Mlčky ji obešel, vzal z podlahy její ranec a otevřel jí dveře. Sešli spolu dolů. Nikolas Velichroma zjevně šokoval zprávou, že pojedou do přístavu s Dorianou. „Je to rozumné, milosti?“ nadskočil majordom.

„Myslím, že ne,“ usklíbl se Nikolas. „Ale nejde pořád dělat jen rozumné věci.“ Podal si z věšáku široký klobouk, narazil si ho hluboko do čela a pak nasedl do kočáru za Dorianou. Kočí práskl do koní a kočár se zběsilým tempem vyřítil do města. V temnotě se začala převlékat a už nedokázala dál přemáhat pláč.

I ve zvuku rachocení kol po nerovné městské dlažbě to poznal.

„Pláčeš.“

„To štěstím, že jsi to zvládl.“

„Ještě jsem nezvládl vůbec nic,“ usadil ji suše. „Všechno mě teprve čeká. Ještě do včerejška jsem netušil, komu vděčím za to, že nejsem mrzák. Kat, který mě nenávidí jako všichni, mi nechtěl říct, kdo mu zaplatil. Záhada. Mí lidé byli v karanténě a bratr daleko v pohraničí. Až

dnes ráno mi Rohatin svěřil, že ses včera při tanci podřekla. Čím jsi tomu katovi zaplatila, Dorianó?“

Odpověděla dalším vzlykem.

„Nejsem tak pyšný, abych nedokázal přijmout pomoc, ale nevím, jestli se dokážu srovnat s výší té ceny. Připadám si jako opovržením hodný mizera. Zlobím se na tebe i na sebe.“

„Neměl jsi na výběr,“ vypravila ze sebe.

„Ne, to jsem tedy neměl, ale vysvětlí to mému podvědomí,“ usmál se hořce. „Ale teď na výběr mám. Proto tě musím poslat pryč. Nelítostně a definitivně. Jinak nás to oba zničí a navíc sebou vezmeme i spoustu dalších. Tím dnešním dobrodružstvím jsi ohrozila nejen sebe, ale i všechny mé lidi. Nejspíše sis to vůbec neuvědomila. Jsi výjimečná a vždycky budeš nápadná. Sebornak je jako buldok. Nevzdá se tě, dokud bude dýchat. A kdyby se něco semlelo, což není vyloučeno, mohla bys přijít k úrazu. Je přesně ten typ, co si bere hračky do hrobu. Neodkládej svůj návrat. Klíč máš. Jestli potřebuješ pomoci, řekni mi, jak.“

Zápasila s těžkými spodničkami a děkovala šeru v kočáře, že jí Nikolas nevidí do uplakané tváře. „Nemohu odejít tak snadno, jak si myslíš,“ vzlykla. „To místo je vzdálené a Sebornak mne skutečně hlídá na každém kroku. Časoprostorová brána se otevírá jen na jednom určitém místě. Je to nedaleko od Alarikova hradu u lísky na kraji lesa. Jak jsi správně podotkl, musí být bouře a ty bývají nejčastěji v létě. Možná vím, jak by to šlo zařídit. Seb mi chce postavit letohrádek. Takže jej požádám, aby ho postavil v místě toho portálu. Stavba bude nějakou dobu trvat. Chápu, že mě chceš mít z cesty co nejdříve, ale nedokážu si představit, jak to více urychlit.“ řekla smutně.

„Dobře tedy,“ kývl zachmuřeně. „Přiznám se ti, že s tvým odchodem spěchá především Rohatin. Nevěří, že to ustojím. Být ti nablízku a odolat..., když do rozhodujícího střetu se musí udělat tolik práce. Ale jinak to nevádí, protože naše věc vyžaduje několik let příprav. Do té doby určitě letohrádek postaví a nějakou tu bouřku v něm zastihneš.“

Uvázala si stužky na živůtku a začala popaměti si upravovat účes. „Konečně!“ křikla nadšeně. „Konečně se tomu tyranovi postavíte?“

Tlumeně si povzdechl. „Nebude to velezrada, ale nutnost v zájmu říše. Sebornak zdědil sklony k duševní chorobě a ta se postupně stále více prohlubuje. Také jsem se srovnal se svou rodinnou přísahou. Po martýriu v Enochoře jsem došel k závěru, že hookonská koruna nárok na mé kosti definitivně ztratila. Bratr, pár přátel i já už máme jasno a jsme upřímně nešťastní z toho, co budeme muset udělat. Problém je, jak to vysvětlit poddaným. Tomu, že ten usměvavý milovník umění a dobré kuchyně je ve skutečnosti psychopat, prostí lidé nikdy neuvěří.“

„Mohl by je přesvědčit Grenek z Kančí Hůrky,“ konstatovala nespěšně.

„Jistě,“ ušklíbl se ponuře. „Ale až vyjde najevo, že Grenek jsem já, bude to můj konec. Udělají z toho komplot. Krvavého hraběte nenávidí mnohem více, než milují svého tajuplného hrdinu.“

Kočár zpomalil a zajel do parčíku nad nábřežím. Opatrně odhrnul záclonku. U skladiště se rojili královi muži a dokola v záři posledních paprsků zapadajícího slunce splašeně pobíhaly dvorní dámy. „Už tě hledají,“ oznámil prostě.

„Řeknu, že jsem se byla osvěžit u Lososí fontány.“

„Tak tedy běž.“

Váhavě k němu natáhla ruku a ledově studenými prsty se dotkla jeho tváře. „Nikolasi?“

„Ano?“ zamručel, ale od její dlaně se odtáhl do vzdálenějšího kouta kočáru.

„Myslel jsi to vážně, když jsi říkal, že pokud se za Sebornaka provdám, bude mezi námi konec?“

„U všech běsů!“ zasípala těžce. „Někdy si říkám, že by bylo lepší, kdybys mě nechala umlátit! Jestli okamžitě neodejdeš, bude z toho další malér. Copak to nechápeš? My dva nemáme vůbec žádnou šanci. Jenom se vzájemně zraňujeme. Můj úkol je předem daný. Musím připravit cestu novému králi! Nepočítám s tím, že bych to přežil. Ty se postarej, abys bezpečně zmizela.“

„Stejně jako z Fenneboru! I z Hookonie mě posíláte pryč,“ řekla vyčítavě.

„Jsi jako jako ta bouřka, která se prožene nad krajinou a vyčistí vzduch,“ zašeptal.
 „Nezapomenutelná a tak krásná. Nikdy nebudu dost vděčný za to, že jsem tě potkal! Ale to musí stačit.“

Riskantní eskapáda skončila nad očekávání dobře. S balíky nakoupených látek se celý konvoj vrátil právě k večeři.

Novopečený vévoda z Wonodu pohostil královský pár na svém venkovském sídle, předvedl jim mramorový lom a za výhodnou cenu prodal materiál pro stavbu.

Sebornak vyslal Nikolase na diplomatickou misi do dalekého Tentechu. Pro muže se zmrzačenýma nohama bylo cestování zdlouhavé. Proto se měl vrátit až na jaře.

Ještě do zimy vyrostla v polích na Temberem v místě, které Doriana vybrala, hrubá stavba paláce z krásného růžového mramoru.

Jak se blížil termín dokončení stavby, byla Doriana stále skleslejší. Ode dne posledního rozhovoru s Nikolasem chodila jako tělo bez duše. Sebornak si ji začal dobírat, že ztrácí svou pověstnou fenneborskou jiskru. Přemáhala se a snažila se chovat společensky, aby rozptýlila jeho pochyby, ale srdce měla těžké jako kámen. Nemohla se smířit s vyhlídkou, že letohrádek bude nejspíš dokončen dříve, než se Nikolas vrátí z cest. Při představě, že ho už nikdy nevidí, se jí oči zalévaly slzami každou chvíli.

Sebornak si to vyložil po svém. „Máte výčitky stran své neplodnosti!“ uhodil na ni jednoho dne ráno.

„To je absolutní nesmysl!“ oponovala.

„Chci dědice!“ vztekal se král a poskakoval po pokoji s míčem. „Chci syna, aby mi říkal tati a abych s ním mohl honit tenhle míč!“

„Vidím, že vám chybí někdo stejného zaměření.“

Monarcha se zarazil a zamyšleně si ji měřil. „Kdybyste nebyla tak krásná, dávno by vaši dokonalou pleť zdobily modřiny. Někdy si říkám, jestli jsem vás příliš nerozmazlil. Ploužíte se jako stařena a vzdycháte. I vaše duchaplnost je na příděl. Kdyby mne nebavily bajky o Fenneboru, dávno bych si pro osvěžení pořídil dvě tři metresy.“

„Nic bych proti tomu neměla,“ odsekla.

„Na váš názor kašlu,“ ušklíbl se král, „ale nemohu ignorovat, že mi nechcete dát syna. Proto vám nařizuji, usilujte se více, nebo bude zle!“

Sebornak dělal kvůli dítěti peklo, ale k tomu, aby své dovednosti v posteli vylepšil, se evidentně neměl. Už vůbec se nesnažila mu vysvětlovat, že pokud nedokáže dovršit milostný akt, není divu, že dítě stále nepřichází. Tušila, že žádná z žen, kterou kdy měl v posteli, se mu ze strachu, aby nenarazila na jeho ješitnost, pavdu vyjevit neodvážila.

Král si zpočátku Dorianu dobíral v soukromí, ale později začal dělat narážky i na veřejnosti. Brzy se to rozneslo po paláci, později si o tom šeptal celý Tember.

V zimě přijel Flinius na zasedání dvorní rady, a nezapomněl se zastavit na čaj do královského paláce. Po té, co se vévoda z Wonodu čerstvě oženil, měl se stát brzy otcem a přímo zářil radostí a pýchou. Sebornak neváhal a opět utrousil nevhodnou poznámku o královnině nedostatečnosti. Když si pak král odešel zahrát s pány renekut, přitočil se Flinius k Dorianě a šeptl: „Proč mu ty urážky trpíte? Všichni přece vědí, že vina je na jeho straně.“

Útrpně se usmála. „Nechávám jej při tom, že on je v pořádku. Co kdyby mu někdo ukázal, jak se to dělá? Co kdyby se mu to nakonec povedlo? Nechci jeho dítě! Rozumíte?“

Flinius nakrčil nos a zhluboka se napil. „Toho bych se nebál. Dryáky jeho šílené matky zničily jeho mužnou sílu v samotném zárodku. Vlastně je to ubožák.“

„Nepodceňujte jej, dokud má stoh a křesadlo,“ namítla.

Na jaře hned po slavnostech svěcení Mladého vína byl letohrádek dokončen. Sebornak jej chtěl Dorianě věnovat ve velkém stylu i s pozlaceným klíčem. Byl jasný slunečný den a na

obloze nebylo ani mráčku, když konvoj kočárů provázený vojskem z hlavního města Temberu k Lískovému letohrádku dorazil.

Park kolem zámku byl založen již na podzim. Rychle rostoucí mladé keře i vzrostlé stromy byly přesazeny a s nevšední péčí usazeny na stanoviště i s těžkými zemními baly a nyní již pod dohledem zahradníků prospívaly k potěše oka. Dvoupatrový zámeček z růžového mramoru o půdorysu ve tvaru podkovy se střechou krytou temně modrou břidlicí stál na vyvýšeném místě u cesty. Ostříhaná líska zůstala na Dorianinu přímluvu zachována v rohu nádvoří a stínila kamennou lavičku. Na dlážděném prostranství stály stoly s občerstvením a v altánu hráli hudebníci k poslechu.

Po prohlídce interiérů panstvo zasedlo k hostině.

Byli vyrušeni příjezdem dalšího kočáru, provázeného krytým nákladním vozem. Z kočáru vystoupil vévoda Rohatin v doprovodu čtyř exotických mladých dam v jinošském oděvu.

Sebornak se v čele stolu zvědavě zatetelil.

„Jedu právě kolem, sire, a nemohu dál, aniž bych se ze zdvořilosti alespoň nezastavil. Dovol, abych ti představil své studentky,“ prohlásil s úklonou Rohatin a pokynul dívkám, aby předstoupily. Slečny Tombola, Taunie, Tylda a Tereška pocházely z předních šlechtických rodin a studovaly nově otevřenou fakultu Osvícenského učení otevřenou v úzké míře i ženám.

Sebornak nedokázal potlačit své rozrušení. Nechal přinést další židle a oproti společenským zvyklostem dal návštěvu usadit naproti svému místu do vnitřního obvodu stolové podkovy. Plenerus se kroutil, že tak budou slečny sedět zády k významnějším hostům, ale král jen mávl rukou a dál nadšeně diskutoval. Zvlášť krásná neteř fincibuského regenta, slečna Tombola, si získala jeho sympatie, protože na talíři bezpečně rozeznala Finstovový pepř od Dvinstového.

Když Doriana viděla, že je Sebornak ve svém živlu, decentně vyklidila pole, ovšemže sledována čtveřicí mužů své ochranky. Kráčela směrem ke vzrostlým růžovým keřům, kde zahlédla Rohatinův vyšívaný kabátec.

„Tady, běsko,“ ozvalo z růžového loubí.

Zamračila se na své nohsledy a dupla. Muži zůstali stát na deset kroků od ní. Vklouzla na lavičku maskovanou zeleným větrovým a spokojeně se na Rohatina usmála. „To bylo od vás chytré, vévodo. Ty dívky jsou úžasné. Jen doufám, že s tím souhlasily dobrovolně.“

„Berou to jako terénní cvičení z diplomacie,“ ušklíbl se Rohatin. „Když se s nimi Seb zabaví, aspoň vám přestane na veřejnosti vyhrožovat bičováním, pokud neotěhotníte do tří měsíců. Skoro bych věřil, že chuděra Cecílie zemřela jako panna.“

„Flinius vám to řekl,“ vydechla.

„Hlavně to řekl Nikolasovi,“ zavrčel. „Ještě štěstí, že byl právě u mě. Okamžitě se chtěl do Temberu vrátit a Serbornaka propíchnout. Naštěstí je Deneb na výspě Hookonie. Musel jsem ho zavřít ve věži, aby vychladl. Ještě teď se na mě zlobí.“

„Myslela jsem, že Nikolas odjel do Tentechu,“ namítla Doriana.

„Jistě, ale ve skutečnosti cestuje desetkrát rychleji, než si Sebornak myslí. Jen se tam mihl, vyřídil potřebné s císařovnou a pak odjel na mé panství, aby se dal do pořádku. Chtěl jsem, aby cvičil, řádně jedl a spal, než na jaře odjede. Docela se to dařilo. Pak přijel Flinius a pustil si hubu na špacír.“

Doriana sepjala ruce. „Dvůr zde pobude až do léta. Za tu dobu určitě přijde bouřka. Pak se mne zbavíte, Rohatine.“

Vévoda jí poplácal po předloktí. „Copak nechápete, že vás chceme chránit? Sebornak si vybuodoval nimbus milovaného vůdce národa. Jestli ho Nikolas zabije, a on to nejspíš udělá, budeme mít plné ruce práce, aby jej lidé jako Krvavého hraběte nerozsápali.“

„Ale Grenek z Kančí Hůrky přece...“

„Grenek je mýtus. Krvavý hrabě je realita. Než se to obrátí, bude to chtít čas. Udělám maximum, abych ho ochránil, ale potřebuji, aby stál nohama pevně na zemi a nelítal v oblacích. On se zatím králem stát nemůže, lidé by ho nepřijali. Sakra, kdybych to jen nemusel být já...“

„U nás na Fenneboru se říká Odříkaného chleba největší krajíc,“ podotkla zamyšleně. Pak si na něco vzpomněla a do tváře se jí vrátil život: „Povězte mi, prosím, jak se vám podařilo získat energii pro mou kartu?“

Rohatin obrátil oči v sloup. „Vedu nejstarší vysoké učení v našem světě, běsko. V tajném sklepe máme fixní portál. Nevlastníme zdroj energie, proto slouží jen jako doskočiště pro naše hosty. Nikolas mi tu vaši tretku poslal hned po té, co si vás přivezl. A protože mne právě navštívil můj přítel, rektor z university na Trrsuahu, požádal jsem ho pomoc. Byla to záležitost tří setin cyklu, protože měl s sebou přístroj, díky kterému tu vaši vykopávku, jak tomu říkal, znovu zprovoznil. Vyprávěl mi, že fenneborský úpadek se ještě nezastavil. Válka o zdroje surovin stále trvá. Je mi to líto.“

„Trrsuah v soustavě R fí guuya,“ poznamenala. „Dá se tam cestovat lodí na trasmissní pohon nebo bránou. Babička tam byla na svatební cestě, ale já se tam už nedostala. Začala válka a...“ Vévoda ji konejšivě objal kolem ramen a řekl: „Všude je chleba o dvou kůrkách. Kdybych jen tušil, jak to navléct, abys tu mohla zůstat... Ale Seb je psychopat, a Niki s tebou za zády ztrácí soudnost, kterou bude nutně potřebovat. Sama to víš.“

Sebornak Rohatinovi ani studentkám odjet nedovolil. Každý večer je bavil tancem, ohňostroji, maškarními plesy a koncerty. Dívky nezůstávaly monarchovi stran rozptýlení nic dlužny. Vybalily z těžkých beden ukrytých v kočáře podivné železné přístroje. Ve skleníku zřídily provizorní laboratoř. Pomocí složité soustavy skleněných čoček ukazovaly králi malinké organismy nalovené v jezírku. Tato stvoření se mnohokrát zvětšená podobala bájným bésům z Plání utrpení.

Král byl jako přerostlé dítě. Překypoval energií. Každého nutil k veselosti, a když zahlédl zamračený obličej, okamžitě se podezíravě ohlížel přes rameno, a především stále kontroloval, zda je mu Doriana na blízku.

Třetího dne v podvečer přikodrcal další kočár. Vystoupili z něj černě oděni sloužící a po dvou nakloněných rovinách z něj spustili železné pojízdné křeslo.

Sebornak vracející v doprovodu studentek z lesa, při pohledu na mrtvolně bledého Nikolase vybuchl v srdečný smích. „A už je tu celá naše rodina. Dámy, představím vám našeho ponurého bratráčka.“

„Tak jak bylo v Tentechu, pane ministře?“ zahalekal na Nikolase.

„Přiměřeně,“ odpověděl tázaný. „Císařovna Taurida se uvolila souhlasit s jednou nepatrnou podmínkou. Podrobnosti můžeme nechat na později.“ Nikolas téměř nezatelně stočil zrak k nové stavbě, jako by nemohl odolat a přece jen si ji musel prohlédnout. „Jen projíždím. Napadlo mne se zastavit a využít tvého pohostinství. Cesta je úmorná a pro mrzáka obzvlášť,“ dodal kousavě.

Král se zamračil. „Ale jistě. Jen tu na pár dní zůstaň. Sice jsme s tolika hosty nepočítali, ale tvůj Velichrom s mým hofmistrem si určitě poradí.“

Sebornak se právě převlékal k večeři, když se do jeho šatny vplížil Plenerus a podal mu zapečetěný vzkaz od hejtmana z blízkého městečka. Král rozbil depeši, přelétl očima pár řádek, pak s pomstychtivým úsměškem přešel do ložnice za Dorianou, která si u zrcadla upravovala účes, a vybuchl: „Hejtman z Emdera zadržel zprávu. Dnes o půlnoci hodlá Grenek z Kančí Hůrky přepadnout Alarika z Fretčí díry. Hrad stojí nahoře v lesích jen několik hodin jízdy odtud. Co ten mrzák dělá? Proč ho ještě nechytit?“

Plenerus rozpačitě přešlápl a zakoulel očima.

Sebornakovi došlo, že přece on sám Nikolase vyslal na dlouhou zahraniční misi, zrudl a rozpačitě mávl rukou. „No jo, nebyl tu. Stejně se neudrží na koni. Víím, co udělám. Vezmu vojáky a vyrazím tam sám. Do půlnoci je spousta času. Schovám se na Alarikově hradě a až Grenek zaútočí, nechám ho projet dovnitř a konečně ho dostanu. Mizerné Cernovy syny nepotřebuji. Poradím si i bez nich.“

Doriana si po jeho odchodu vydechla. Vyšla na chodbu, ale narazila na čtveřici stráží.

„Chci se projít do zahrady,“ vyštěkla nasupeně.

Velící seržant pokrčil rameny a srazil paty.

Vrátila se pro plášť a s gardisty v patách vyšla ven. Z hodovního sálu ještě slyšela hrát hudbu. Dalo se čekat, že dvorní dámy, Rohatinovy studentky, kavalíři ode dvora i pozvaní venkovští baroni se ještě dobře baví. Nedokázala si však představit, že by tam setrval i Nikolas, když Sebornak odjel na Alarikův hrad. Musí jej hledat jinde. Nejdříve pomalu obešla celý zámeček. Dívala se do pootevřených oken a snažila se odhadnout, ve kterém pokoji Nikolase ubytovali. Pak zamířila k jezírku osázenému rychle rostoucími smutečnými vrbami. Pod závěsy převislých větví se skrývala lavička a u ní stálo železné kolečkové křeslo. Kolem křesla rozčileně podupával vévoda Rohatin a tlumeným hlasem se dohadoval s jindy tak decentním Velichromem. „Ty ses úplně zbláznil!“ lamentoval a divoce šerموval rukama mladšímu bratrovi před obličejem.

Když si Doriana odhrnula větve, aby mohla projít, učený vévoda nadskočil.

„Co jsem říkal? Už je tady!“

Jakmile se Doriana dostala do stinného loubí, okamžitě se za ní začali prodírat i všichni čtyři gardisté.

„A její stopaři jakbysmet,“ dodal Velichrom.

Doriana se otočila na podpatku a houkla na gardisty: „To už je vrchol. Chci jen trochu soukromí se svými příbuznými.“

Seržant se rozpačitě zavrtěl. „Nesmíme vás pouštět z očí, výsosti.“

Rohatin si bojovně založil paže na prsou. „Pánové, vaše horlivost vás ctí, ale ujišťuji vás, že královna s námi bude v bezpečí.“

„Jenže naše rozkazy jsou jasné a už se stmívá,“ namítl upjatě gardista.

„Čelem vzad a dvacet kroků zpět, Erneku,“ zasyčel Nikolas.

Dorianě se při zvuku jeho hlasu zježily chloupky na zádech. Ucítla, jak atmosféra zhoustla. S napjatým očekáváním se obrátila k velícímu seržantovi. Muž hlasitě polkl, i v šeru bylo patrné, že pobledl. Pak vysunul čelist a skrze zařáté zuby procedil: „Rozkaz, pane.“

Po té, co gardisté uposlechli, si Velichrom hlasitě oddechl a Rohatin si nervózně odkašlal:

„Vidíte, barone?“ podotkl majordomus, „tady máte důkaz. Někomu je to prostě dáno.“

„Blbost,“ broukl měkce Nikolas, „Erneka jsem sám vycvičil, než mi ho Sebornak přetáhl do své jednotky. Není to žádný idiot.“

„Hm, pamatují si na něj,“ vstoupila do diskuse Doriana. „Je to jeden z těch, co mě drželi, když ti lámali nohy. Takový milý chlapec,“ dodala jízlivě.

Nikolas se na ni konečně přímo podíval. Jeho tvář byla stejně nehybná jako vždy, jen oči měl jiskřivější. „Musel poslouchat, ale myslím, že byl stejně šokovaný, jako ostatní. Tím se dostáváme k vám, vaše výsosti. Musíme si promluvit. Můj bratr s panem baronem nás na chvílku omluví a poodejdou stranou. Vlastně budou hlídat, jestli nás vojáci nekontrolují.“ Vztáhl k ní ruce, a ona překvapená jeho otevřeností, se té šance okamžitě chopila, posadila se mu na klín a nechala se pevně obejmout.

Rohatin se na Dorianu našťavaně obořil: „Říkal jsem, že z vás přichází o rozum!“ a pak klesl pohledem k bratrovi: „Z toho křesla se ani nehni,“ procedil mezi zuby. „A nezapomeň. Jenom nevinný rozhovor. Budeme pořád tady u toho zpropadeného stromu. Jestli se vojáci začnou ohlížet, musíme se k vám hned vrátit.“ Rohatin odcházel, ale stále si upjatě brblal pod nos cosi o běskách zatemňujících zdravý rozum. Přes veškeré námitky se vévoda i s konsternovaným Velichromem odporoučeli hlídat hlídající gardisty.

Držel Dorianiny paže a pokrýval je polibky.

„Tys přijel!“ vyhrkla, vrhla se mu kolem krku a začala nekontrolovatelně plakat.

„Chtěl jsem mnohem dříve, ale trochu se to zkomplikovalo,“ houkl vzpurně.

„Rohatin říkal, že tě musel na tři dny zavřít,“ vydechla zmámeně.

„Nesnesu, aby tě urážel a aby ti vyhrožoval...aby to snad uskutečnil,“ vypravil ze sebe chraptivě. „Budu u tebe až do konce. Počkám, dokud se ta brána neotevře. Už nedovolím, aby na tebe sahal. To mu spíš useknu hlavu.“

„To nejde,“ zděsila se. „Rohatin má strach, že se kvůli mně vznášíš v oblacích. Pokud ještě nejste připraveni, nechci, abych byla příčinou vašeho nezdaru.“

Odtáhl ji od sebe tak, aby jí viděl do tváře a řekl: „Když jsem tě tehdy v přístavu vysadil, celou noc jsem se pak mlátil do hlavy. Tolik jsem se na tebe zlobil, že ses pro mě obětovala...Ale vlastně jsem potrestal jen sebe. Musel jsem tě sledovat bez šance se rozloučit... Takže jsem změnil názor. Budu u tebe co nejdéle to půjde.“

Překvapeně zamžikala. „Kam se poděly tvé zásady?“

„Zásady? Už jsem si to zdůvodnil. Je to šilenec. Chladným rozumem posouzeno o poctivý sňatek ani nešlo. A teď ti vyhrožuje násilím, ačkoliv neschopný je tu on. Kdybych tě před ním skryl tady na Hookonii, rozpoutal by teror, a těžko bychom odhadovali další vývoj. Pokud bychom my dva s bratrem zahynuli a tys byla zajata, už nikdy by ses na Fenebor nemohla vrátit. Musíš zmizet už teď. Jedině tam budeš v bezpečí.“

„Co když o takové bezpečí nestojím?“ namítla. Měla však na paměti Rohatinova slova o tom, že právě ona je Nikolasovou slabinou. Věděla, že vše je dávno rozhodnuto. Musí odejít.

„Prosím, Doriane, nikoho jsem nikdy nemiloval tak jako tebe. Musíme se rozloučit. Teď jsem ale tady. Jestli jsi mě nevytrhla ze svého srdce, tak...“

„Copak ty o mně pochybuješ?“ vypravila ze sebe.

Jejich ústa se do sebe vášnivě vpjela, lapali po dechu, jak bojovali o každou minutou. Jeho ruce nejdřív pevně obemkly její pas, ale nyní horečnatě bloudily po jejích zádech, až doputovaly ke kyčlím a stehnům. Když jí horkými dlaněmi zajel pod sukně, potěšeně vydechla. Okolní svět se rozplýval v měkkých konturách. Jeho prsty právě doputovaly do středu jejího těla, a neomylně našly cíl. Vychutnávala si doteky a přála si, aby se čas zastavil.

„Odpusť, miláčku, ale musíme přestat,“ vypravil ze sebe chraptivě. „Jsou jen pár kroků od nás.“

„Jestli se vrátím na Fenebor, už se nikdy nevidíme,“ namítla.

„Kdybych to přece jen přežil, myslíš, že by ses dokázala vrátit?“ zamručel, zatímco jeho prsty kouzlily.

Doriana se k jeho ruce vstřícně přitiskla a zaúpěla: „Pamatuješ, co jsem ti říkala? Feneborská společnost je postindustriální. Netuším, do čeho přijdu. Kdyby válka o skládky skončila, mohla bych po čase sehnat prostředky na další transpozici.“

Celý se chvěl, zatínal zuby a trpěl, když se na jeho vzrušeném pohlaví dráždivě vrtěl její svůdný zadeček. „Tím naznačuješ, že by ses pokusila vrátit?“ zamručel temně.

Dýchala, jako by běžela dlouhý závod. Vnímala především jeho prsty, ale přesto se donutila odpovědět: „Mám o tebe strach. Ne proto, že bys byl slabý, ale proto, že jsi příliš silný. Události tě semelou, lhostejno jestli prohrajete nebo zvítězíte. Teď jsme tady. Líbej mě, ještě mě drž, možná je to naposledy.“

Z houstnoucího šera se ozvalo hlasité zakašlání. Následoval Rohatinův hlasitý monolog: „Tady vidíte druh Mlikury pruhované, milý barone. Tento obojživelník je v našich krajích poměrně vzácný, Ráno sem pošlu své studentky, aby si tu žábu prostudovaly a rovnou si ji zaskreslí...“

Vzápětí se oba muži prodrali skrze větve až ke křeslu. Rohatin při pohledu na uplakanou Dorianu dosud uvelebenou na Nikolasově klíně, překvapeně hekl a vzácného obojživelníka pustil z ruky.

Velichrom jen konsternovaně pokrčil rameny a podotkl: „Naštěstí je skoro tma.“

„Vojáci začali být nervózní. Chtěli se jít přesvědčit, jestli tu neprovádíte nepřístojnosti,“ konstatoval Rohatin.

„Tak jsme jim slíbili, že to uděláme za ně,“ dodal škrobeně Velichrom a se zvednutým obočím sledoval Nikolasovu ruku, která až nyní opustila intimitu Dorianiny spodničky.

„Sebornak je šílenec, ale ne hlupák,“ namítla Doriana. „Když Grenek na Alarikův hrad nepřijede, dojde mu, že to byla vějička.“

Nikolas Dorianě upravil mašličku na živůtku, objal ji kolem pasu a řekl: „Jistě, ale vtip je v tom, že Grenek zatím napadl hrad barona Teodora Eudooma. Ne ve skutečnosti. Jde o daňový podvod. Blíží se totiž termín výběru daní. A statky barona Eudooma byly zpustošeny povodní. Na živelné pohromy Sebornak při výměru daní nikdy ohled nebral, takže Eudoom by musel odevzdat všechno, co mu zbylo, a už by se nikdy nemohl znovu postavit na nohy. Když jej ale Grenek údajně okrade, nebude muset Eudoom částku vyplatit. Všechno jsem to domluvil už včera ráno. Při té příležitosti jsem Alarikovi i Eudoomovi musel přiznat, kým ve skutečnosti jsem. Grenkem i Krvavým Hrabětem. Nejdřív si mysleli, že je to nějaká léčka. Kdyby mi nepomohl Flinius, už bych hnul v mělkém hrobě pod loňským listím, ale nakonec mi uvěřili. Jen co se Sebornak vrátí a začne věřit komplot, přijede zchvácený posel od okradeného Eudooma.“

Pak se museli rozloučit.

Nazítří se v dopoledních hodinách zklamaný král vrátil. Vzápětí dorazil muž se zprávou o vyloupení jiného hradu. Vše se podařilo. Grenek z Kančí Hůrky opět triumfoval.

Sebornak byl tak rozlícený, že se najedl a odešel prospat.

Navečer svolal poradu, jejímž cílem bylo vymyslet způsob, jak Grenka chytit. Sebornak přizval i postižené barony Alarika a Teodora Eudooma. Dostavil se i vévoda Flinius z Wonodu. Přítomnost ministra vnitra byla v tomto případě nevyhnutelná. Víno teklo proudem a Rohatin se staral, aby králova číše byla stále plná.

„Nikolasi,“ poznamenal král, „je na čase s tím darebákem skoncovat. Doufám, že mne překvapíš nějakým skvělým plánem, protože to, co si dovolil včera, už překročilo všechny meze.“

Nikolas se na krále upřeně zadíval a řekl: „Byl jsem dlouho na cestách, sire. Přesto trvám na tom, že skvělý plán je právě proto skvělý, že je tajný. Nemůžeme tušit, kdo všechno, při vši úctě, je s tím lumpem, spojen.“

„Ha!“ vybafl Sebornak a téměř srazil svou číši ze stolu. Rychle ji zachytil a dychtivě se napil. Rohatin nenápadně kývl na číšníka, aby králi dolil. „Obviňuješ snad někoho z mých přátel, bratranče? Právě ty, který ses mi neváhal postavit se zbraní v ruce? Ty, kterému jsem ve své velkorysosti odpustil?“

Nikolas se hoře usmál. „Jistě. Tvá velkorysost tě ctí, můj pane. Odpusť, mi mou zbrkllost. Potřebuji více času. Odeberu se do svého pokoje a prostuduji si své poznámky. Vyhledám všechny zmínky o Grenkově trestné činnosti za posledních šest let a stanovím okruh jeho působení. Vždyť víš, vozím si své zápisky sebou, kamkoliv se hnu. Možná, že na něco přijdu.“ Sebornak se zářivě usmál a opět sáhl po své sklenici. „No to se mi líbí, pane ministře. Doufám, že ráno mne příjemně překvapíš.“

„Budu se usilovat, abych tě nezklamal, můj pane,“ pokynul Nikolas a počkal, až jej sloužící vyvezli ven z hodovního sálu.

„Vino,“ zahlekal Sebornak. „Dnes si dámy budou muset vystačit samy, pánové! Přineste renekutové karty! Chci vás všechny obehrát! Nenechám vám ani kalhoty! Plener povídal, že ve zbrojnici včera řádila jakási prdelatá striptérka, tak tu taky sežeňte! A ještě kořeněné závitky a nakládané cibulky!“

Po zbytek večera byl dámám vstup do hodovního sálu zapovězen.

Král Plenerovými ústy všechny dámy včetně královny požádal o odpuštění. Doporučil jim hudební soaré u altánu v zahradě a narychlo požádal o večerní rozptýlení i studentky z osvětské univerzity.

U altánu byly narychlo přistaveny další lavičky a zapáleny ohně. Dvorní dámy a manželky venkovských šlechticů se zabavily hudbou, jídlem a příležitostným flirtem.

Studentky to vzaly jako bojový úkol. Tombola byla zanícenou astronomkou. Vytáhla z beden dva těžké dalekohledy, několik dalších železných přístrojů k měření polohy hvězd a vše naložila na bedra mužům královniny ochranky. Kolem altánu s hudbou bylo příliš mnoho světla. Gardisté pod vedením seržanta Erneka vláčeli dva těžké dalekohledy a stavěli je hned na nádvoří a hned na prostranství kočárové točny za zámekem, jak hledali nejvhodnější místo k pozorování noční oblohy.

Pozorování se nakonec zvrhlo ve čtyři soukromá dostaveníčka, tak aby si každý z gardistů myslel, že si odskočil jen on sám, zatímco jeho tři kolegové pokračují v hlídání královny.

Doriana stála u dalekohledu a snažila se vyladit ostření čočky. Otočila se přes rameno, protože chtěla přivolat komtesu z Taunii z Tumbochu a požádat ji o pomoc s laděním přístroje. Ale zaslechla jen její chichotání v dálce. Smutně si povzddechla a vzhledla směrem k rozsvíceným oknům hodovního sálu. Netušila, že Nikolas se z jednání s králem už před chvílí omluvil. Nevěděla ani, že všechny čtyři studentky právě plní pečlivě připravený plán, jehož cílem je zabavit její ochranku tak, aby se mohla věnovat jistému černě oblečenému cizinci.

„Ten dalekohled nech na jindy, miláčku,“ zaševelil jí do uší známý hlas. Zpoza křoví vyšel Nikolas v černém s šátkem na hlavě, přes rameno měl přehozený plášť.

„Kde je křeslo?“ zděsila se, jakoby na tom právě nyní záleželo.

„V komoře na smetáky,“ vyprskl smíchem a ve tmě ji někam táhl. „Pozor na ty větve, seхни hlavu. Chci si tě zatahnout tady do těch keřů jako vlk svou kořist. To místo jsem vybral už za soumraku. Je tu čisto a bezpečno. Ani kdyby kolem chodili s loučemi, nenajdou nás.“

Svinula se mu do náruče a zvědavě nakrčila nos: „Za soumraku jsi tu nemohl být.“

„Dobrá,“ zamručel, na chvíli ji pustil, aby na zemi rozprostřel plášť. „Poslal jsem barona z Velichromu. Moc se mu sice nechtělo, ale nakonec si poradil. Naučil mě tu cestu i po tmě. Proto jsem sem trefil.“

„To musela být legra...“ chtěla říct, protože měla potřebu to všechno oddálit v nesmyslné naději, že čím později začnou, tím později skončí.

Ale přerušil ji. „Bolí mě tady, má lásko,“ řekl vážně. Uchopil ji za ruku a položil si ji na hrudník. Jeho srdce opravdu tlouklo jako splašené. „A ještě tady,“ dodal a posunul její dlaň níž na výmluvnou vybouleninu v rozkroku. „Až přijde bouře, které se tak podobáš, budu se tě muset vzdát. Ale teď jsme ještě spolu. Jen ty a já.“

Chvěla se jako ta osika na útesu, ke které ji kdysi přirovnal, neschopná cokoliv říct. Ale to už se na ni dravě vrhl. Kdyby nebyl tak něžný, připomínal by jí velikého šedivého vlka.

V mihotavém svitu studených hvězd se spolu milovali uprostřed orosené zahrady ignorující veškerá pravidla. Poslouchali jen svá srdce. Šeptali si tisíce bláhových útěšných slůvek, které, jak věděli, ranní světlo zaplaší. Konejšili se navzájem.

Ráno se Doriana snažila krotit svou dobrou náladu. Když Sebornak zmizel se studentkami v lese, našla oba Cernovy syny v knihovně.

Seděli sami u čaje a nějakých lejster a při pohledu na královnu oba uctivě povstali.

Rohatin se zamračil a okamžitě Nikolase vtlačil zpět do pojízdného křesla. „Niki z vás přichází o rozum, běsko. Už aby ta bouřka byla tu.“

„Jsme tu sami,“ podotkla, sklonila se a jemně políbila Nikolase na ústa.

„U všech běsných dryáků, okamžitě toho nechte,“ zahřímal Rohatin.

Nikolas Dorianu uchopil za ramena, a přinutil ji se posadit na pohovku. „Opravdu by někdo mohl přijít,“ dodal vážně, ale tvář mu zvlácněla úsměvem.

Doriana ač nerada poslechla. V obavách se obrátila k oknu. Nebe se zatáhlo šedými mraky. Bylo dusno a teplo. Do večera se přizene bouře.

Oba bratři pochopili, nač myslí.

„Máte u sebe klíč?“ ujistil se Rohatin.

Přikývla.

Zbytek dopoledne se věnovala hostům v zahradě. Sebornak se navzdory předvěřejšímu debaklu s Grenkem tvářil velmi spokojeně. Laškovně mrkal na mladičké studentky a vtipně si dobíral jejich váženého profesora.

Pak se odněkud vynořil Plenerus. V šedivém kostýmu králova tajemníka, nenápadný a úslužný jako pokaždé. Nějakou dobu zaníceně něco řešil s první dvorní dámou Matyldou. Dokonce jí uctivě políbil hřbet ruky a ona se potěšeně zatetelila. Pak si Plenerus zašel pro složky se věřejším zápisem do rodinné kroniky, aby je dal králi k podpisu. Při té příležitosti se s králem na chvíli usadil na lavičku v růžovém loubí.

Nastal čas jít k obědu. Protože déšť byl na spadnutí, dala Doriana prostřít v hodovním sále. Oběd pro padesát lidí měl ustálená pravidla. Vše probíhalo normálně včetně běžné společenské konverzace.

„Včera byla prý neobyčejně jasná noc,“ podotkl mile král a pohladil Dorianu po hřbetu ruky. Doriana se neklidně zachvěla. Už tušila, že jeho přehnaná roztomilost nese dobře skrývaný jed. „Ano, slečna Tombola je nadaná astronomka. Vysvětlila nám hodně o zákonitostech pozorování noční oblohy. A hvězdy byly velmi dobře vidět, sire,“ přisvědčila věčně.

„I hraběnka Matylda je zdatnou pozorovatelkou,“ řekl král a obrátil se k první dvorní dámě. Matylda se zapýřila a horlivě přikývla. „Ale ty slečny s těmi vojáky dělaly strašný rámus, veličenstvo. Veškerá romantika tak dostávala zabrat. A ta jejich garderoba? Myslím, že pro mladé dívky se to nesluší.“

„Nespoutané mládí, drahá Matyldo. Slečny zpříjemnily vojákům odpočinek po náročné službě. Nesuďme je tak přísně. Vždyť i my jsme byli kdysi bláhoví,“ zasnul se dobromyslně monarcha. Matylda odmítavě našpulila rty. „Ti muži byli ve službě, sire.“

„Jakže?“ nadskočil živě král. Zapíchl prst do vzduchu a křikl: „Plenere!“

Dveře se pohotově otevřely a z chodby nepochodovali čtyři mladí muži v rudých stejnokrojích. Cinkání příborů rázem utichlo. Sálem se nesl vzrušený šepot. Hosté podle výložek rozeznali, že jsou to členové královniny ochranky. Tvářili se zkroušeně a pochvy na meče a dýky měli prázdné. Následovalo je osm dalších vojáků, kteří byli ozbrojeni.

Sebornak znechuceně zavrtěl hlavou. „Porušili jste přísahy, propadli jste hrdlem. Trest bude vykonán ihned.“

Houkl na velitele své gardy: „Vykonejte popravu, kapitáne a pak se vraťte pro další rozkazy.“

Velitel na svého krále zkoprněle vytřeštil oči.

Doriana rychle vstala, a gestem veliteli naznačila, aby setrval.

Prosebně se obrátila ke králi: „Prosím o strpení, sire, ale velitel tvé gardy ti asi špatně rozuměl. Můžeš ten verdikt zopakovat ještě jednou? Jaký trest máš na mysli?“

„Smrt,“ řekl zřetelně Sebornak a jedovatě se na Dorianu usmál.

Sálem to zašumělo.

Doriana se otřásla. Při pohledu do jeho prázdných světle modrých očí ji chytila křeč v žaludku. Vtom věděla, že to míní zcela vážně. V paměti jí vytanula prastará fenneborská poučka, že králům a bláznům není radno odporovat. Přesto se musela pokusit.

„To není legrace, můj pane,“ namítla opatrně. „Možná několik dnů šatlavy, že neplnili povinnosti, ale brát jim život?“

„Ti muži jsou velmi mladí a pochází z předních šlechtických rodin,“ ozval se Nikolas, „není to ani spravedlivé, ani diplomatické.“

„Vždyť se vůbec nic nestalo,“ přidal se Rohatin a pokusil se vše zlehčit, když dodal: „Jedna zapšklá stará panna si hojí komplex.“

Sebornak se náhle přestal usmívat. Udeřil pěstí do stolu a zařval: „Takže ono se nic nestalo?“

Obrátil se na Matyldu: „Povězte hezky hlasitě, drahá Matyldo, co jste v tom parku ještě viděla.“

Matylda v napjatém tichu vykotala: „Vi-viděla jsem královnu s nějakým mužem.“

Sálem se přehnala vzrušená vlna šumu.

„Jak se vám podařilo odhalit něco, co nedokázala celá armáda, madam?“ zavrčel zavile král. Matylda přezíravě přivřela víčka. „To je přece jasné. Celou dobu chodila jako mrtvola a najednou znova ožila. I pan Plenerus to zaznamenal. Rozhodli jsme se na ni dát pozor. Nespouštěli jsme ji z očí. Ve dne v noci jsme ji hlídali. Jen včera se nám nepovedlo k ní proniknout, když se bavila s příbuznými v parku pod vrbou, ale to byla nevinná záležitost. Dnes v noci jsme měli štěstí.“

„Popište toho muže, madam,“ štěkl král.

„Byl vysoký a celý v černém. Pěkně se k sobě měli. Oni...dělali naprosto nepřijatelné věci,“ dodala Matylda.

„Jen to řekněte jasně,“ zašklebil se král.

„Královna a ten cizinec se dopouštěli cizoložství,“ upřesnila zpocená Matylda.

Sebornak vstal, uchopil Dorianu pod krkem a vytáhl ji na nohy, až za ní její židle s rachotem upadla.

Zatřásl s ní jako s loutkou a zařval: „S kým jste se spustila, vy jedna proradná?“

Když zaslechl bouřlivý sykot nevole svých poddaných, nechal královnu klesnout zpět do křesla.

„Tak už mluvte, nebo vás nechám zmrskat, vy běsko,“ vyhrožoval král.

Doriana si promnula krk, sípavě se nadechla a vzhlédla směrem k oknu. Oblohu proťal stříbrný blesk.

Cítila na sobě spoustu zarytých pohledů a mezi nimi jeden barvy rtuti.

Pohledem jí naznačoval, že je připraven vstát a bojovat, že je schopen udělat cokoli. Klesla víčky na znamení souhlasu.

Najednou přesně věděla, co musí Sebornakovi odpovědět, aby mohla hra ještě pokračovat.

Vstala a tak hlasitě a jasně, aby to slyšeli i sloužící na chodbách, řekla: „Byla jsem s tvým úhlavním nepřítelem, Sebornaku. S mužem, kterého miluji víc, než si dokážeš představit. S Grenkem z Kančí Hůrky.“

Sebornak se překvapením téměř zapotácel a Dorianu prozíravě ustoupila z jeho dosahu až k oknu a opřela se o mramorový parapet. Okamžik bylo naprosté ticho.

Pak se král znovu vzchopil, mlčky opustil své místo, obešel stůl a přešel na volné prostranství hodovního sálu, kde dosud čekal kapitán gardy se svou jednotkou a čtveřicí provinilců.

Jízlivě se na kapitána obořil: „Na co čekáte? Jen mé shovívavosti poděkujte, že ještě máte výložky na ramenou. Popravte je a pak pročešte park a okolí. Mezitím si rozmyslím, co udělám se svou nevěrnou ženou.“

Kapitán stále přešlapoval na místě a k odchodu se neměl.

Sebornakovi na čele naskočila žíla a zařval: „Odchóóó!“

„Mimo válečný stav nelze konat popravu bez řádného soudu, veličenstvo,“ ozval se Nikolas.

„Kapitán Tobis to dobře ví. Navíc je jeden z těch provinilců jeho švagrem. Tento váš rozkaz nemůže být splněn.“

„Dobře,“ zajíkl se král, přistoupil k nešťastnému Tobisovi a strhal mu důstojnické epolety z ramenou. „Budu popravě velet sám. To snad mohu, pane ministře. Nebo ne?“

Nikolas zavrtěl hlavou. „Ani to nelze připustit.“

„Ale svou nevěrnou ženu snad uškrtit mohu, nebo ne?“ zakňoural vzteky nepřičetný Sebornak.

Nikolas se na svém křesle odstrčil od stolu a pak pomalu vstal. Rovněž obešel stůl a došel k Sebornakovi na vzdálenost paže. „Doriana není tvá žena, Sebornaku. Dobře víš, za jakých okolností jsi ji k tomu sňatku přinutil.“

Sebornak se spiklenecky usmál, protože až nyní mu došlo, že Nikolas před ním stojí. „Ty jsi zdrav!“ zvolal nadšeně. Vzápětí se jeho tvář zkroutila nenávisť. „Měl jsem ti ty hnáty zlámat

mnohem důkladněji,“ poznamenal ledově a pak s přivřenými víčky zasyčel: „K čemu vlastně bylo celé to divadlo?“

Nikolas se přitočil ke dvěma ze zkoprnělých vojáků a s omluvnou úklonou si vypůjčil dva meče. Strčil je Sebornakovi pod nos a řekl: „Protože to já jsem Grenek z Kančí Hůrky, bratránku.“

V hodovním sále to udiveně zašumělo.

„Nesmysl!“ vyštěkl roztržitě král a zakoulel očima. „Jsi Krvavý hrabě. Celý národ tě nenávidí!“

Obrátil se ke svým gardistům a vyjekl: „Chopte se ho!“

„Stůjte!“ zahřimal se svého křesla u stolu Rohatin. „Je to Nikolas můj bratr a je to současně i Grenek z Kančí Hůrky. Já, Rohatin z Denebu a Trortenův vnuk to prohlašuji na svou čest. A jestli je vám moje slovo málo, u tohoto stolu sedí i Flinius z Wonodu, Teodor z Eudoomu a Alarik z Fretčí díry. Ti všichni mohou Grenkovu totožnost potvrdit.“

„Co po mně chceš?“ zasípal Sebornak. „Tvé kosti patří mně. Měl jsem na ně právo.“

„Neměl jsi právo vůbec na nic,“ opáčil Nikolas, „ale to už je pryč. Vyzývám tě na souboj. Ne jako svého krále, ale jako muž muže. Nejde o pomstu. Půjde jen o to, že pro nás dva tu není dost místa.“

„To je nepřípustné! Jsem tvůj král!“

„Nejsi, Sebronaku. Předě svědky prohlašuji, že tě přestávám jako svého krále ctít. Je to prosté. Tady máš meč. Dokaž, že nejsi srab, a braň se, nebo tě bez milosti zabiju a pak, když to jinak nepůjde, si nechám s radostí setnout hlavu.“

Sebornak se rozčileně rozhlédl po svých gardistech. Nikdo z nich se ani nehnul.

Otočil se k Dorianě a zahrozil jí vztyčeným ukazovákem: „Ty jedna malá mrcho, jen co toho parchanta zabiju, vysvětlíš mi, jak je možné, že chodí. To je tvá práce. Bude tě to bolet.“

Rozhlédl se po zdobeném interiéru a přejel pohledem pobledlé tváře svých dvořanů. Důvěrně se uchechtl směrem k Nikolasovi: „Tady nebudeme dělat škodu. Venku nám posvítí blesky. Pláně utrpění tě přijmou s ohňostrojem, bratrance.“

Vyrazil jako první a Nikolas jej následoval. Všichni ostatní včetně zkoprnělých gardistů se vyhnuli za nimi.

Na nádvoří ve tvaru otevřené podkovy si Sebornak vybral zbraň a souboj začal. Dorianu se chytila Rohatinovy paže a přivírala oči při každém výpadu. Dobře věděla, že Sebornak platí za jednoho z nejlepších šermířů v říši a že Nikolas mnoho času k nácviku neměl. Stále ještě nepršelo, jen blesky vytrvale křížovaly oblohu. Líska v rohu se v mírném povětří neklidně třepetala.

Doriana ani nedýchala hrůzou. Náhle ji Rohatin zatřásl.

„Doriano, vaše dveře,“ vybafl. „Běžte.“

Kousek od lísky se zformoval povědomý fialový rám. Protože všichni sledovali jen oba soupeřící muže, nikdo až na Rohatina a Dorianu portál nezaznamenal.

Doriana přikovaná pohledem k Nikolasovi odmítavě zavrtěla hlavou.

„Okamžitě běžte,“ zvýšil hlas Rohatin. „Máte poslední šanci. Jestli prohrajeme, Sebornak vás bude mučit, klíč skončí ve stoupě. Už nikdy se domů nedostanete.“

Nikolas i Sebornak jeho naléhání zaslechli. Oba sklonili meče a soustředili se, kam se Dorianu s Rohatinem dívají.

„Ha!“ křikl Sebornak. „Průchod do Fenneboru. Tak at' si jde, ta děvka! Ona je tomu na vině. Když zmizí, třeba bude všechno jako dřív.“

I Nikolas sklopil meč a zvolal: „Běž, Doriano.“

Doriana zavrtěla hlavou. „Pokud je sebemenší naděje, že budu s tebou, nikam neodejdu.“

Sebornak se zavile zasmál: „On zemře a tebe budu půjčovat otrokům v přístavu. Stejně se na nic jiného nehodíš.“ Vzápětí se bleskurychle otočil a vpadl Nikolasovi do zad. Ten jeho výpad vykryl jen částečně, bylo patrné, jak se bolestivě prohnul a zhroutil se do trávy. Protože měl černou košili, přihlížející diváci nedokázali rozeznat, jestli meč pouze sjel po žebrech nebo zda prořal měkkou břišní stěnu. Soupeř to však věděl.

Další blesk se odrazil na čepeli meče, který Nikolas stočený do klubíčka a těžce lapající po dechu stále ještě svíral v pěstí. Měl v boku obrovskou ránu. Život z něj unikal, ale vzdávat se ještě nechtěl. Měl takový vztek, že bolest téměř nevnímal. Se zařatými zuby si třesoucími prsty posunul ozdobnou šerpu a pokusil se jí pevněji zatáhnout ránu.

Doriana se s pláčem zhroutila Rohatinovi na rameno. „Ještě stále můžeš jít, běsko,“ zamumlal vévoda.

Ale ona toho měla právě tak dost. Vytrhla se z Rohatinovy konejšivé náruče a jako fúrie se rozeřvala: „Kašlu na ty dveře! Chci Nikolase! Jeho nebo nic!“

Její vzteklá reakce k sobě přilákala Sebornakovu pozornost ve chvíli, kdy měl v plánu Nikolase dorazit. Měl meč připravený k poslední ráně. Potrápít svou nevěrnou ženu pomalým umíráním milence mu ale přišlo ještě zábavnější a proto meč nechal klesnout. Obrátil se tedy k Dorianě a nabubřele se na ni rozkřikl: „Takže nebudeš mít nic! Tvůj Niky už to má spočítané. Podívej, jak se krotí! Do týdne jej sežerou červi na městském mrchovišti, protože na rodinnou hrobku ztratil nárok.“ Zklamaně si povzdechl a jeho hlas sklouzl k vyčítavému tónu: „Tolik jsem si od tebe sliboval. Ta inteligence a vznosnost! Jak jsi jen mohla dát přednost nudnému věčně zapšklému Cernovi? Vždyť nemá vkus! Podívej se na ty jeho černé hadry! A ty jeho obličej a to vyjadřování! Jako bych slyšel tu sůvu Trottenovu vdovu. Cos na tom byrokratovi, sakra, viděla? O dobrém víně neví vůbec nic! Nerozezná balet od činohry. Jídlo do sebe hází jak do studny! Je to naprostý barbar! Neumí se smát. Nezná jediný vtip. No, možná ten o něm a třídní mrtvole. Mimochodem, ty ten vtip znáš? Klidně ti ho řeknu. Ale on vlastně už neplatí. Protože jeho mrtvola vonět nebude, za to ti ručím. Ani žádný pohřeb nebude. Aspoň ušetříme. Vždyť zrádci...“

Dál nedořekl, protože v průběhu jeho monologu se Nikolas těžce vydrápal na nohy, rozmáchl se a usekl mu hlavu.

„Král je mrtev, ať žije král,“ zachraptěl, toporně vzdal čest mrtvému a naznačil úklonou směrem k Rohatinovi, čímž dal všem najevo, že jej uznává, jako nového vladaře. Pak se zhroutil na mramorovou dlažbu.

Doriana se k němu sklonila, vyhrnula mu košili a začala ji trhat na pruhy, aby zastavila krvácení.

„Krvavý hrabě zavraždil krále! Chopte se ho!“ zakrákoral Plenerus.

„Stát,“ zaburácel Rohatin a obrátil se na Tobise. „Jako váš nový velitel a budoucí král vám, kapitáne, prikazuji, udělit amnestii vašim čtyřem mužům. Dále okamžitě uvězněte bývalého komořího Plenera. Dále nařizuji brannou pohotovost a stanné právo. Do rána nachystáme depeše, ale do té doby z tohoto domu nikdo neodjede vyjma Flinia a Alarika. Gardisté mi složí věrnostní přísahu a ti, kteří odmítnou, budou internováni. Pak obstoupí všechny vnější dveře. Královo tělo a hlavu uložte ve studeném sklepě. Sakra, odneste Nikolase do postele a sežeňte doktora, ať se na něj podívá, než docela vykvrácí.“

Od osudného souboje uplynuly dva dny, ale Dorianě to připadalo jako sto let.

Seděla u Nikolasovy postele a trnula hrůzou.

„Doriano,“ sípal z deliria Nikolas, „ty dveře, musíš jimi projít, uteč, dokud je čas.“

Do pokoje vešel Rohatin a tázavě se zamračil.

„Má horečku,“ řekla vážně a utřela mu čelo studeným obkladem.

„Zase nadává katovi?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou, „cpe mě do těch dveří.“

„Musíme se vrátit do Temberu, tady jsme příliš na ráně,“ zachmuřil se vévoda.

Doriana se kousla do rtů. „Korunovace by se neměla odkládat, že?“

Rohatin přisvědčil a dodal: „Než se situace uklidní... Nechal jsem připravit kočár.“

Hořce se usmála. „Lidé se bouří proti Krvavému hraběti?“

Rohatin si povzdechl. „Ta kampaň je dobře vedená. Bohužel, Plenerus uprchl a zavraždil tři z gardistů. Lidem nevadí, že budou mít nového krále, ale chtějí Nikolasovu krev. Nevěří, že Grenek z Kančí Hůrky a Nikolas jsou jedna a tatáž osoba. Věří fámám, že pravého Grenka Nikolas zavraždil a jeho zásluhy si přisvojil. Panské stavy žijí v domnění, že Nikolase obětují a že se mnou si budou cvičit, jak se jim zlíbí. To víš, roky jsem si pečlivě budoval tvář roztržitého profesora. Skutečnou hlavou tohoto státu byl Nikolas a tak by to mělo zůstat. Bude trvat několik let, než prokážeme, že bratr není lidožrout, abych mu mohl korunu předat. Ale zatím je to nemožné. Občanská válka je na spadnutí. Vojenské posádky jsou v pohotovosti. Ještě je klid, ale je to klid před bouří.“

Doriana odhodlaně vstala a prohlásila: „Bylo by chybou, převážet Nikolase právě do Temberu. Půjdou po něm úplně všichni. A Plenerus už do jeho domu jednou nepozorovaně pronikl. Nikdy se to nedá uhlídat dokonale. Stačí trocha jedu.“

Rohatin rozčileně křikl: „U běsů, co máš na mysli? Nemohu vás tu nechat. Kam s ním chceš jít? Je na hranici smrti.“

„Pojedeme k Alarikovi na jeho hrad. Je to jen kousek odtud. Uložím Nikolase v komůrce pod věží, po staré Malvíně. Je tam čisto a sucho. Teď v létě tam bude příjemně. Navleču nás do prostých šatů. Budu pracovat u krav, ale v každé volné chvíli budu s ním. Nikdo nás nepozná, za to ti ručím.“

Rohatin roztržitě klesl na nejbližší židli. Chvilí návrh vyhodnocoval a pak se na Dorianu obořil: „Mám svého bratra rád, běsko. Potřebuje lékařskou péči. Mám ho navléct do pytloviny a v horečkách ho nechat v zapadákově na pospas nějakým primitivům?“

Doriana vyměnila Nikolasovi obklad a odhodlaně vystrčila bradu: „Především jej necháš na pospas mně. A kdyby nebylo té epidemie, která nás srazila nazpět, byl by Fennebor ve vývoji o dva tisíce let napřed před tvým světem. Doktor ránu vyčistil, zašil a řekl, že víc udělat nedokáže. Buď se tělo se zánětem vyrovná, nebo pacient zemře. Studentky připravily další dávku roztoku z léčivé plísně, takže mám dost i do zásoby. Víc po lékařské stránce udělat nemůžeme. Jen klid na lůžku, tekutiny, čistota a péče. Takže mě tu nepoučuj. Taky se děším, že zemře, ale nechci se bát ještě víc, že mi ho v Temberu nějaký zbabělec zamorduje přímo pod nosem. Však až se uzdraví, všechny je srovná. Pak se o něj konečně přestanu bát.“

Velichrom se z toho osype,“ zachrčel unaveně Rohatin.

Doriana se vítězně usmála. „Zmizíme tedy dříve, než mu to povíš.“

„To neprojde. Nepřipustí, aby to šlo bez něj. Pojede s vámi, i kdyby tam měl podomkům podrážet rozbitá bagančata. Jediný, kdo s tím musí souhlasit, je Alarik, ale toho si vezmu na starost já.“

„Dobře,“ přikývla, „půjdu to probrat s Velichromem. Je to praktický člověk. Něco vymyslíme. Mrzí mne, že jsem vám to zkomplikovala. Kdyby nás Matylda nenačapala, a kdyby Nikolas nepřišel, a kdybych na Hookon vůbec nepřišla...“

„Běsko,“ houkl Rohatin, „nechci, aby sis dávala vinu. Nikolas měl sice mít rozum, ale do jisté míry vás dva chápu. Naložili jsme na něj víc, než mohl unést. Zapomněli jsme, že je to taky jen člověk. Vždyť ho znáš, jak se dokáže tvářit. Slyšelas ten vtíp o Nikim a třídní mrtvole? I já občas zapomínám, jak vřelou má krev. Buďte opatrní.“

Byla temná větrná noc, když na hradní bránu zabušila osoba v otrhaných šatech. U nohou měla podivnou konstrukci z větví svázanou hadry s nějakým nákladem. Při pomyslení, že ten smyk musela ta drobná žena dovést do kopce sama, strážní uznale hvízdli. Když si na balík zvědavě posvítli loučemi, seznali, že je to člověk.

„Co nám to sem vlečeš za mrtvolu?“ obořili se na ni zhurta.

„To je můj muž, pane,“ pípla žena. „A není mrtvý. V lese za Temberem nás napadli vlci a zle jej zřídili. Byli jsme právě na cestě sem. Poslal nás pan Alarik. Tady, podívejte se,“ třesoucí se rukou podávala ušmudlaný pergamen.

„He?“ podivil se zbrojnoš a předal podpis kolegovi. „Zaběhni za kaplanem, ať to přečte.“

„Copak jsi zapomněl? Toho přece včera odvolali kvůli nezřízenému pití,“ konstatoval oslovený.

„Tak to zanes kováři. Určitě ještě nespí,“ naléhal velitel stráže. Když pobočník odběhl, znova se zaměřil na příchozí. Znechuceně nakrčil nos. Moc krásy nepobrala. Hrbila se, v obličeji byla flekatá, zahalená v šátku, neforemné šaty se na ní nadouvaly jako dýně. „Někoho mi připomínáš,“ řekl zamyšleně.

Ženina ústa se roztáhla v úsměvu a odhalila hrozivě zčernalé zuby. „Jistě, velkomožný pane. Já jsem přece Ora. Už jsem tu pracovala. Poklízela jsem krávy. Kuchařka Glomínie říkala, že máslo, které natluču, je vždycky pěkně žluté.“

Zbrojnoš se plácl do stehů a rozverně se zeptal: „Já si říkal, že tě znám. To mi, Oro, pověz, k kde jsi splašila manžela, ty jedna prostopášnice?“

Ora stydlivě naklonila hlavu na stranu a našpulila ústa. „To víte, milostivý pane, každý hledá štěstí. Můj manžel sloužil u pana vévody Rohatina a tam jsme se poznali. Slovo dalo slovo.“

„A je takový fešák, jako ty krasavice?“ dobíral si ji zbrojnoš.

Ořin úsměv pohasl. „Jestli tu budeme stát dlouho, už fešákem dlouho nebude, pane vojáku. Můj Etton potřebuje pevnou postel a klid. Budu pracovat za oba, jen když nás tu necháte.“

Zbrojnoš nahlédl pootvěřenou branou do druhého nádvoří a zabručel: „No, vždyť Swebren už jde. Hned se uvidí, jestli je pravda, cos říkala.“

Vojáci Oře pomohli uložit zraněného Ettona do její staré komůrky pod věží a doporučeli se zpátky do vrátnice. Hned, co byli pryč, odklopila víko staré truhly a vyložila věci, které tam Alarik nechal nachystat. Čekala tam večere, čisté povlečení, toaletní potřeby, zrcadlo a pár knih. Ještě že zbrojnoši nebyli natolik bystří, aby zaznamenali, že v komůrce, kterou údajně nikdo více, než půldruhého roku neužíval, bylo podivuhodně čisto. Však Rohatin Dorianě prozradil, že tuto záležitost si vezme na starost samotná hradní paní.

Nikolas byl už druhým dnem v komatu. Položila mu dlaň na čelo a sykla nevolí. Stále měl horečku. Vytáhla z rance lahvičku s antibiotickým roztokem, který podle jejího návodu vyrobily studentky, a odměřila další dávku. Ani se neodvažovala pochybovat, že by snad někde v receptuře udělala chybu. Uklidňoval ji jen fakt, že dokud má pacient horečku, tělo stále ještě bojuje. Až horečka opadne, teprve pak nastane bod zlomu.

Posadila se na pelest, přidržela mu hlavu a postupně mu lék vpravila mezi rty.

Unaveně se přitiskla na bok k jeho vysílenému vyhublému tělu.

Pod přivřenými víčky si přehrávala poslední události uplynulého dne. S Velichromem a ostatními se rozloučila kousek pod hradní branou. Vysadili je z kočáru a naaranžovali Nikolase na ta hrozná nosítka. Bylo domluveno, že Velichrom se pozítří objeví jako nový hradní kaplan. Snad jeho služeb ještě Nikolas využije. Všichni ostatní se připojí k Rohatinově průvodu a budou dělat kamufláž, aby dostáli dojmu, že se Nikolas vrací do Temberu společně s budoucím králem. Ovšem, Velichrom musel zemřít, protože by nikdo neuvěřil, že Krvavý hrabě provozuje dům bez svého majordoma. Doriana jen doufala, že jeho dcery dostanou varování včas.

Usínala s dlaní na jeho pomalu se pohybující hrudi a šeptala: „Udělám cokoli, jenom mi, prosím, neumírej.“

Ora zapíchlá vidle do hromady hnoje urovnané vzadu za kravínem a utřela si rukávem pot z čela. Vtom ucítila v zádech čísi upřený pohled.

„Kdybych to neviděl na vlastní oči, nikdy bych tomu neuvěřil,“ zaslechla tichý hlas.

Otočila se a spatřila Velichroma s bílým vousem navlečeného v zelené obřadní říze hradního kaplana. Na hlavě měl široký temně zelený klobouk s oranžovým pruhem, podle kterého se duchovní bohyně Očisty rozlišovali stupněm svěcení.

Vyprskla smíchy, ale vzápětí si vzpomněla na Nikolase. „Taky vám to sluší, pane kaplane. Už jste se byl podívat na mého nemocného Ettona?“

„Vypadá stále dost špatně, dobrá ženo,“ ustaraně si povzdechl kaplan a opatrně ustoupil, když kolem něj v zapáchajících šatech prošla. „Přinesl jsem mu nějaké prádlo, neboť pomáhat nemohoucími jest žádoucí. Díím, že zatím jsi udělala vše, co bylo v tvých silách. Příliš mnoho pracuješ. To tu nemají dostatek čeledě?“

Pohodila hlavou směrem ke slaboduchému Glomkovi a zvědavým děvečkám Huldě s Rowonou, zvědavě natahujícím krky od hromady řepy a sykla: „Při práci nemám čas se o něj bát. Stále se neprobouzí. Chtěla jsem k němu odběhnout mezi dojením, a krmením, ale když jste tu vy, ušetřím si jedno mytí i cestu.“ Zamířila zpět do stáje a kaplan se hrnul za ní. „Aspoň pomůžu,“ šeptl.

Zarazila ho, ukázala na jeho neposkvrněné boty a šeptla: „Pro kaplana se to nehodí. Práce mi zabere jen půl druhého cyklu. Vraťte se, sakra, k němu. Přijdu hned, co Glominií odevzdám mléko. Pak budu mít až do večere pokoj.“

Velichrom zaraženě klopýtal přes vydlážděné dolní nádvoří a mumlal si pod svůj nový dlouhý vous: „Až do večere pokoj? To je opravdu terno. Vždyť už bude skoro poledne. Není divu, že ta ženská, byla už dvakrát královnou.“

Po dvou cyklech se Doriana přivlekla domů. Z nejhoršího se umyla už u studny, a nejspínavější svrchní hadry pověsila venku na hřebu pod převislou střechou. S nemocným Nikolasem cítila naléhavou potřebu po lepší hygieně, ale věděla, že i kdyby se rozkrájela, při práci u krav to lepší nebude. Sundala si šátek, přezula dřeváky, vysvlékla tři vrstvy pytloviny, které z ní dělaly nevzhlednou baculku. Právě si drhla své popraskané ruce louhovým mýdlem, když se Velichrom dřímající v křesle vedle Nikolasovy postele probral a nadhodil: „Proč nevezmete nějakou lehčí a čistější práci, děvče? Takto se udřete a ještě ho vystavujete riziku z té špíny.“

„Kdybych měla protekci, stala bych se objektem zájmu,“ odsekla. „Rána se už zatáhla. Zánět teď rádí uvnitř. Dávám mu antibiotika a včera jsem zahlédla na jasanu za holubníkem snítku hertensenu. Zkusím uvařit slabý odvar.“ Položila ručník na bidlo, a přistoupila k Nikolasově posteli. Popaměti si přitáhla židličku. Položila ruku na jeho paži. Stále spal. Nalila ze džbánku vodu do poháru, přidržela mu hlavu a pomalu mu lila vodu do úst.

„Aspoň, že polyká,“ usmála se šťastně, pohladila jej po šedivých vlasech a políbila na čelo.

„Vyměníme mu povlečení a prádlo,“ povzdechla si odevzdaně.

„Už jsem to udělal,“ zapýřil se Velichrom, „ale myslím, že bychom jeho milost mohli oholit.“ Doriana zamyšleně přivřela víčka, ale pak zavrtěla hlavou. „Hm, oholit ano, ale ne tam, kde máš na mysli. Oholíme mu vlasy a vousy ponecháme. Pak mu začerníme zuby stejně jako mně a holou lebku potřeme ořechovou šťávou.“

Velichrom vyděšeně vyskočil z křesla a vyjekl: „Vy jste zešílela! S něčím takovým by nikdy nesouhlasil! Jestli má zemřít, tak nepřipustím, aby šel do hrobu jako nějaký bēs!“

Bojovně vysunula bradu: „Jenže on nezemře! Výborně, jen houšť! Udělám z něj takovou příšeru, aby se naštvál a chtěl žít. Už jen proto, aby to mohl napravit. Vlasy dorostou, vousy se dají oholit, ořechová šťáva a začerněné zuby se dají vyčistit dřevěným popelem. Copak to, barone, nechápete? Lidé jsou zvědaví. Dřív či později se o nemocného Ettona začnou zajímat. Nikolas chodil vždy hladce oholený. S plnovousem a oholenou hlavou bude vypadat hrozně, ale zaručuji vám, že ho nepozná ani vlastní bratr. Vymačkám další ořechovou šťávu na zabarvení pleti a zubů, aby stačila pro nás oba. Vy sežeňte velkou železnou náušnici.“

Velichrom, který si právě přiložil k ústům pohár s vínem, se zakuckal. „Prosím?“

„Vždyť říkám,“ vztekala se Doriana. „Takovou tu velkou náušnici, kterou dostávají propuštění otroci. Hlavně ne zlatou.“

„Jasně,“ zapitvořil se majordom jízlivě. „Zlatou dostávají stávající otroci. To by pan hrabě asi nevydýchal.“

„Kdyby měl zlatou, musela bych se bát, že mu někdo to ucho uřízne,“ poznamenala.

Baron sepal ruce a zaúpěl: „Sakra, řekněte mi, proč mu chcete nacpat do ucha nějakou zpropadenou náušnici?“

„Aby jako propuštěný otrok Etton a manžel ošklivé dojičky Ory působil co nejméně,“ odsekla. „Než se úplně uzdraví, bude hodně zranitelný. Všichni po něm půjdou. Udělám z něj tu nejhroživější kreaturu.“

„Kdyby vás pan hrabě slyšel, určitě by se zděsil,“ zasípal Velichrom.

„Ehmmm,“ zamumlal Nikolas.

Oba byli rázem na nohou.

„Nápis,“ vydechl tichounce nemocný, aniž by při tom otevřel oči. „Nezapomeňte na té náušnici...nechat vyrazit...věrohodný...nápis,“ dodal a opět se ponořil do ticha.

„Asi nás celou dobu poslouchal,“ vyjekla Doriana a do očí se jí tlačily slzy. Přitiskla mu dlaň na tvář. „A vypadá to, že má normální teplotu.“

„Už je po poledni,“ řekl s úsměvem Velichrom a vstal. „Nejdřív vám dvěma zajdu do kuchyně pro oběd a pak se poohlédnu po té příšerné železné náušnici a podplatím kováře kvůli tomu nápisu.“

Doriana zavřela za Velichromem dveře na petlici a znova se vrátila k Nikolasově posteli. Odměřila další dávku antibiotik, zvedla mu hlavu a začala mu nalévat nápoj do krku. Překvapilo ji, když se začal cukat. Ležel se zavřenýma očima, ale přesto byl zjevně při vědomí.

„Už to nechci,“ hekl. „Chutná to jako plíseň.“

„Ale to je plíseň,“ řekla kousavě. „Jen to vypij, jinak se horečky vrátí. Za chvíli dostaneš nějakou polévku a spravíš si chuť.“

„Co kus masa?“

„Žádná pevná strava,“ zamítla. „Měl jsi břicho jako řešeto. Kdyby nebylo té plísně, už bys voněl v rodinné hrobce.“

„Když se na tebe podívám, polekám se moc?“ vypravil ze sebe se stopou škodolibosti v hlase.

„Hrozně,“ procedila mezi zuby, „ale vzhledem k tomu, že prozatím jsem z nás dvou silnější, bych ti neradila se smát. Mohly by popraskat stehy. Sešitý jsi i vevnitř. Ty vnitřní stehy ti zůstanou až do smrti, takže moc nevyváděj. Žádné riskantní sporty, krocení divé zvěře, slézání prudkých skal, sjíždění vodopádů a už vůbec ne souboje a rvačky.“

Prudce otevřel oči a pozorně se na ni zadíval. S lehkým pousmáním zhodnotil její skvrnitou pleť, černé zuby, umaštěné vlasy, otrhané šaty a nespokojeně přivřel víčka, když si povšiml do krve popraskaných dlaní. „Doriano,“ zachraptěl, „jsi ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy viděl. Poklekl bych ti k nohám, ale takto tě můžu jen poprosit, abys mi dala pár týdnů odklad.“ S odevzdaným povzdechem se nad ním opatrně sklonila. „Utahuješ si ze mě, ale stejně ti odpouštím. Ani nevíš, jak se mi ulevilo.“

„Neumřu, protože s tebou chci mít kupu dětí. Budou chytré po mně a umíněné po tobě. To je dobrá kombinace, ne?“

„A budou krásné po nás obou, hlavně po té, až z tebe udělám výstavního krasavce,“ dodala se smíchem, který zdusil svými rty. Okamžitě se zkroutila odporem, když ochutnala zbytky léčivého nápoje z plísně. „Fuj, to je hnus!“

„Skvělý lék,“ zašklebil se pacient.

Vyrušilo je zabušení na dveře. Doriana otevřela a uvedla důstojného muže v zelené říze třímajícího velký proutěný koš. „Dovol, drahý Ettore, abych ti představila otce Cincibucha,“ řekla uctivě.

Nikolas se s obtížemi nadzvedl na loktech a zaskřehotal: „Co nejpokorněji vás zdravím, velebný otče.“

Velichrom složil břemeno na stůl. Aby se snad samou radostí nerozplakal, jal se vyťahovat mísy s jídlem a při tom zahrnoval Nikolase informacemi, protože naprosto správně vytušil, že ti dva si toho ještě mnoho říci nestačili.

„Jsme na Alarikově hradě, pane. Jedině on a jeho žena o vaší přítomnosti vědí. Já jsem, s odpuštěním, zemřel na fialové puchýřnice. Mé místo ve vašem domě v Temeberu zastává bývalý tajemník, pan Tomatin. Váš pan bratr, pokud vše půjde hladce, bude během zítřejšího dne na hoře Quonto korunován. Plenerus uprchl, což je potíže. Lidé pasou po Krvavém hraběti. Ještě před týdnem věřili fámě, že pravého Grenka jste zavraždil, abyste se po Sebronakově smrti mohl za něj vydávat a vylepšit si reputaci. Ale včera jsem dole na tržišti v Enderu zaslechl, že hrdina Grenek se vrátil a shromáždí armádu, se kterou potáhne na Tember, aby Hookonii zbavil zkažené krve Trortenových potomků.“

Doriana mezitím podložila Nikolasovi záda několika polštáři a začala pacienta krmit po lžičkách slepičím vývarem. Pokaždé, když se chtěl Nikolas na něco Velichroma zeptat, strčila mu do úst další lžičku. Když už se tvářil jako bouřkový mrak, nechala jej konečně promluvit.

„Poslal jsi zprávu o té armádě Rohatinovi? Víš, jak už je velká, jak ozbrojená, jakého složení?“ vychrlil se sebe, přičemž zapomněl na obvyklé obřadné vykání.

„Vzkaz vévodovi jsem poslal okamžitě,“ přisvědčil tázaný. „Ale podrobností vím jen velmi málo. Může to být jen nějaká lůza, ale nepodceňoval bych je. Na těžké spaní nám stačí, když si někdo zaplatí žoldáky, kteří venkovany vycvičí, nadopují vínem, závistí a sliby.“

„A já tu ležím jak kus fláky,“ brblal Nikolas.

Doriana mu zašermovala lžičku před obličejem. „Nemel a jez.“

Velichrom se po obědě odporoučel za svými pastoračními povinnostmi. Doriana se unaveně položila k Nikolasovi na kraj postele. Spolu unaveně usnuli. Vzbudila se až k večerní směně v kravíně.

Už se zešeřilo. Začala se oblékat do práce, a když ťukla dřevákem, probudil se.

„Nelíbí se mi, že tak tvrdě pracuješ,“ zabručel.

„Zapálím ti svíčku. A když už jsi vzhůru, ještě než odejdu, dám ti ten tvarohový krém. Vypadá moc dobře. Musíš nabrat sílu. Kdyby ses viděl... Jsi kost a kůže.“

„Už se nemůžu dočkat, až se zmátořím. Ani na ty tvoje ruce se nemůžu dívat.“

„Tak zavři oči.“

Druhého dne přinesl Velichrom železnou náušnici. Oholil Nikolasovi hlavu. Doriana jej natřela ořechovou šťávou a z hezkého muže se rázem stal nevzhledný vousatý divous.

Dalšího dne odpoledne přijel do Alarikova hradu posel z Temeberu a předal novému kaplanovi naléhavou zprávu. Když se prodlužovaly večerní stíny, zašel si kaplan do kuchyně pro svou večeři a jako obvykle se cestou zastavil podívat na nemocného manžela dojičky Ory. Však také sloužící uznale pokyvovali hlavami, že tak starostlivého kaplana na hradě ještě neměli. Kuchařka Glominie se dokonce zmínila, že toho dobrého muže podezírá, že se s těmi ubožáky dělí o své jídlo, protože si pokaždé nabere plný koš. „Ale co?“ uchechtla se. „Pan Alarik mi kladl na srdce, abych otci Cincibuchovi ve všem vycházela vstříc. Prý u nás dlouho nepobude, protože se s ním počítá na mnohem vyšším postu. Ještě o něm prý uslyšíme. Tak ať si krmí třeba celý regiment.“

Tentokrát našel Velichrom Nikolase usazeného v posteli s knihou na klíně.

Při pohledu na pacientův příšerný zjev se baron snažil uhýbat očima. Pánovo znetvoření, jak tomu říkal, mu připadalo jako výsměch veškeré hraběcí důstojnosti, ale Nikolas se při každém

pohledu do zrcadla tak rozchechtal, že nezabíraly ani Dorianiny hrozby o praskajících stezích. Nakonec pomohlo zabavení zrcadla.

„Jsem rád, že se cítíte zase o něco lépe, pane,“ poznamenal škrobeně Velichrom a začal chystat večeři.

„Díky, milý barone, ale něco bych od vás potřeboval. Hůl. Bez ní sám na toaletu nedojdu a uznejte, že stávající situaci odmítám dál snášet, pokud to mohu zařídit jinak.“

Velichrom škodolibě našpulil rty. „Běska vás nechce pustit samotného z postele, že?“

Nasupená pacientova grimasa byla výmluvnou odpovědí.

Majordom spiklenecky přikývl. „Seženu, ale nejdříve si ověřím, že to zvládnete, pane. Běska má o vás strach a já to respektuji.“

Pak se Doriana vrátila od krav a Velichrom naservíroval večeři. Po večeři sklídl nádobí do koše, a místo aby se měl k odchodu, zase se posadil za stůl. Doriana si povzdechla, protože o poslovi už slyšela.

„Tak už dost s tím divadlem,“ zavrčel na majordoma Nikolas. „Nemysli si, že jsem si toho nevšiml. Třesou se ti ruce, vzdycháš, jako kdyby ti vymřela půlka rodiny, máš zarudlé oči, jako kdybys celé odpoledne plakal. Špatné zprávy sis nechal až po jídle, ty bídáku. Krmíte mne jako husu, ale to stejně nepomůže. Třeba se ještě pozvracím.“

„Máte povinnosti vůči státu. Opanujte se, protože na sentiment není čas,“ odsekl Velichrom.

„Je bratr v pořádku?“ štěkl pacient.

„Váš bratr ano.“

„Tak co se stalo?“

„Celý váš dům byl vytráven. Stalo se to v den korunovace. Tomatin a stádo dveřníků, nedostižná kuchařka madam Rebeka, všichni tři lokajové, Jorutka s ostatními komornými i štolba Perulín a podomek Wernech, ti všichni jsou mrtví. Celkem patnáct lidí. V tom zmatku kolem korunovace se, bohužel, nedalo úplně ututlat, že vy mezi těmi mrtvými nejste, můj pane. Roznesly se fámy, že jste mrtev, ale ten, kdo to zosnoval, má možná lepší zdroje informací, než si myslíme. Král jmenoval vyšetřovací komisi. Jed byl nality do studny, která je ve sklepě paláce. Do toho sklepa měla přístup jen kuchařka a já. Museli tam proniknout zvenčí.“

„Sakra, kdybych nevěřil, že Seb už to má za sebou, byl bych přesvědčený, že je to jeho dílo,“ vztekal se Nikolas, bušil pěstmi do matrace a slzy mu nekontrolovatelně stékaly po vousaté tváři. „Ale říkali jste přece, že Plenerus uprchl. Myslel jsem, že zamířil domů do Andory, ale co když zůstal tady?“

„Andořani byli vždycky ctižádostiví,“ podotkl Velichrom.

„Co o něm vlastně víme?“ zajímala se Doriana.

„Ysmella si Plennera velmi považovala,“ houkl Nikolas s očima upřenými do zdi. „Přivezla si ho věnem z toho jejich pidistátečku stejně jako tajný recept na tinkturu z trnitých plodů Rotoksů, léčící Fialové puchýrnice. Ysmella byla sice běska, ale zachránila Hookonii před zkázou, která se objevila, kdo ví odkud. Strýc Ritus ji za to učinil svou královnou. Nejspíš spasila celý náš svět. Jinak bychom všichni na tu strašnou nákazu vymřeli. Ještě teď se mi dělá husí kůže, když si vzpomenu, co mi o tom otec vyprávěl. Od nakažení k projevení příznaků uplynulo jen několik cyklů. Tělo postiženého se pokrylo žluto červeným mramorováním a z úst vyšla zelená pěna. Těsně před smrtí naskákaly na kůži temně fialové puchýře. Ale pokud v době řádění nemoci člověk po dobu jednoho týdne pravidelně užíval Rotoksovou tinkturu, nákaza jej minula. Nejdříve sloužil Plenerus Ysmelle, pak Ritovi, a nakonec jejich synkovi. Plenerus na to, že mu musí být nejmíň padesát, vypadá docela zachovale. Co asi chce nyní? Myslím, že sloužit už ne.“

„Fialový mor,“ vypravila ze sebe Doriana. „Tatáž nákaza, která můj rodný Fennebor uvrhla zpět do barbarských válek o suroviny z odpadů.“

Oba muži k ní překvapeně vzhledli.

„Průvodní znaky nemoci vypadají podezřele shodně. Nehledě na to, že „Drotox“ je v mém jazyce název rostliny, ze které se skutečně začal vyrábět lék. Drotox a Rotoks. Podezřele podobné, není-liž pravda?“

„A vy víte, jak se ten lék vyrábí?“ nadskočil Velichrom.

„Jistě,“ přisvědčila. „Za předpokladu, že jde o tutéž chorobu, je to tak snadné, že nechápu, co na tom může být tajného. Kdybychom z Rotoksové rostliny vymačkali šťávu, dali pod trochu dokonalejší přístroj, než je zvětšovací strojek tvého bratra, Nikolasi, uviděli bychom částice, ze kterých je složena. Jeden enzym z té rostliny má podobné prostorové uspořádání jako původce nemoci. Dokáže se na původce navázat a tím jej zneschopnit. Jako kdybyste psovi nasadili náhubek.“

„Nemůže to být tatáž choroba,“ zesmutněl Velichrom. „Tisíce alchymistů a vědců se snažilo z Rotoksu tu tinkturu vyrobit, ale nikdy se jim to nepodařilo. Účinná byla jediné ta originální, kterou vyráběla královna Ysmella a posléze její následovníci vedení Plenerem. Prodávali to do celého světa a činí tak dodnes. Na výnosu z daní z byznysu kolem Rotoksů je založen blahobyť Andory i Hookonie, a to jsou ty daně z prodeje léčiv poměrně nízké.“

„Suroviny jim dodávali z Andory. Andořané se zapřísahají, že jen Rotoksy z jejich hor mají léčivý účinek. Protože spousta našich lidí zkoušela napodobit výrobu léku z těch tuzemských a neúspěšně, museli jim dát za pravdu,“ přidal se Nikolas.

Doriana se zamyšleně prohrábla ve vlasech. „A ty zdejší Rotoksy vypadají stejně, nebo se od andorských nějak liší?“

„Neliší se,“ ozval se Nikolas. „Bratr se kvůli tomu tolikrát rozčiloval, že to vím naprosto přesně.“

„Tak musí být chyba někde jinde,“ trvala na svém. „Říkáte tomu tinktura. Ale tinktura je výluh v alkoholu. A já zase vím, že ta léčivá látka musí mít vnitřní kostru. Je jako konstrukce pospojovaná z drátků, která plave v husté pивní pěně. V alkoholu by se taková prostorová konstrukce zhroutila. To bude ono. Všichni experimentátoři naletěli na jednoduchý fígl se zařazením toho léku. Není to tinktura. Možná, že to jen voní po alkoholu. Vůně se dá kamuflovat. Všichni vyráběli tinkturu, a tím účinnou látku zničili. Namísto toho stačilo prostě jen vylisovat šťávu ze syrové biomasy a konzervovat ji v chladu. Užívat se to musí čerstvé. Ještě štěstí, že tu máte mírné zimy.“

Oběma Hookoncům chvíli trvalo, než vstřebali, že nejspíš našli řešení letitého problému.

„Měli bychom to vyzkoušet,“ zasípal Velichrom. „Ještě dnes pošlu vašemu panu bratrovi holuba. Ten bude koukat.“

„Vraťme se ale k Ysmelle a Plenerovi, zlatíčko,“ obrátil se Nikolas k Dorianě. „Chceš naznačit, že kromě tebe nám tu běhá další tvůj krajan?“

Doriana pokrčila rameny. „Plenerus s Ysmellou vůbec nepřišli z Andory, i když právě tam Rotoksové rostliny lidé s úspěchem pěstují. Aby se tu prosadili, velkoryse věnovali Hookonii lék na nákazu, kterou z Fenneboru sami přivlekli.“

„Plenerus vlastní v Andoře spoustu půdy,“ zamručel Velichrom.

„Hádejte, co na ní pěstuje?“ ušklíbla se Doriana.

„Takže nemá problém financovat armádu,“ houkl Nikolas a vyletěl: „Sakra, nemohu pochopit, nač tak dlouho čekal, když to musel plánovat už dlouho předem.“

Velichrom s Dorianou se na sebe výmluvně zašklebili.

Během dalších pěti dní Nikolas nesmiřitelně přebíral iniciativu. Nejdřív vstal z postele a s pomocí hole vrávorál po komoře, později se vypoťoval na dolní nádvoří na záchod. Usilovně se snažil hýbat, zapíral poslední návrat horeček a poslušně polykal odporové léky, každým dnem se cítil lépe.

Po nocích se k sobě tulili na úzkém lůžku a vyprávěli si. Snad poprvé k sobě byli naprosto upřímní. Doriana mu pověděla o Brianovi, protože chtěla, aby pochopil, proč zpočátku jeho

řečem o lásce nedůvěřovala. Nikolas přiznal, že něco podobného vytušil, a že tehdy doufal, že jednou mu snad uvěří.

Vracela se z večerní směny a usmívala se jako měsíček. Naštěstí už byla tma jako v ranci. Hradní čeládka byla již dávno po večeři. Z kovárny se linulo světlo, protože hrad navštívil lidový vypravěč a nikdo si nechtěl nechat ujít nové příběhy o obru Drumbotovi a viliovi Fenorovi.

Ráno mu po dlouhém přemlouvání slíbila, že by to večer mohli poprvé vyzkoušet. Jen co si pod přivřenými víčky promítla jeho hrudník, který už se po několikátýdenním cvičení znovu začal obalovat svaly, a pak to, co pokračovalo níž, tak sladké a pevné, téměř klopýtla jedním dřevákem o druhý. Se staženým hrdlem si představila, jak se pomalu svlékne, jak ho přinutí, aby poprosil, ale pak se sama té nereálné představě zasmála. Tolik po něm toužila, že to bude dozajista ona, kdo bude prosit jeho, aby si ji vzal. Vítězoslavně se zařala pěstičky, když souboj s vlastní hrdoostí prohrála. Jen co vystřadí Velichroma, sama z něj strhá kalhoty.

Vrzání otevírané brány jí do příjemných úvah vstoupilo jen mlhavě, ale dusot koňských kopyt už razantně. Překvapeně se otočila. Branou hradu projížděl početný jízdní oddíl.

Večer bylo zvykem otevírat v bráně jen malá dvířka. Nikdy se neotevírala celá brána. A než se otevřela, vždy se zbrojnoši nějakou dobu dohadovali s příchozími. Tentokrát žádné hulákání nezaslechla, jen od kovárny předtím zahlédla nějaký stín. Najednou jí to všechno sepnulo. Zvědaví zbrojnoši si odskočili ze stráže na pohádku do kovárny. Vypravěčův famulus zatím zevnitř otevřel bránu cizím vetřelcům.

Bez dalšího rozmyšlení zařvala: „Zradááá!“ a utíkala co nejrychleji ke své věži. Ale jak se dusot kopyt blížil, stihla to jen ke skladišti ovoce. Přitiskla se do stínu ke zdi a se srdcem v krku poslouchala.

Z kovárny i ze zbrojnice se vyhrnuli Alarikovi vojáci s meči a svítilnami. Nastal všeobecný zmatek, který zatím na první nádvoří nedolehl.

„Stát!“ ozvalo pánovitě. „Nepřišli jsme zabíjet! Jsme tu ve jménu Grenka z Kančí Hůrky a nabíráme silné muže do jeho armády!“

„Vnikli jste na soukromý pozemek pana Alarika z Fretčí díry, jehož lenním pánem je samotný král Rohatin. Jako velitel posádky vás vybízím k okamžité kapitulaci!“ zněla odpověď.

Mezitím se nájezdníci stále ještě v sedlech shromáždili do sevřené skupiny. I ve světle loučí se dalo spočítat, že je jich nejméně třikrát více, než domácích, i když kovář si přitáhl to nejtěžší kladivo a mladý Tydlivoj odhodlaně třímal železnou tyč.

„Běž se poradit s pánem, vojáku,“ houkl velitel vetřelců. „Vyřid' mu, že jej slušně žádám, aby mi dovolil vybrat si muže do Grenkova vojska. Když mi je dá dobrovolně, odvedu jich jen dvacet. Jinak si vyberu bez omezení a zbytek pobiju. A nezapomeň se zmínit, kolik nás je.“

Doriana se rozhodla doplížit podél zdi skladiště na ovoce k věži. V měsíčním světle zahlédla, jako by ve výklenku dveří do věže někdo stál, ale doufala, že je to jen mámení rozjitřené mysli. Zbývalo přeběhnout nekrytých posledních několik metrů.

Neuvědomila si, že cizí verbíři jsou stále ještě v sedlech a že z výšky mají i v šeru slušný přehled.

Když už byla téměř u věže, zaslechla za sebou zvuk koňských kopyt.

Čísi tlapa ji podebrala v pase a neurvale vyzvedla do vzduchu. Vzápětí ji ovanul nevábně zapáchající dech. „Co to tu máme, chlapi? Ženská, co nestojí o pohádky? Třeba má ráda něco pod sukněmi!“

Ještě dřív, než se začala vzpouzet, ozval se z výklenku od věže chraptivý hlas: „To je moje stará, kámo. Ale šahat jí pod sukně, bych ti neradil. Nedávno krapet onemocněla. Používám ji spíš na práci. Na ty lepší věci si zajdu jinam, víš, jak to myslím. No, kdybys ji viděl na světle,

pochopil bys. Ale pokud se neštítíš... No a s tou nemocí... Pokud ti nevadí svrbění... Někomu to nevadí.“

„Já jsem Dubrin,“ pozdravil Nikolase hromotluk a spustil Dorianu na zem jako pytel brambor. „Já jsem Etton. Pro příště jí nemusíš tak mlátit o zem. Pracuje dobře a se zlomenýma hnátama by mi byla k ničemu,“ zahartusil Nikolas a vyšel ze stínu na prostranství před věž, kam se mezitím přišourali zvědaví podomci s loučemi, takže světla bylo najednou až dost.

Dubrin se bezelstně usmál a při pohledu na Dorianu trochu ohrnul ret. „Za to, žes mě varoval před tím svrběním, se za tebe u kaprála přimluvím, Ettone. Ostatně, vypadáš na fajnovýho chlápka. Podle náušnice toho už máš dost za sebou. Nechceš s námi jít radši dobrovolně? Pro větší slávu a čest? Znáš přece ty kecy.“

Etton si zamyšleně pohladil ušmudlanou lebku a pokýval hlavou. „Ale Oru nechám radši tady. Jí bude u krav lépe, ale mně se ten klid už zajídá. Kdo je vaším kaprálem? Sjezdil jsem s vévodou kus světa, třeba ho znám.“

„To asi ne. Vrtech pochází z Andory a roky zastával funkci majora ve vojsku velikýho floxijskýho potentáta, dokud se ten potentát neobrátil proti vlastnímu císaři. Nějakého Kvinlich z Flenderoru. Kvinlich utekl k nám do Hookonie. Král Sebornak mu udělil azyl, ale ten běs, Krvavý hrabě mu azyl zrušil a vydal jej císaři zpět. Císař ho dal sežrat potkanům. Vrtech nemůže Krvavému hraběti přijít na jméno.“

„To je nás takových víc,“ broukl Nikolas. „No, rozloučím se se ženou a nachystám si něco na cestu. Můžete se mnou počítat.“

„To je slovo do pranice,“ zařehotal se Dubrin a odklusal zpět ke svým druhům, kteří mezitím už nepokrytě mačkali pacholkům bicepsy.

Doriana vtáhla Nikolase dovnitř, sesunula podél zdi na zem. „Ty blázne!“ Rozplakala se.

Těžce se k ní sehnul, protože mu to stále ještě dělalo potíže. „Prosím, pochop, že je to jedinečná příležitost dostat se mu do zad. A taky jsem se nemohl jen tak dívat, jak na tebe sahá.“

„Sotva držíš pohromadě!“ vzlykla.

„Dám si pozor,“ ubezpečoval ji, když ji k sobě nedbaje na obolavělé tělo pevně přivinul. Začal ji zbavovat šatů. „Něco jsi mi slíbila.“ Zvedl ji a táhl směrem k posteli.

Zavrtěla hlavou. „Už to stejně nestihneme.“

Rozverně se zasmál: „Vsadíš se?“

„Smrdím hnojem.“

„Vůbec nic necítím.“

„Proč mi to děláš?“

„Protože tě miluju.“

Před svítáním verbíři vedení kaprálem Vrtechem z Alarikova hradu odjeli. Sebou si odvezli přesně dvacet mužů, které si vybrali z Alarikovy čeledě včetně jistého Ettona.

Ihned, co za nájezdníky zaklapla brána, povolal Alarik velitele stráže na kobereček. Tresty za opuštění stráže bývaly přísné a velitel Obrol se už loučil se životem.

Nevyspalý Alarik seděl za stolem v hodovním sále a nešťastně civěl na loužičky rozlitého vína vpíjející se do dubové desky. Před sebou měl veliký zlacený pohár naplněný podivně vonícím zeleně zbarveným lektvarem. Vedle něj seděla paní Romanka a utírala si červený nos.

„Kaplan ji přivede a pak ta šaškárna konečně skončí. Dáš jí nějaké slušné šaty a pošleš ji do Temberu za králem. Ten si s ní už poradí. A už nebreč. Zemřu jako chlap. O hrad se postaráš. Děkala jsi to stejně dobře, i když jsem byl pryč,“ lamentoval Alarik.

„Nechápu, komu prospěje, když ten bolehlav vypiješ. Přece jsi je sem nevpustil úmyslně,“ úpěla hradní paní.

Alarik zakouel očima: „Ale mohli by si to o mně myslet. Jinak, než svou smrtí, bych si čest nevykoupil. Mysli na naše děti.“

Do sálu před Alarika předstoupil kající se velitel stráže.

„Pro tebe, Obrole, to znamená jen ztrátu zemanských výsad a návrat k poddanskému stavu,“ zamručel pobledlý baron. „Vůbec si ale neuvědomuješ, že pro mne to znamená ztrátu cti. Protože věz, že jsem přísahal králi, že poskytnu ochranu důležitému muži. A kvůli tomu, že jsi neuhlídal bránu, jsem zklamal.“

„Pane?“ otevřel ústa kapitán, „své zodpovědnosti se nezříkám. Mí muži chybili, byli potrestáni a teď musím přijmout trest i já. Ale ohledně toho důležitého člověka se určitě mylíš. Verbíři odvedli jen prosté čeledíny. Nikdo důležitý mezi nimi nebyl. Na to dám krk.“

„Pozor, abys o ten krk nepřišel, vojáku,“ ozvalo se ode dveří. Vešel kaplan Cincibus s ošklivou ošetřovatelkou dojnic Orou. Obrol několikrát zamžikal, protože to děvče mu náhle připadalo nějaké jiné. Jako by se narovnal, zeštíhlo, a tvářilo velmi zvláště.

„Omlouvám se paní a pane,“ prohlásila ta podivná osoba, „že se s vámi zdravím až teď, ale dřív k tomu nebyla vhodná doba. Děkuji za azyl i pomoc. Tomu, co se stalo, se zřejmě nedalo zabránit.“ Pak, jak popošla blíže ke stolu, nakrčila nos, nasála vůni bylin, rychle přiskočila k poháru, který měl Alarik pod nosem a chrstla jeho obsah do krbu.

„Pane Alariku,“ řekla, když prázdnou nádobu vrátila na stůl, „naš král potřebuje dobré a schopné leníky. Brát si život kvůli cti, je zbytečným přepychem. Vím, jak to bylo a to stačí. A tady Obrol by mohl své pochybení napravit také jinak, než, že ho pošlete kydat hnůj. Možná právě proto, že zklamal, se bude příště více snažit. Ještě bych mu ten zemanský erb nebrala.“

Na to si vybrala židli a důstojně se posadila. Cincibuch se bez komentáře posadil vedle ní.

„Ehm, výsosti,“ zajíkl se Alarik, „pokud na mém setrvání v tomto světě trváte, nezbyvá mi, než poslechnout.“

„Děkuji vám za nás oba,“ hlesla hradní paní a znovu se rozplakala, tentokrát úlevou. Pak ožila novou energií. Sjela návštěvnici kritickým pohledem a naklonila se k ní přes stůl a špitla: „Už nebudete trvat na svém převleku, že ne?“

Dojička Ora si srdceryvně povzdechla: „Už to nemá smysl. Půjčíte mi něco na sebe?“

„Jistě, drahé dámy,“ ozval se kousavě Cincibuch, „Není žádný spěch. Paráda je důležitější. Občanská válka počká.“

Obrol při zmínce o občanské válce klesl na kolena. „Občanská válka? U všech běsů! Co jsem to dopustil? Snad v kuchyni ještě nějaký bolehlav zbyl!“

Kaplan si narazil klobouk tak hluboko do čela, že jej téměř protrhl. „Už mám těch keců plné zuby, Alariku, svolěj jen ty nejdůvěryhodnější muže a přiznej barvu. Pověz jim, jak to bylo s Fliniem a s Teodorem Eudoomem. Mám tady sebou Grenkovy dopisy psané různým bankám ve prospěch nejrůznějších poškozených lidí. A současně Nikolasovy dopisy coby úřadujícího ministra vnitra. Je to naprosto stejné písmo. Stejně tak, že to nelze zfalšovat. Můžu dokázat těm, co mají otevřenou mysl, že Nikolas po deset let svého života tajně působil jako Grenek z Kančí Hůrky. Mám dokonce doklad o Grenkově kontu v bance, které Nikolas spravoval. Říkám sice Nikolas, ale mám na mysli svého pána, hraběte Nikolase z Cernu, při vši úctě.“

Obrol poděšeně vyskočil a zařval: „To se odvažuješ říct mému pánovi? Že sloužíš Krvavému hraběti?“

„Hod'te na něj síť!“ vyjekla Doriana, „nebo ji budete muset hodit na mne.“

Během následujícího dne se nejhorší zmatky vyjasnily a Doriana se opět změnila v přitažlivou ženu. Paní Romanka oplývala kypřejšími tvary, ale její nejstarší dcera před rokem ovdověla a vrátila se po smrti manžela zpět k rodičům. Měly s Dorianou podobnou postavu. Troje smuteční šaty už odložila a věnovala je tedy Dorianě. Černá jí slušela. Mimoděk si vybavila výjev z lesní křižovatky té noci, kdy zjistila, že cestovní karta nefunguje.

Do Alarikova hradu postupně přijížděli ti příslušníci nižší šlechty, o kterých Alarik s Eudoomem usoudili, že nemají v hlavě otruby. Velichrom jim ukazoval Grenkovy dopisy a

porovnával je s Nikolasovými úředními papíry. Několikrát se rytíři mezi sebou téměř porvali, ale paní Romanka s Dorianou je pokaždé dokázaly uklidnit slušně připravenou večeří. Z Temberu přišla zpráva, že před hradbami na planině starých kostí se utábořilo tisícíhlavé vojsko Grenka z Kančí Hůrky složené s cizích žoldáků i místních nedobrovolně odvedených nevolníků vedené jistým Vrtechem, bývalým důstojníkem floxijské císařské gardy. Všechny vojenské posádky měly pohotovost, Tember se připravoval na dlouhé obléhání.

Mezi Alarikovým hradem a Temberem létal jeden holub za druhým. Pak král rozdělil kompetence. Nepatrná část ozbrojených sil vedená baronem Eudoomen se měla stáhnout do Denebu, největší část vedená Fliniem se měla urychleně přesunout k Temberu dříve, než bude hlavní město zcela obklíčeno.

Stále se ještě nic nedělo. Grenkovo vojsko utábořené před hradbami dosud sbíralo síly.

Doriana s Velichromem se rozloučila s hradní paní a Alarikem, který jako jeden z mála dostal za úkol držet pozice na Fretčí díře. Flinius pro ně k hradu vyslal deset vojáků, zbytek armády čekal dole na rozcestí. „Když budeme mít štěstí, ještě to stihneme před blokadou,“ zahalekal již zdálky Flinius.

Doriana při pohledu na vévodu navlečeného ve zlaceném hrudním pancíři, uznale zvedla obočí. „Nějak jste vyrostl, Flinie. S maršálskou holí mi připadáte mnohem mužnější.“

Flinius uctivě sklonil hlavu. „Madam, za to vy jste stále stejně krásná.“

„Ehm, ehm,“ škrobeně zakašlal Velichrom. „Tak abychom jeli.“

„Cestou se Doriana dozvěděla, že armáda má přes pět set mužů ve zbroji a dvě stě pomocných sil čítaje krmiče koní, kuchaře, markytánky, stavěče stanů a pážata rytířů.“

„Nechápu, jak chcete zařídit, aby nás Plenerus do Temberu vpustil,“ kroutila hlavou.

Flinius se po očku podíval na Velichroma a ušklíbl se pod vousy. „On neví, že my víme, co má pod čepicí. Proto nás tam pustí a rád. Uvidíte. Jeho cílem je mít nás pod kontrolou. A až nás začne vydírat, bude si mnout ruce, že mu nevpadneme do zad. Bude si myslet, že zuříme a litujeme, že jsme vlezli do pasti. Jenže on neví, co víme my. Cha. A to všechno díky vám.“

Doriana se v sedle neklidně ošila a houkla směrem k Velichromovi. „Říkáte, že Rohatin tu mou teorii bezpečně ověřil?“

Velichrom mlčky přikývl.

„Opravdu?“ naléhala.

„Opravdu, běsko. Rohatin je vědec. Nespokojil se jen s dohady. Udělal to důkladně. Žádný strach.“

Druhého dne k večeru se vojsko i s dlouhou kolonou zásobních vozů přiblížilo hlavnímu městu na dohled. Širokým obloukem nepřátelský tábor obešlo. Ležení před hradbami při pohledu z dálky vypadalo jako barevné moře.

„To bude nepořádku, až se odsud vypakují,“ ušklíbl se Velichrom.

Temberští otevřeli bránu a během tří cyklů nechali Fliniovu armádu pokojně projet dovnitř. Vojsko bylo ubytováno ve všech desíti divadlech, ve státních budovách a školách, v domech významných měšťanů. Stany pro koně i zásobovací vozy byly postaveny v královské vinici i v přilehlé oboře.

Král Rohatin si Dorianu s Velichromem a prvním maršálkem vyzvedl osobně hned za bránou. Sesedli z koní a do palácového města pokračovali kočárem.

„O Nikim nemám žádné zprávy,“ vztekal se Rohatin a zvědavě se natáhl k Dorianině dlani. Vyvedl ji tím z míry, proto mu ji nestačila vytrhnout. Zamračil se, když uviděl, jak je kůže zarudlá a mozolnatá.

„A to už šest týdnů na vidle nesáhla,“ přisadil jedovatě Velichrom.

„Něco takového už se nesmí opakovat, běsko,“ řekl král přísně. „Hojivý balzám. Houfy poskoků. Rozumíte?“

Vzpurně pohodila hlavou. „Budu si užívat lázně, zatímco Nikolas někde leží v blátě. A to je ještě lákavá představa. Kéž by to bylo jen bláto.“

„Niki je mazaný jako opice,“ usadil ji Rohatin, „vsadím se, že až přijde Plenerus vyjednávat, bude mu držet pouzdro na spisy.“

„Myši jsou v pasti, můžeme čekat, že ji kocour přijde vybrat,“ uchechtl se Flinius.

Druhého dne zrána na městskou bránu zabušil vyslanec. Jménem Grenka z Kančí Hůrky předal Rohatinovi ultimátum.

V dopise se psalo, že Grenek z Kančí Hůrky, jediný a oprávněný dědic hookonského trůnu, potomek zapíraného staršího bratra Trortena Ryšavého, se vrací zpět, aby si vzal, co mu po právu náleží. Jako důkaz dobré vůle přináší lék na nejhorší nemoc tohoto světa, která co nevidět zase v plné síle udeří. Všechny zásoby léku má v držení jen a pouze Grenek a ti, kteří se nepodrobí, bídně zhynou do tří dnů od vypuknutí nákazy. Současný uzurpátor hookonského trůnu zlořečený Rohatin má jen jedinou možnost, jak město zachránit. Grenkovy podmínky jsou takové: Rohatin vydá svého mladšího bratra, řečeného Krvavý Hrabě a lid jej bude moci potrestat za jeho mrzké činy. Dále Rohatin vydá Grenkovi běsku Dorianu. Dále odevzdá Rohatin Grenkovi vládu nad Hookonií. Sám si může ponechat omezenou část v Denebu bez polností a bez možností ovlivňovat akademickou radu Osvícenského učení. Město Tember Grenkovi otevře své brány zítřejšího dne přesně v poledne, aby mohly být podepsány patřičné listiny, připravené Grenkovým aparátem. V případě porušení některé z podmínek propukne v jedné ze čtyř kvadrantů města nákaza plnou silou. V případě nedodržení dvou podmínek, propukne nákaza ve dvou kvadrantech a tak dále. K vyjednávání a podpisu předávacích protokolů má dojít v trůním sále královského paláce. V dopise se ještě psalo, že pokud by se cokoliv stalo Grenkovi, či některému z členů jeho doprovodu, podlehne nákaze naráz celý Tember.

„A je to tady,“ zaradoval se Rohatin.

Doriana chodila od jednoho okna ke druhému a vyhlížela přes celé město až do dálky přes hradby k cizímu vojenskému táboru. Hrůzou téměř nemohla spávat, bolel ji žaludek, točila se jí hlava. Kdyby stejně jako všichni ostatní ve městě nepila vodu důkladně promíchanou s lékem ze syrové šťávy rotoksových listů, skoro by si myslela, že na ni jde fialový mor.

Asi půl cyklu před polednem ráno z děla od hradeb dostali nahoře v paláci signál, že uzurpátoři právě vstoupili do města. V trůním sálu už bylo vše připraveno. Rohatin s královskou korunou po svém dědečkovi podupával před trůnem. Doriana v prostých černých šatech vyšíváných stříbrnou nití tiše seděla na okenním parapetu. Flinius rázoval podél řady lokajů a řinčel mečem o své ostruhy. Velichrom si protentokrát ponechal zelenou kutnu kaplana Cincibucha, protože nechtěl Plenera přes svou osobu upozornit na Nikolase. Čtyři bývalé Rohatinovy studentky protentokrát vyšňořené v dámských šatech působily reprezentativně, ale jejich cílem bylo nepřítel zmařit. Pod sukněmi skrývaly meče a v holínkách měly dýky.

Plenerus alias lžiGrenek pojal svůj příjezd jako velmož na stání návštěvě. Jeho příchod uvedli dva trubači. Pak následovala dvě pážata a pak nějaký hodnostář s velkou holí, kterou třikrát udeřil o podlahu a křikl: „Přichází Grenek z Kančí Hůrky, jediný právoplatný dědic Hookonie!“

Vzápětí důstojným krokem vešel pohublý a přísný Plenerus v šafránově žlutém kabátci.

Chladnýma očima se kolem sebe rozhlédl. Zaznamenal Dorianu v černém a potměšile zkřivil rty. Pak zvedl hlavu k Rohatinovi na trůnu, protože trůn stál na vyvýšeném stupni a zvolal: „Slezte z toho křesla, vévodo, nebo si budu myslet, že naši dohodu neberete dost vážně.“

Rohatin s chlapeckým úsměvem pokrčil rameny a sestoupil z trůnu na parket, na kterém byl nachystán stůl a několik židlí.

Greněk se usadil, zvedl ruku a jeho hofmistr opět udeřil holí o zem. Do sálu vešli další muži. Byli navlečení v černém a nesli složky s listinami a psací potřeby.

Rohatin se posadil naproti, ale hned se nedočkavě zavrtěl: „A že jsem tak smělý, pane Grenku, jak se vlastně starší bratr mého dědečka jmenoval? V rodinných kronikách o něm není ani zmínka.“

LžiGreněk nehnul ani brvou. „Pomsta zhrzené pradědečkovy milenky hraběnky Glenndy. Ukradla prababičce prvorozeného syna a nahradila jej vlastním mrtvým kojencem. Mého dědečka Sterana dala vychovat prosté zemanské rodině, ačkoliv se měl stát králem. Strašný osud. Ale jsem tu, abych to napravil.“

LžiGreněk znova mávl rukou a jeho sekretáři začali vytahovat z pouzder listiny. Bylo jich celkem šest.

„Ta první se týká hookonské koruny, druhá Denebského panství, třetí vaší demise v akademické senátu, čtvrtá běsky Doriany, pátá Krvavého hraběte a šestou mě definičně potvrzujete u moci,“ chrllil ze sebe.

„Plenere,“ ztišil hlas Rohatin, „ještě pořád máte možnost to zarazit. Uvědomujete si, že toto je velezrada?“

Plenerus se naježil. „Jsem Greněk z Kančí Hůrky, Rohatine. Celé roky jsem to musel tajit, a skrývat se za identitou komořího Plenera, ale nyní konečně mohu vystupovat pod svým pravým jménem. Žádám vás, abyste to respektoval, pokud si chcete uchovat holý život. Můžeme přistoupit k podpisům.“

Rohatin se ale ani nehnul.

Plenerus znovu mávl paží. Hofmistr potřetí uhodil holí.

Do trůnního sálu napochodovali další muži. Tentokrát to byla podivná sebranka třiceti snědých zarostlých ozbrojenců navlečených v černých uniformách s ocelovými přílbami a hrudními pancíři zdobenými bronzem. Všichni působili nebezpečně a profesionálně. V železem pobitých rukavicích třímali štíty a obnažené meče, na ramenou jim visely kuše.

„Jen malá ukázka mé armády, Rohatine,“ zapředl Plenerus. „Zmasakrujeme vás snadno. Čtvrtinu města vyhladí nemoc, protože jsi nedodržel jednu z podmínek, když pro mne nemáš Krvavého hraběte.“ Náhle vstal a poodešel blíž k Dorianě.

Nenávistně na něj shlídla.

Plenerus k ní natáhl ruku a promnul pramínek jejích havraních vlasů mezi prsty a jízlivě se usmál: „Alespoň pro mě máš tu běsku. Něco jí dlužím.“ Naklonil se Dorianě k uchu a šeptl: „Než tě dám upálit, trochu si s tebou pohraju. Kde je dnes tvá pýcha, křepeličko? Třeba se dám obměkčit. Jako ten kat. On se přihlásil do mého vojska, holomek jeden, a všechno mi to pověděl.“ Pak se odtáhl a na celý sál zahalekal: „Víte, čím královna vdova zachránila život svému mrzkému milenci?“

Doriana se studem zapotácěla. Udělalo se jí mdlo, ale nezbývalo, než jen zhluboka dýchat.

Když nikdo z přítomných na provokaci nereagoval, ale Plenerus si samolibě pohladil klopy žlutého atlasového kabátu a řekl: „Prostě se vyspala s jeho katem. Je to skutečně oddaná děvka. Myslím, že pokud už ji Krvavý hrabě odhodil, mně ještě poslouží.“

Vtom to Dorianě došlo.

Pochopila, co tím Plenerus sleduje. Neuvěřil, že Nikolas v paláci není. Myslel si, že se jen skrývá a nestřeženém okamžiku mu ze zálohy vpadne do zad. Proto se jej snažil urážkami vyprovokovat.

Vzchopila se k odpovědi: „Kdyby Nikolas žil, vyříznul by ti jazyk,“ řekla smutně. „Ale namáháš se zbytečně. Nečíhá za závěsem. Kéž by to tak bylo, ale není. Je mi jedno, co se mnou uděláš. Nenávidím tě. Nebudu tě prosit o milost. I tomu katovi bych dala radši než tobě a...“

„A dost!“ zahřímál Rohatin. „Raději se budeme věnovat státním záležitostem.“

„Také si myslím,“ zavrčel Plenerus a hodil pohledem k časomíře na římse nad krbem. „Podepiš. A ohledně porušení jedné z podmínek jedne rychle. Čas se krátí. Čtvrtina města padne, jestli mi toho svého vypečeného bratříčka nedodáš do setiny cyklu.“

„Měj rozum, Plenere,“ zavrčel Rohatin. „Nikolas je skutečně mrtev. Ta podmínka je nesplnitelná!“

„To je mi líto, ti lidé zemřou. Vyšlu holuba a vzkážu svým mužům, aby začali za vřesovým kopcem hloubit jámy. Takovou spoustu těl musíme rychle zahrabat. Ts, ts, ts, ještě tu korunu ani nemám a už se musím o všechno starat,“ zamračil se masový vrah a důležitě pokynul hlavou, jakoby by si potřeboval potvrdit své myšlenky: „Víte, kolik domů pro nové loajální úředníky budu potřebovat?“

„Plenere, zatím jsi nechal otrávit jen patnáct lidí, ale teď chceš zmarnit celé tři tisíce. Nemohu ti to dovolit,“ řekl Rohatin, vstal ze židle a znovu vystoupal nahoru na svůj trůn.

Změna králova jednání uzurpátora vyvedla z konceptu. Rozpačitě vyjekl: „Okamžitě slez dolů! Ten trůn ti nepatří!“

Rohatin si jen provokativně přehodil nohu přes nohu.

Plenerus zrudl a na čele mu vystoupila fialová žíla. Jeho světlé vlasy působily načechraně a téměř dětsky. I když téměř dosáhl šedesátky, jeho tvář nebrázdila ani jediná vráska. Vztyčil se a opřel se dlaněmi o stolní desku. Na připravených smlouvách nechával vlhké čmouhy, inkoust se rozpíjel, jak měl zpocené dlaně. „Ty asi chceš, aby vymřel celý Tember!“ zařval vztekle. „Dobře tedy! Nevadí! Vybereme stádo šťavnatých ženských včetně těch, co tu máš na parádu, dáme jim lék a zbytek města může pochcípát. Založíme novou populaci. Tak to bude nejlepší. Žádné pamětníky lepších časů nepotřebuju. Tebe si možná nechám, protože o tobě říkají, že jsi učený. Dostaneš těžký zlatý obojek, a od něj řetěz, který povede ke šteláři s knihami. Ještě mi budeš k užítku.“

„Nikdo nezemře,“ řekl Rohatin „a ty se budeš zodpovídat, že jsi sem před čtyřiceti lety společně s Ysmellou zavlekl nákazu z Fenneboru, dále že ses utajil přípravu léku, dále že ses nechal otrávit patnáct lidí v domě hraběte z Cernu, dále že ses vydával za mého bratra, dále že ses dopustil velezrady a zločinného spolčení, dále, že ses dopustil vydírání a obecného ohrožení, dále...“

„Jen blafuješ!“ vyprskl Plenerus.

„Ne!“ odsekl Rohatin. „Víme, jak připravit lék, a všichni ve městě jsou touto dobou vůči nákaze imunní. Můžeš se vztekat, jak chceš. Doriana nám to vysvětlila. Nesmí to být s alkoholem. Nesmí to být tinktura. Stačí šťáva ze syrových listů a člověk neonemocní. Je to prosté. Tvé plány vyšly vniveč, velezrádče.“

Plenerus tékal očima z jednoho úředníka v černém na druhého. Vzal jeden z papírů a bezmyšlenkovitě jej pokrčil v dlani a vyhodil do vzduchu. Obrátil se ke svým ozbrojencům a zařval: „Palte!“ vymrštil se ze židle a přitiskl se k zemi.

V tu chvíli se stalo několik věcí současně.

Tricetičlenné Plenerovo komando místo aby synchronizovaně vystřelilo z kuší, se začalo mlátit mezi sebou. Jen někteří stačili kuše použít, ale ti, kteří vystřelili, neměli dostatek prostoru k tomu, aby mohli v klidu zamířit. Vzápětí se na Plenerovy ozbrojence sesypala Rohatinova osobní garda, celá natěšená, že konečně bude mít do čeho píchnout a nemusí se zbaběle skrývat na chodbě.

„Nezabíjet,“ zahřímálo důrazně král, „Muže, kteří se dobrovolně vzdají, spoutat! A především fixujte toho velezrádce, než se zase někam odplazí!“

„Bojujte, vy krysy,“ sípal nenávisťně Plenerus.

„Kdybych tušil, že plánuješ nakazit celý město, nikdy bych s tebou nešel, Grenku,“ houkl voják, který právě nastavoval ruce ke svázání.

„Bodejť, mám v Temberu rodiče,“ přidal se jeho druh. „Mladý ženský. Těm bys dal lék, ale mou mámu bys nechal chcípnout, že? Jsi prase, Grenku!“ vychrlil ze sebe a odplivl si.

„Kolikrát to budu muset ještě opakovat?“ zahřímal Rohatin. Slezl z trůnu a přišel blíž k zajatcům. „To není Grenek z Kančí Hůrky, vojáci. Je to bývalý komoří Plenerus. Hned zítra vydám královský výnos, kterým všechna fakta uvedu na pravou míru. Bude to mít povahu zákona a basta.“

„Otče,“ vyjekla Tombola a ohnala se mečem, „okamžitě jdi stranou od těch nebezpečných zbraní.“

„Ale zlato,“ zamručel smutně král, „vždyť víš, koho hledám. Ale vypadá to, že mezi nimi není.“

„Co to slyším?“ sykl tiše směrem ke králi povědomý hlas. Jeden z Plenerových ozbrojenců se zdviženýma rukama, ten na kterého ještě nedošla řada se svázáním, zvedl hlavu. Ve snědé vousaté tváři se zaleskly stříbřité oči. „Až bude po všem, tak mi to vysvětlíš,“ ušklíbl se tichounce vousáč a král s potěšenou grimasou neznatelně kývl. Pak se nechal poslušně odsunout do bezpečnějšího koutu sálu.

Doriana mezitím u okna těžce lapala po dechu a přemáhala další nával nevolnosti. Všechno kolem vnímala jako přes tlustý vodní sloupec. Viděla rozmazaně a všechno se s ní točilo. Věděla, že situace se obrací v jejich prospěch, že Plenerus byl zajat, ozbrojenci jsou odváděni, ale neměla příležitost si každého prohlédnout, nebo se jich zeptat na muže se železnou náušnicí.

„Zavřete každého do zvláštní cely,“ nařídil svému kapitánovi Rohatin.

„Ale pane,“ namítl Tobis, „nemáme tolik volných cel.“

Rohatin se zamyšleně poškrábal pod korunou a pošeptal Tobisovi do ucha: „Tak dobře. Jen Plenera zavřete zvlášť, ale důkladně. Ty ostatní dejte do jedné veliké a postupně si je po jednom odvádějte k výslechu. Ptejte se na obvyklé věci. Natahujte to co nejvíce.“

„Proč?“ vybafl Tobis, který v šoku zcela zapomněl, že takto se s králem nemluví.

Ale Rohatin byl naštěstí vědec. Trpělivě odpověděl. „Protože potřebuju čas na rozhovor s bratrem a nechci, aby jim jeho delší nepřítomnost byla nápadná.“

Tobis se celý zpotil. „Ale říkal jste, veličenstvo, že Krva...Ehm... váš pan bratr je mrtev.“

„Emh,“ vstoupil do diskuse seržant Ernek, „když dovolíš, švagře, hrabě z Cernu stojí v řadě útočníků jako třetí zleva. Je to ten s tím prošedivělým plnovousem a velkou železnou náušnicí. Odkud jenom vzal to opálení?“

Tobis srazil před králem paty. „Znamená to, že pana bratra máme odvést nenápadně do vašich pokojů, sire?“

„Zajisté, kapitáne,“ potvrdil monarcha a dodal: „A jeho spolubojovníkům do šatlavy dopravte občerstvení. Potřebujeme si je získat, protože tu nepřátelskou armádu musíme zkrotit. Nezapomeňte, že se tak ještě nestalo.“

Gardisté odvedli nepřátelské komando a Plenerovy úředníky včetně vzpouzejícího Plenera samotného do podzemních kasemat pod palácem.

Do sálu se vrátil Flinius. „Plenerovo vojsko je zatím v klidu, sire, ale počítám, že tak do tří cyklů bychom měli zajatce pustit, než začnou ti před branami tušit potíže. Vrtech je rapl, už jsem o něm slyšel.“

Rohatin se ušklíbl. „Nemáme moc času.“ Obrátil se na Tobise: „Okamžitě zahajte výslechy a hned jako třetího vyhmátněte mého bratra. A zalarmujte kuchtíky. Ať to lítá!“

„Doriana omdlela,“ křikla vyděšeně komtesa Tylda z Pustoryllu.

Flinius s Velichromem, který s chutí odhodil nenáviděný kněžský klobouk, přenesli zhroucenou dívku do králova tajného relaxačního salonku v těsném sousedství trůnního sálu.

Uložili ji na pohovku a Tombola mezitím přivedla doktora.

„Rozpálené čelo, studené ruce, bledá zpocená pleť,“ bručel doktor. „Dejte jí dva polštáře pod hlavu, studený obklad na čelo a přikryjte ji teplou pokrývkou.“

„Na to bych přišla také,“ zamračila se Tombola. Když však společně se svými třemi kolegyněmi do puntíku splnila jeho doporučení a pacientka se stále neprobírala, posadila se k ní a rázně ji poplácala po tváři a zašvitořila: „Slečno Doriane, vstávat!“

Těžká víčka se zvedla. „Asi jsem se přece jen nakazila, ale jestli je mrtvý, je mi to jedno,“ zamumlala otupěle.

„Blbost,“ odsekla Tombola a významně vzhledla ke komtese z Pustorylu: „To bude něco jiného, vid' Tyldo?“

Taunie, baronka z Levého hrádku se významně usmála a na Terezu, hraběnku z Woldarosy.

Všechny čtyři bývalé Rohatinovy studentky se chovaly podezřele vesele.

Ale Dorianě bylo tak špatně, že neměla čas nad tím přemýšlet. „Asi budu zvracet.“

„Přinesu vědro a ručník,“ špitla Tereza a odběhla.

Naštěstí tu trapnou záležitost Dorianu stačila zvládnout dříve, než se do salonku nahrnula mužská společnost. Ale bohužel zahlédl, jak Terezka odnášela umývadlo, a domysleli se. Král se zamračil, ale na nic se neptal.

Velichrom se na Dorianu přísně podíval. „Doufám, že už je vám lépe,“ nadhodil škrobeně.

Ani se nepokusila vstát. Jen pokrčila rameny a odsekla: „Co na tom sejde? Nechápu, na co mě tu potřebujete, jen tu překážím. Klidně se přestěhuji do svého pokoje.“

Rohatin ji ale gestem zadržel. „Jen trpělivost.“

Komorná přinesla čaj pro zklidnění žaludku. Jen co se napila, za dveřmi zařinčely řetězy. Do salonku napochodovala vojenská eskorta s jedním ze zadržených Plenerových mužů. Byl vysoký, vousatý, ruce měl v řetězech a v uchu se mu houpala velká železná náušnice.

Doriana přimhouřila oči, v obavě, že by snad podlehla zrakovému klamu a že by pak zklamání bolelo tím více, neohrabaně vstala z pohovky, a dopotácěla se blíž.

Pomalou se přibližovala s očima přilepenými k jeho zarostlé tváři a srdce jí bušilo tak silně, že téměř cítila, jak naráží na žebra. Jeho oči byly stále tytéž, tekutý kov ceněný alchymisty. Jiskřily a upíraly se s něhou a láskou jen na ni.

„Nikolasi?“ vypravila ze sebe, když k němu konečně došla a obemkla jeho svázané ruce dlaněmi.

Sklonil se k její tváři, otřel se o její líce a vyděšeně šeptl: „Co je s to tebou? Užíváš ty léky? Vypadáš jako bys měla smrt na jazyku!“

Když viděl, že není schopná poskytnout solidní odpověď, nasupeně vyhledal očima bratra a zhurta se na něj obořil: „Sakra, řekne mi tu někdo, co se s ní děje? Měli jste na ni dát pozor! Není snad nakažená, že ne?“

„Ne, to není,“ ozvala se komtesa Tombola. „Je to dost soukromá věc, ale protože se pane hrabě tak rozčilujete a máme tu výjimečný stav, musím s tím na světlo dřív, než začnete neuváženě jednat. Paní Doriane není nakažená. Je těhotná.“

„No, výborně,“ ozval se rychle Rohatin. „To bychom měli. A teď tedy k té státní krizi. Nikolasi, vymotej se z těch řetězů a posad' se. Vy, pánové, rovněž,“ pokynul Velichromovi, Fliniovi, prokurátorovi, předsedovi soudu, a dalším šesti potentátům, které s sebou přivedl.

Doriana chvíli zaraženě stála a vytřeštěně civěla neméně zkoprnlému Nikolasovi do očí. Zhlédla v nich úžas a následně obrovské zklamání. Pochopila, že on si nejspíš myslí, že dítě, které podle všeho čeká, není jeho. I pro ni samotnou bylo nastávající mateřství něčím zcela nečekaným. Daleko nečekanější však byla Nikolasova nedůvěra. Okolní svět dostával rozplizlé kontury, zvuky se ztrácely, zůstávaly jen jeho obviňující vyčítavé oči a v nich ono nevyřčené: „*Jak jsi jenom mohla?*“

Otočila se na podpatku, vzala sukni do hrsti a s planoucími tvářemi, ale hlavou hrdě vztyčenou, tajný relaxační salonek opustila.

Nikolas prkenně sundal přilbu, čímž odhalil dorůstajícího šedivého ježka, praštil jí do kouta a posadil na vyhrazené místo. Teprve pak se zbavil řetězů, které měl skutečně jen pro efekt. Seděl a civěl do prázdna, jednání šlo mimo něj. Neustále si lámal hlavu nad novou skutečností. *Jestliže je Dorigana těhotná, znamená to snad, že jeho místo zaujal někdo jiný? Ale kdo? Například Ernek? Flinius? Jedině ten by měl šanci! Kdysi se přece zmínila, že je hezký. A teď má maršálskou hůl. Jenže je ženatý. To není charakterová vada... Ten bastard. Třeba ho miluje. Ale proč se na mě tak dívala? Staré přátelství? Cítila závazek... Třeba je to všechno jinak, okrál novou nadějí. Třeba se to stalo nedopatřením. Chvilka nevinné vášně...Nevinné?* Při tom pomyšlení se hrozivě zamračil. *Nebo to bylo ještě jinak. Třeba to bylo nedobrovolně. Kdo ví, co se všechno semlelo. Třeba to bylo jako s tím zatraceným katem...Když stolníci přinesli víno, požádal o něco ostřejšího. Rohatin jej musel dvakrát upomínat, aby se soustředil. Po třetím panáku tedy vzal rozum do hrsti.*

„Takže dojednáno,“ uzavřel jednání Rohatin. „Ty, Nikolasi, se s muži, kteří mi složí přísahu věrnosti, vrátíš k vašemu vojsku. Předáš Vrtechovi podepsané listiny a oznámíš mu, že ho král Grenek povolává k sobě na hrad. Vy, vojáci, pak vojsko rozdělíte na deset oddílů. V každém oddíle zvlášť dojde k demobilizaci. Musí to jít rychle, než se rozkřikne, jaká je pravda. Na cestu domů dostane každý voják žold a jídlo ze zásobovacích vozů. Vše bude probíhat ve vaší vlastní režii a podle pokynů Grenka z Kančí hůrky, nového krále.“

Nikolas se útrpně usmál. „Když to tak slyším, vypadá to skoro jako procházka jabloňovým sadem. Zapomněli jsme na tvrdé jádro armády. Žoldáci se tak ochotně demobilizovat nedají. Vrtecha se možná zbavíme, jestli skočí na špek a nechá se nalákat do města, za což do ohně ruku nedám. Ale jeho elitní garda je problém.“

„Tak je zaměstnáme,“ rozzářil se Flinius. „Pošleme je na hraniční pomezí a vyplatíme jim tučnou zálohu. Ebrektové poslední roky vypalují jednu pohraniční pevnost za druhou.“

Nikolas se na Flinia překvapeně podíval. „Docela dobrý nápad.“

„Běžím do vězení,“ houkl Velichrom. „Přinutím Plenera napsat depeši, a věřte, se si ho vychutnám. Bude mi ještě děkovat, že mu to dovolím podepsat. Patnáct lidí zavraždil. Hajzl jeden. Budu tady co by dup.“

Nikolas podle zápisů z výslechů vytipoval muže, kteří byli hodni znát pravdu. Museli složit přísahu králi Rohatinovi. Jejich úkolem bylo se s Nikolasem vrátit zpět k Plenerovu vojsku s podepsanými smlouvami. Měli předat vzkaz Vrtechovi, pokyny profesionální armádě a po té, co Vrtech odjede do Temberu a profesionálové zmizí na výpravu k hranicím s Ebreksíí, zajistí demobilizační proces. Nikolas si pro své bezpečí před ostatními vojáky ponechal identitu seržanta Ettona, ačkoliv nezastíral, že pro temberské pracoval od samotného počátku.

„Všichni, jak tady stojíte, kromě Ettona který je na straně krále Rohatina, jste se provinili velezradou, protože jste se obrátili proti vlastnímu lidu. Sami jste byli u toho, když váš vůdce vyhrožoval masovým vyražením obyvatel hlavního města. Ale ti z vás, kteří jsou ochotni vinu napravit, dostanou příležitost. Podporujte seržanta Ettona v jeho konání a ti, kteří přežijí, budu oslaveni jako hrdinové,“ řekl jim maršálek Flinius.

Kromě pěti zatvrzelých a tří nevyrovnaných, se do nebezpečné mise přihlásilo dvacet jedna mužů. „Řekneme, že ostatní zůstali s Plenerem jako ochranka,“ poznamenal Nikolas, když těch osm vyražených vrátili do chládku.

Velichrom přinesl Plenerovu depeši stran výpravy do Ebreksie a další, neméně nebezpečná fáze operace mohla začít.

Rohatin se s bratrem v ústraní objal. „Tohle jsem měl udělat hned v poledne, ale Doriana mě trochu vyvedla z konceptu. Kdybych si nebyl jistý, že to zvládneš, nikdy bych tě tam nepustil. Takže se vrať, nebo se do smrti nepodívám do zrcadla. A co bych si, sakra, počal s běskou?“ „Radši o ní nemluv,“ povzdechl si bratr. „Nebo do té Ebreksie odjedu taky.“

Doriana se o všem dozvěděla až po Nikolasově odjezdu. Při představě, kolik nepředvídatelných faktorů je ve hře, se nervově zhroutila.

Mezitím dole pod hradbami Nikolas předal generálovi Vrtechovi Plenerův příkaz k výpravě na hraniční pomezí do Ebreksie a vydal mu i vůz těžce naložený zlatem určený na výplaty záloh žoldu.

Vrtech příkaz převzal, ale Nikolas si všiml, že veliteli žoldáků, kapitánu Boovi jej dál nepředal. Dalo se čekat, že Vrtech se bude snažit žoldáky zdržovat u vojska, dokud nebude mít jistotu, že je s Plenerem vše v pořádku.

Profesionálové vedení kapitánem Booem tvořili desetinu Plenerových branných sil. Byli schopní, ale svým způsobem i rozmazlení. V běžných případech se po obléhání města nemohli dočkat poležení v měkké posteli. Kdyby znali Plenerovy plány se zatažením náказы do Temberu, už by se na drancování tolik netěšili, protože věděli, jak takové město po morové ráně vypadá.

Nikolas tedy šel za Booem a všechno mu pověděl. Boo si Ettona pamatoval z výcvikového tábora. Proto mu dopřál sluchu, tím spíše, když se dozvěděl, že ve hře je i vůz plný zlata. Boo se s Vrtechem dost ošklivě pohádal. Vyžádal si Plenerův rozkaz. A seznámil s ním svou stočlennou jednotku. Žoldáci netušili, že Plenerovy plány s nákazou nevyjdou, proto si rádi vzali peníze a odjeli do Ebreksie dřív, než je Plenerus pošle kopat hroby.

Vrtech zuřil, že jej Boo nechal na holičkách. Stále mu zůstalo devět set mužů, ale byli to jen vesničtí balící navlečení v uniformách. Na příchod epidemie by nebyli připraveni. Vrtech se samozřejmě chránil jim přiznat, že by jakkoliv tušil, že by předem věděl o tom, že bude náказа vyvolána uměle. Profesionálové byli vůči podobným záležitostem otrlí. Ne tak prostí odvedenci. Vrtech věděl, že by jej roztrhali na kousky, kdyby se to dozvěděli...

Generál Vrtech měl vztek především na toho protivného Ettona, který se spolu s ostatními jedenadvaceti vojáky vrátil z Temberu s Plenerovým pověřením a teď do všeho kafral. To on byl zodpovědný za Booův odjezd. Už o Ettonovi leccos slyšel. Ten člověk kolem sebe šířil legendy, kudy kráčet, ale přitom se vynořil odnikud, což bylo krajně podezřelé. Několikrát na Ettona poslal specialistu se samostřílem, ale jako naschvál, se ten vrták ani jednou netrefil. Otrávené víno vypil jakýsi jiný žíznlivý voják a dýce do zad se ten darebák na poslední chvíli šikovně vyhnul.

A Pleneros se pořád nevracel a ve městě byl stále ještě klid.

Pro floxijského generála byla především podezřelá absence náказы, protože Plenerus Vrtecha ujistil, aby počítal minimálně s třemi tisíci těly, které bude třeba pochovat. Problém byl v tom, že Vrtech nemohl nařídít kopání hrobů dřív, dokud náказа oficiálně nevypukla, aby neprozradil, že o ní předem věděl. Bez profesionálů, kteří by dokázali udržet disciplínu, se toho neodvážil.

Aby ukrátil nudu, poslal Vrtech pro Plenerova, alias Grenkova, oblíbence Jeremecha. Usoudil, že Jeremech, jako bývalý popravčí, by mohl být při atentátu na Ettona úspěšnější.

Nikolas spal mělkým spánkem. Každou chvíli se s trhnutím probouzel. Od vlhké hrbolaté země jej dělila jen slabá vrstva shrnuté cely umazané blátem.

Nejdřív myslel, že je to jen další poplašný sen.

Na krku ucítil chladné ostří dýky. Každý pohyb by znamenal jistou smrt. To, že ještě žije, ale znamenalo, že vrah dosud váhá. Otevřel oči, ale protože nemohl pohnout hlavou, do tváře

útočníkovi neviděl. Ve stanu bylo šero. Už svítalo. Nejlepší doba pro úkladné vrahy. Cítil, jak na něj dýchá z pravé strany. Levačkou opatrně zašátral pod shrnutou celtou. Vzápětí ucítil prudkou bolest v pravačce. Vrah mu ji přidupl a připravenou dýku odkopl z dosahu.

Nikolas opatrně, aby jej ostří přitlačené k hrtanu zranilo co nejméně, zasípal: Kdybys mě chtěl zabít, už bych to měl za sebou. Dej to pryč a já dám pryč tu dýku, co držím v levé ruce.“

„Stejně bych tě stačil oddělat,“ namítl vrah.

„To nepopírám,“ připustil Nikolas, „ale možná bych tě stačil vzít sebou. Stojí ti to za to?“

„Nestojí,“ zamručel útočník a sundal ostří z Nikolasova krku. „Nejsem vrah. Jsem popravčí a to je rozdíl.“

„Kat?“ Nikolas se rázem posadil a předal muži dýku, kterou držel ve své levé ruce rukojetí napřed. Vzápětí mu došlo, že to musí být tentýž kat, který mu zachránil nohy a tentýž kat, kterému Dorianu zaplatila. Vzpomněl si také, že o něm v královském paláci Plenerus mluvil. Přímou fyzicky cítil, jak v něm narůstá potřeba toho chlapa nejdříve zkopat a pak rozsekát na kusy. Přinutil se na něj podívat. Hromotluk. Při pomyšlení, co asi s Dorianou prováděl, se v Nikolasovi vařila krev.

Jenže ten muž se díval vážně a nešťasně a tázavě.

„Jmenuju se Jeremech,“ řekl bezelstně. „Vrtech mě poslal, abych tě zabil. Nelíbí se mi, když mě někdo zneužívá na špinavou práci. Až doposud jsem poslouchal jenom Grenka z Kančí Hůrky. Ty Ettone, jsi správný chlap. Slyšel jsem, jak jsi zabil toho blázna Trstvoje. Kdyby tebe nebylo, umřela by ve výcvikovém táboře spousta nevinných mladých kluků. Když včera Boova setina odjížděla do Ebresie, mí kámoši žoldáci mi naznačili, že se tu chystá nějaká levárna. Prý bych si měl sbalit svých pět švestek a zmizet. Už vím, že jsem měl o Grenkovi falešné představy. Teda, jestli to vůbec je Grenek. Chci konečně vědět, co se to tu děje, protože to, co nám vojákům říkají, není pravda.“

Nikolase od zatínání zubů už bolely čelisti. „Když ti řeknu pravdu, musíš přísahat, že vše zachováš v tajnosti. A jestli tu přísahu porušíš, zabiješ dvaadvacet lidí.“

„Najednou mluvíš jinak,“ zpozorněl Jeremech, „někoho mi připomínáš.“

„To je možné,“ ušklíbl se Nikolas. „Budeš přísahat, aby ses dozvěděl pravdu? Nebo se budeme muset spolu porvat kdo z koho?“

„Ve jménu čeho budu muset přísahat?“ chtěl vědět kat.

„Ve jménu blaha hookonského lidu,“ odpověděl vážně tázaný.

„Pak tedy přísahám, protože jsem vlastenec,“ zamručel Jeremech.

Nikolas Jeremechovi během půl cyklu pověděl, jak se Plenerovi podařilo vzbouřit polovinu království a kde sehnal peníze na financování tisícového vojska, kolik let to vše plánoval, jak vtipně využil Sebornakovy smrti a ještě vtipněji nabízející se totožnosti Grenka z Kančí Hůrky. Jakým způsobem vydírá temberské a krále a jak je jeho politika marná, protože temberští jsou proti nákaze imunní.

„Takže Grenek z Kančí Hůrky je nakonec kdo?“ vybafnu kat a vzápětí pokračoval: „Jistá dáma se dušovala, že Grenek z Kančí Hůrky je sám Krvavý Hrabě. Vypadalo to tak šíleně, že jsem si jednu chvíli i myslel, že by to snad mohla být pravda. Ale jen do té chvíle, dokud ten darebák nezavraždil našeho dobrého veselého krále.“

Nikolas potlačil vztek a řekl: „Jsem opravdu moc unavený, Jeremechu. Žoldáků jsem se zbavil, ale teď potřebuji dostat Vrtecha do Temberu a rád bych se ještě trochu prospal, než ten blázelec začne nanovo.“

Jeremech pokrčil rameny. „Dobře, Ettone. Víš ty co? Jsem jen obyčejný kat, ale jsem vlastenec. Mrzí mě, že jsem Plenerovi naletěl. Myslím, že bych ti mohl pomoci. Když tě chce Vrtech odkráglovat, budu ti dělat ochranku. Na mě si nepřijde.“

„Pro mne za mne,“ hekl smířeně Nikolas a propadl se do nicoty.

Během dalších dnů se útoky znásobily. Každý úkladný vrah však narazil na Jeremecha. Až ten nejšikovnější se téměř trefil, ale v poslední chvíli skočil do dráhy letu šipky Jeremech a místo Nikolase zasáhla střela jeho.

Nikolas nechal kata odnést do svého stanu. Na první pohled smrtelná rána z kata rychle vysávala život.

„Sakra, kate, to nebylo nutné,“ skřípal zuby Nikolas.

Jeremech se z posledních sil uštěpačně ušklíbl: „Nechceš... mi být... vděčný, že? Bodejď. Ani se nedivím. Nejsem tak ...hloupý, jak si myslíš. Dávno jsem tě ...poznal. Vyřid' té své, že tohle... jsem udělal pro ni. Vyřid' jí,... že kdybych věděl, že Grenek jsi ty, srovnal bych...ti ty hnáty i...zadarmo. Opatruj...ji...dobře...Krvavý Hrabě...“

Pak Jeremech zemřel.

Vzápětí přivezl posel z Temberu další zvací dopis. Vrtech sice uznal, že listiny s podpisy o předání a převzetí moci jsou pravé, ale odmítal opustit své vojsko. Odepsal, že dokud mu pokyn k opuštění vojska nevydá Grenek osobně, do města neodjede.

Pak se Rohatinovi podařil husarský kousek. Dvě z jeho studentek přivedly připitoměle se usmívajícího Plenera až do otevřené městské brány. Vrtech lákavé představě o vítězství neodolal a uvěřil. Beze zbraně a bez jediného pobočnicka do pasti vstoupil.

Jen co se nechal nadopovaným velezrádcem obejmout, byli usazeni do pozlaceného kočáru a za zvuku fanfár odvezeni do vězení.

Nikolas alias seržant Etton pak s pomocí zbývající jedenadvacítky armádu demobilizoval. Bez rvaček a šarvátek se to neobešlo, ale po deseti dnech bylo pole před Temberem konečně pusté, až na doutnající ohniště a zakopané latríny.

Tember mohl otevřít své brány a vrátit se k mírovému režimu. Jen dvaadvacet Plenerových vojáků branou prošlo do města a pod ochranou královny gardy, dojelo do horního města. Byli předvedeni před krále a ten v přítomnosti členů dvorní rady, představitelů panských stavů, cechmistrů a dalších exponentů, jim slavnostně odpustil a přijal je do svých služeb. Králův hofmistr veřejně přečetl jejich jména a král osobně každému z nich udělil medaili za zásluhy.

Poslední, dvaadvacátý, který zůstal stát až vzadu, pak na králův pokyn přistoupil blíž. Jeho druhové zatajili dech, protože netušili, proč byl seržant Etton z všeobecné amnestie vypuštěn.

Král křepce seskočil z trůnu a za vzrůstajícího neklidu v sále k zaprášenému a zablácenému seržantovi přistoupil. Rozpřáhl náruč a Ettona objal. Pak se obrátil k šumícímu davu: „Pro jednu a navždy prohlašuji, že toto je můj milovaný bratr, hrabě Nikolas z Cernu, který posledních deset let pod identitou Grenka z Kančí Hůrky tajně narovnával nepravosti, kterých se na rozkaz mého předchůdce z úřední moci musel dopouštět. Falešný Grenek, bývalý komoří Plenerus, sedí v temnici, ale bude dost času, aby se všichni dozvěděli, co s Temberem plánoval, a až to vyjde na světlo, všichni temberští, budou mít špatné spaní. Na svou čest tu prohlašuji, že pokud se o mého bratra ještě někdo špinavým slovem jen oře, pověším ho za nohy do průvanu. Audience skončila.“

Král plácl Nikolase po rameni a táhl jej směrem ke svým soukromým pokojům.

„Už se nemůžu dočkat, až sundám tu strašnou helmici,“ zamumlal Nikolas. „Mám pocit, že se mi v ní vaří mozek. Ještě tak tři dny na tom slunci a budu dobrý leda tak zhášení svíček.“

„V dědečkově apartmá už ti připravili vanu,“ řekl Rohatin, když prošli relaxačním salonkem a pokračovali dál skrze knihovnu směrem k historickému křídlu paláce.

„Radši bych šel domů, Rohi,“ povzdechl si Nikolas.

Rohatin chytil Nikolase za zápěstí, na chvíli jej zadržel a trochu provinile řekl: „V tom zmatku se ti nedostaly všechny informace. Po tom, co byli tví sloužící otráveni, došlo i na drancování. Je mi líto, že jsem tomu nedokázal zabránit. Celý dům se teď opravuje. Proto jsem ti připravil dědovy pokoje.“

Nikolas mávl rukou a znovu vyrazil směrem ke kýžené lázni. „Hm, no jo. Velichroma jsi mi, doufám, ponechal?“

Rohatin se svatouškovsky zašklebil. „Kníže už se tě nemůže dočkat.“

„Kníže?“ prskl Nikolas. „Tuším, že když jsem se s ním viděl posledně, byl ještě baronem. Asi se budu holit sám.“

Nikolas ležel v horké vodě a usínal. Za přivřenými víčky se míhaly scény uplynulých dvou týdnů. Potyčky s maršálem Vrtechem, nervy drásající čekání, jestli se žoldáci spokojí se zálohou, handrkování o potravinové balíčky mezi mužstvem a vždy připravené pěsti a dýky, Jeremechova smrt...

Pokaždé, když upadl do hlubší dřímoty, s výkřikem a vytřeštěnýma očima se budil, přičemž téměř vyletěl z vany. Pokaždé kolem sebe strašně nacákal.

Čerstvě oholená tvář nezvykle svědila.

„Myslím, že máte konečně svou barvu, pane,“ ozval se Velichrom.

„To jsem rád, milý barone,“ povzdechl si kousavě. „Vlastně, promiňte, kníže. Další vanu bych už asi nepřežil.“

Velichrom nehnul ani brvou. „Také si myslím, že tři vany jsou dostačující. Podám vám župan. Jídlo už je na stole.“

„Nějak nemám hlad. Jen bych se zase jednou rád vyspal s jistotou, že mi nikdo nevráží kudlu do zad. Matně si pamatuji, že je to docela příjemné,“ usmál se Nikolas.

Rohatin na sebe nenechal dlouho čekat. Král nejdříve zkontroloval bdělost strážní na chodbě a pak teprve vešel dál. Kývl na Velichroma dřímajícího na pohovce u krbu, prošel kolem zatažených závěsů obrovské dědečkovy postele rovnou k oknu, otevřel je dokořán a vyhlédl ven. Spokojeně si oddechl, když dole uviděl hlídkovat šestici gardistů. Pak nadzvedl poklop servírovacího tácu na stole a zamračil se. „Vůbec nic nesnědl?“

Velichrom zavrtěl hlavou. „Byl tak unavený, že k tomu neměl sílu. Spal i ve vaně a řval hrůzou. Usnul dřív, než z pokoje odtáhli vanu. Zůstanu tady. Jen aby ho ti vojáci hlídali důkladně, protože pověst Krvavého hraběte je příliš živá.“

„Zařídím, aby se jeho dům opravoval hodně dlouho,“ usklíbl se Rohatin.

„To by bylo nejlepší,“ přisvědčil majordom. „Protože je příliš hrdý, než aby se sám hlídal tak důkladně, jak to ve skutečnosti potřebuje.“

Nikolas spal celý den a noc, a když se konečně probudil, zjistil, že Velichrom se nastěhoval do bývalé Trottenovy šatny. „To není důstojné bydlení pro knížete,“ dobíral si jej.

„Nachystal jsem vám kabátec na oběd u dvora, milosti,“ uzemnil jej přítel.

Nikolas se zamyšleně rozhlédl po dědečkově ložnici a zavrtěl hlavou. „Nikam nepůjdu. Je mi jasné, jak by to vypadalo. Seděl bych u stolu se spoustou pitomců. Jedna polovina by mnou pohrdala a druhá by se mě bála. Jo a všude bych sebou tahal stádo strážných. Vyříd' králi, že se omlouvám. Upřímně. Pokud se nebojí, že mu má přítomnost přitíží, jsem připraven dál koruně sloužit. Budu to dělat rád a se ctí, ale ať mě ušetří toho divadla. Do ministerské kanceláře trefím. V opačném případě se neurazím. Jsem připraven k odjezdu na jednu zapadlou tvrz v jižním cípu země.“

Velichrom překvapením otevřel ústa. Chtěl něco namítnout, ale pak beze slova přikývl a odešel.

Nikolas se v klidu oblékl do bílé košile a černých kalhot a posadil se k dědečkovu psacímu stolu. Potěšilo jej, když na polici našel své úřední knihy se záznamy o trestné činnosti v jednotlivých hrabstvích, které nechal v Lískovém letohrádku před třemi měsíci. Sáhl po té z posledního roku a začal se probírat poznámkami.

Vyrušil jej příchod větší skupiny osob. Sloužící přinášeli dokonce i stůl a židle. „Dobré poledne, pane ministře,“ ohlásil se dvorní hofmistr. „Jeho veličenstvo vám nařizuje polední přestávku. Oběd proběhne zde v pracovně vašeho urozeného předka v přítomnosti jeho veličenstva a jeho hostí.“

„To jsem mohl čekat,“ zabručel Nikolas. Nakvašeně vstal a vsunul paže do rukávů kabátce, který mu Velichrom pohotově nadstavil. Sloužící mezitím nachystali stůl a rozestavili pouhých deset židlí.

Do pokoje se začali trousit hosté. Rohatin, jeho čtyři studentky: Tombola, Tylda, Taunie a Tereza, Flinius, Alarik, Velichrom a jako poslední a zjevně nedobrovolně, přišla i Doriana. Když se všichni usadili, podával se oběd. A pak to začalo. Slova se ujal Rohatin: „Kníže z Velichromu mi, Nikolasi, tvůj vzkaz vyřídil. Takže ano, chci tě dál na ministerstvu vnitra. Tvé pověření tímto potvrzují a dvorní rada to zítra dostane na vědomí královským výnosem. Ale protože jsem přesvědčený, že ve své tvrdohlavosti by ses jinak nechal zabít, ochranku neodvolám, vztekej se, jak chceš. A dál: Chápu, že jsi unavený, ale rodiny by ses zříkat neměl. Proto jsme se rozhodli přijít za tebou.“

Nikolas podezřívavě přimhouřil oči a vyprskl: „Rodiny? No budiž. Flinius je spřízněn sňatkem přes sestřenicí Arisu. Velichrom zase přes prababičku Jenou Dobročinnou. Alarik je levobočkem naší tety vévodkyně Hodlety. Ale co těch dalších pět ženských?“

Rohatin naklonil hlavu na stranu, podíval se postupně na všechny čtyři své studentky a směrem k bratrovi zakňoural: „Opravdu tě nic nenapadá?“

Nikolas se na dívky podíval novými očima. Tombola, Tylda, Taunie a Tereza se neklidně ošivaly. „Všechny jsou až příliš chytré. Ty mizero,“ vybafl vesele. „Na to, abys je adoptoval, jsou si až příliš podobné. A já tě litoval, že jsi mrzák!“

Rohatin svatouškovsky zvedl oči ke stropu. „To zranění v bitvě, bylo spíše kosmetického rázu. Spousta krve, ale na funkci nemělo vliv. Nechal jsem Ysmellu při tom, a měl jsem pokoj.“

„Připíjím na své čtyři krásné neteře a mazaného bratra!“ rozchechtal se Nikolas, ale vzápětí mu smích zamrzl na rtech. „A maminka? A svatba už byla? Nebo bude? A kdy?“

„Všechny čtyři maminky se mají dobře, děkujeme za optání,“ uzemnila jej klidně Tylda.

Nikolas se rozkašlal a Velichrom mu musel dát herdu do zad.

„Tady vidíš, kam přehnaná lojalita k rodinné tradici spěje,“ řekl vážně Rohatin. „Prostě se oženit nemohu, protože všechny čtyři dámy jsou dost zaměstnané ve svých vlastních říších. Jen jedna z nich je vdova. Ty ostatní jsou vdané. A kdybych si vzal tu jednu, která je volná, urazil bych ostatní tři. Mám je rád všechny. V jistém smyslu si musím nechat všechny čtyři, protože ke všem chovám stejně něžné city. Plánuji pozvat sem do Temberu, alespoň tu jednu, která o sobě může rozhodovat sama, jen co se situace zklidní.“

Nikolas konečně popadl dech a obrátil se na své neteře: „A vám to, zatraceně, nevadí?“

Tereza pokrčila rameny: „My přece víme, jak to bylo. Tatínek byl mladý muž a jako student procestoval sousední země. Pokaždé se zamiloval do té nejkrásnější a nejchytřejší princezny, která byla k máni. S tím, jak hloupě jej omezila jeho vlastní rodina, neměl na vybranou. Musel respektovat tu přísahu. Naše matky má upřímně rád a všechny se nakonec po té, co nás porodily a daly tatínkovi na vychování, poslušně podřídily svým rodinám a provdaly se za jiné muže a staly se královnami. Nikomu do toho nic není. Nám to tak vyhovuje. A ujistíme tě, že právě proto se žádná z nás královnou stát nechce.“

„Všiml jsem si, že jste velmi svobodomyšlné mladé dámy,“ ozval se Velichrom. „Zvláště v Lískovém letohrádku tu poslední noc před bouřkou. Docela se vašemu panu otci divím, že vás s těmi vojáky pustil. To tedy byla odvaha.“

„Ale já je přece nepustil,“ naježil se Rohatin.

„Krucíš,“ vyletěl Nikolas, „kdybych jenom tušil, že jsou to princezny, nikdy bych je to toho nezatahoval!“

„Bylo to naše svobodné rozhodnutí,“ vložila se do hádky Taunie. „Nic se přece nestalo. Pár nevinných polibků ve stínu šeríku. No a co?“

Nikdo z diskutujících nezaznamenal, že Doriana je stále bledší a bledší. Náhle prudce odstrčila židli. „Omluvte mne,“ hekla. „Není mi dobře.“ Vyrasila k úprku, ale zadržely ji pohotové Velichromovy paže.

„Umyvadlo je vedle v šatně. Tudy, prosím.“ Protože nebylo zbylí, nechala se odtáhnout do soukromí. A vrátila se ještě zelenější.

„Díky, Velichrome,“ broukl král, když ji Velichrom usadil na pohovku. Sloužící mezitím odnesli stůl a židle a Nikolasovi hosté se hotovili k odchodu. „Půjdu s vámi,“ zvedala se Doriana a otočila se ke králi: „Stejně nechápu, proč jste trval na tom, abych tu byla.“

Rohatin se na ni upřeně zadíval a řekl: „Myslím, že se to vyjasní. Pořád věřím, že máte stejné právo tu být, jako mé dcery. A pokud se mýlím, je mi to líto.“

Pak všichni odešli a nechali tam Dorianu Nikolasovi napospas.

Seděla jako socha. Měla takový vztek a cítila takovou lítost, že se jí chtělo umřít. Nechtěla ho ani vidět a oni ji donutili, aby s ním celé dlouhé dva cykly strávila v jedné místnosti. Poslouchala jeho hlas, se dívat na jeho tvář, kochat se jeho suchými replikami a hltat každé jeho slovo...

Bezcílně chodil po dědečkově pracovně, upíral pohled do zahrady pod oknem a pak se zdálo, že počítá hřbety knih v regálech. Zjevně se mu nechtělo s ní mluvit. Když už to bylo k nevydržení, ucítila na sobě jeho pohled.

„Už je ti lépe?“ v hlase mu zněly obavy.

„Jistě, už můžu jít,“ odsekla s pohledem upřeným na portrét Trottenova oblíbeného koně na protější zdi.

„Měli bychom si promluvit,“ řekl věcně.

„Není o čem.“

„Jestli toho muže miluješ,“ procedil mezi zuby, „nemusíš ho přede mnou ukrývat. Klidně se za něj provdej. Srovnám se s tím.“

Podívala se na něj tak vztekle, a tak rozhořčeně, že se celý zpotil.

Třemi skoky byl u ní. Rozčilený na nejvyšší míru jí poklekl k nohám a uchopil ji za ledově studené ruce, ačkoliv se od něj vztekle odtahovala a vyhrkl: „Ale jestli je to jinak, jestli tě donutil,“ vyrážel ze sebe pomstychtivě, „ukaz mi ho, ať ho můžu zabít!“ Přitáhl se k ní tak blízko, že se téměř dotýkal ústy její tváře a dodal: „A až to udělám, tak se s tebou ožením.“

Vyděšeně na něj hleděla, přemožena silou jeho citů, neschopná cokoliv říct.

Rozpačitě se od ní odtáhl a vstal. „Jestli mi to neřekneš, to utrpení nikdy neskončí,“ řekl po chvíli ticha.

„Jak tě vůbec napadlo, že bych mohla být s někým jiným?“ vypravila ze sebe.

Prudce se k ní otočil a zařval: „Celých deset let šéfuju špiónům! A tohle je naprosto zjevné! To dítě prostě moje být nemůže! Naposledy jsme se milovali tu noc před bouřkou v parku Lískového letohrádku. Na Alarikově hradě jsme spali v jedné posteli, ale tam jsi měla své dny, což znamená, že z noci před bouřkou jsi otěhotnět nemohla. Tak ze mě nedělej vola!“

Sledovala, jak srší hněvem.

„Každý, koho sis pustila k tělu, ti propadl, Doriano! Já, Sebornak, i ten kat! To on mi v táboře před deseti dny zachránil život! Zemřel místo mně a víš, proč? Kvůli tobě! Protože na tebe nemohl zapomenout!“

Bezradně zkřivila tvář. „O nikoho jiného, než o tebe, jsem nikdy nestála!“

„Tak mi řekni, kdo tě přinutil, ať ho můžu zadupat do země!“

„Takže to dítě není tvoje?“ zaječela.

Jak by, sakra, mohlo být?“ zavrčel jako vlk.

„Říkala jsem ti, že smrdím hnojem,“ pípla. „Ale tys tvrdil, že nic necítíš. Oba jsme se na to od rána těšili. Ale nakonec to bylo ve spěchu, protože na nádvoří tě čekali verbíři. Jak vidno, stihli jsme toho mnohem víc.“

Slzy jí smáčely tvář a stékaly na šaty, ale bylo jí to jedno. Nenamáhala se je stírat.

„Všichni si teď o mně myslí, že jsem děvka,“ vzlykla. „Nejdřív tvoje, pak Sebornakova, potom katova a nakonec nějakého běsa. Kamkoliv se hnu, tam mě to provází. Pohrdají mnou i ti, kterých si sama vážím, a kteří ke mně dřív cítili respekt. Na Fenneboru se zbavili, ale tehdy k tomu měli důvod. Jenže tady jsem jednala tak, abych se za sebe nemusela stydět. Stejně to nepomohlo. I kdybys všem řekl, jak to bylo, každý by si myslel, že jen z lásky ke mně nebo z vděčnosti, co já vím, se chceš postarat o cizí dítě. O to nestojím. Stalo se to proto, protože jsi o mně pochyboval. Už nikdy tě nechci vidět.“

Přes slzy téměř neviděla, ale přece dokázala důstojně odejít.

Zůstal jako opařený. Pomalu se sesunul ta tutéž pohovku, kterou opustila. Ještě tam po ní zůstalo vyhráté místo. Dveře od dědečkovy šatny se otevřely a škvírou nahlédl pobledlý Velichrom. Když viděl, v jakém je jeho pán stavu, otevřel příruční bar, nalil dvě sklenice tenniqové pálenky a posadil se vedle svého velitele. „Všechno jsem slyšel,“ přiznal zkroušeně a podal Nikolasovi jeho sklenici.

„To je mi jasné,“ kývl Nikolas a hodil panáka do sebe.

„Asi teď nemá cenu za ní chodit,“ mudroval, „nejspíš by měla trochu vychladnout. Vztek není pro dítě zdravý. Ostatně, kdybych tehdy tušil, že jste v tom stavu schopeni..., bál bych se o vás mnohem méně.“

„Kuš, ty,“ ohnal se Nikolas, „právě že jsem byl úplně vyřízený. Bolelo mně úplně všechno. Ale ona to tolik chtěla, že jsem ji nemohl zklamat. Zaťal jsem zuby a... Strašně jsme spěchali, nechtěl jsem, aby nás při tom verbíři přistihli. Když jsme pak táhli k Plenerově vojsku, několik dní jsem se sotva držel na nohou. Horečky se vrátily a jen tomu plesnivému dryáku, co mi zabalila na cestu, vděčím, že jsem se z toho dostal. Naštěstí ode mne zpočátku nikdo žádné výkony nečekal. Stačilo, držet hubu a krok. Měl jsem čas se z toho dostat. Až později jsme se spojili s větší skupinou a začali nás cvičit žoldáci. Tehdy už jsem se musel předvést. Jsem blbec, já na to zapomněl.“

„Nerad to říkám, ale máte pravdu. Co budete dělat?“

„Ožením se,“ řekl rozhodně Nikolas.

Velichrom raději vstal a nalil další dvě dávky. „Říkala, že vás už nikdy nechce vidět.“

„To není na překážku. Existuje svatba v zastoupení. Dítě je moje a dostane moje jméno. Převrátím celý svět naruby, jestli mi v tom bude bránit. Celý život jsem to měl na talíři. Takže dost s tím. Chápu, že jsem jí zlomil srdce, ale v tomhle ona musí pochopit mne.“

Doriana si balila výbavičku pro miminko do nového koženého kufru. Přemýšlela, jestli by neměla koupit ještě dalších třicet plen, ale pak si řekla, že devadesát bude muset stačit. K odjezdu byla připravena už od včerejška, ale král ji stále něčím zdržoval. Včera ji pozval na Terezčiny narozeniny. Přišla tedy, ale jen co se tam objevil Nikolas, okamžitě se omluvila. Rovnou řekla, že na společné obědy chodit nebude, jestliže tam bude i on. A dnes nutně musela být u toho, když se Tyldin papírový drak utkal v soutěži s papírovými draky ostatních princezen. Celé dopoledne stála spolu s dalšími diváky na vrcholu hory Quonto a se zakloněnou hlavou sledovala barevné dráčky uvázané na dlouhých šňůrách třepotající se v závratné chladivé výšce. Když ji rozbolelo za krkem, nechala se odvézt zpět do paláce a pokračovala v balení. Rozhodla se, že večer králi oznámí, že zítra definitivně odjede a už se nenechá odradit.

Rohatin jí věnoval Lískový letohrádek a k tomu rozsáhlé polnosti včetně městečka Enderu a desíti vesnic. Letohrádek i park právě zedníci ohrazovali vysokou zdí a v areálu zahrady

vyrůstala nová ubytovna pro vojenskou posádku. Vše mělo být podřízeno tomu, aby se tam Dorigana s dítětem cítila bezpečně.

Někdo zaťukal na dveře. Objevila se princezna Tombola. „Nebyla jste na obědě,“ řekla vyčítavě. „Takže počítáme s tím, že se objevíte alespoň na večeři.“

„Zatočila se mi hlava,“ pokrčila rameny Dorigana. „Komorná mi přinesla toust a jablečné pyré.“

„Ale na večeři přijdete, že ano?“ ujišťovala se princezna. Tvářila se nezvykle vážně a zřejmě se neměla k odchodu, jen se necítila příliš vítaná. Ostatně, Dorigana ji ani nevyzvala, aby se posadila. Tombola tedy jen nejistě přešlapovala a mnula si ruce.

Dorigana se hořce usmála: „Myslíte si, princezno, že o mne někdo stojí?“

„Nikolas nám všechno řekl.“

„Skvělé. Výborně. Jsem šťastím bez sebe. Asi hned umřu.“

„Přestaňte,“ štekla princezna. „Chováte se iracionálně. Není divu, to je tím vaším stavem. Měla byste vědět, že ani on na tom není dvakrát dobře. Chováte se jako dva blázni a ne jako lidé, kteří budou nést zodpovědnost za bezbranné dítě.“

Dorigana nasupeně vstala: „To ne. On se své zodpovědnosti zřekl!“

Princezna vystrčila bradu, vyrazila k odchodu, ale přes rameno houkla: „Stejně na tu večeři nezapomeňte.“

„Už jednou jsem řekla, že tam, kde bude i on, já nevzkročím!“ dupla si Dorigana.

„Bude po vašem!“ křikla Tombola a práskla za sebou dveřmi.

Dorigana si dala záležet, aby jí to slušelo. Těhotenství na její postavě zatím příliš znát nebylo, snad jen ňadra byla trochu plnější a břicho trochu kulatější. V černých šatech se stříbrným krajkovým límcem, stříbrnou spodničkou, která se leskla v průstřizích rukávů i nabírané zvonové sukni vynikla její jemná pleť. Havraní vlasy si vyčesala do vysokého drdolu, jen jeden pramen nechala sklouznout na šíji. Chtěla, aby si ji pamatovali co nejlépe, než se za ní brána Lískového letohrádku nadobro zavře. Přece jen nebyla tak hloupá. Uvěřila, že ti lidé, kteří na ni čekají u večeře, zůstali jejími přáteli. Nikolas dokázal být přesvědčivý, a oni jej, jako jedni z mála, měli rádi. Také musela zkroušeně přiznat, že nikdo z nich za její zpackaný život vinu nenese.

Proto se obrnila trpělivostí, vzala sukně do hrsti a statečně vkročila do jámy lvové.

Rohatin oproti svému předchůdci stoloval mnohem skromněji. Místo opulentních hostin ve velkém hodovním sále pro spousty darmožroutů pořádal rodinná posezení pro úzký kruh rodiny a pár blízkých přátel. Večeře se podávala v útulném zeleném salonku. U stolu sedělo pouhých dvanáct osob a Dorigana je všechny znala. Oddechla si, protože Nikolas mezi nimi nebyl.

„Dnes vám to moc sluší, milá vévodkyně,“ usmál se král, když se posadila po jeho boku.

„Děkuji,“ řekla v rozpacích. „Ale měli bychom s tou šaškárnou přestat, veličenstvo. Nejsem vévodkyně. Vlastně vůbec... nepatřím.“

Rohatin zavrtěl hlavou, obrátil se ke svému tajemníkovi, vzal si od něj ruličku stočeného pergamenu a podal ji Doriganě. „A to jsem právě dnes napravil svým výnosem, běsko. Toto je kopie výnosu, kterým jsem vás ustanovil vévodkyní z Lískovic se všemi právy a povinnosti. Takže pokud bude vaše prvorozené dítě syn, musí počítat s povinnou službou koruně, jako tady náš drahý vévoda a maršálek Flinius. Takový to byl raubíř a teď se na něj podívejte.“

„Tak tedy dvojnásobně děkuji,“ zapýřila se Dorigana. Dobře si uvědomovala, co to znamená. Titul mohl zacpat posměvačná ústa. Její dítě se bude stýkat se sobě rovnými a nikdo se o ně nebude otírat, a když, šeredně si to odskáče.

Číšníci začali servírovat večeři. Probíralo se Tyldino dračí vítězství a Terežčiny plotky s Ernekem a stávka dramatických umělců, kteří se odmítali smířit s mnohem nižšími příjmy, protože Rohatin místo umění podporoval raději vědu. Při dezertu se Dorigana odhodlala k rozhodnému kroku.

„Zítřej odjedou,“ řekla prostě.

„Už jsme něco zaslechli od služebnictva,“ poznamenal král. „Když na tom trváte, nebudu vám bránit. Ale vzhledem k tomu, že zabezpečení vašeho domu ještě není dokončeno, počítejte s po zuby ozbrojeným doprovodem.“

Doriana si téměř oddechla, že to šlo tak snadno. „S tím se snad na krátkou dobu smírím.“

„A ještě jedna drobnost,“ dodal Rohatin podezřele laskavě. „Protože nemohu připustit, aby se můj synovec, nebo neteř narodil jako bastard, je nutné, abyste se za Nikolase provdala.“ Dřív, než mu Doriana skočila do řeči, ji král gestem rázně zarazil a pokračoval: „Uvědomte si, prosím, že jde o věc státního významu. Snad byste nechtěla upřít vlastnímu dítěti šanci následnictví? Ano, vím, nechcete Nikolase vidět. Bude to sňatek v zastoupení. Sám se té role ujmu. Zkuste mi dát košem, běsko.“

Doriana mlčky polykala. Pak přiškrceně odpověděla: „Dostal jste mě do kouta a dobře to víte.“ Rohatin se smutně usmál: „Mám v tom léta praxi. Ale věřte, že mě to ani trochu netěší.“

„On s tím souhlasil?“

Rohatin tázavě vzhlédl k Velichromovi. Zamračil se, protože najednou nevěděl, jestli by bylo diplomatické uražené dívce přiznávat, že svatba byla Nikolasův nápad. Možná, že kdyby si myslela, že Nikolas k ní byl donucen stejně jako ona, dostal by je na stejnou stranu. Ale kdo ví?

Velichrom to vyřešil za něj, když řekl: „To v této chvíli není podstatné, paní vévodkyně. Důležité je, aby se dítě narodilo do řádné rodiny, a pan vévoda to respektuje.“

„Svatba bude za půl cyklu v trůnním sále,“ zazubil se král a ukázal na svého tajemníka. „Pan Rittin mi právě kyne, ode dveří, že velekněžka bohyně Očisty, Drixena, dorazila.“ Vstal od stolu. „Dám si s ní panáka tenniguy a popovídám o životě a vy se zatím běžte zkontrolovat do zrcadel, ať má dvorní rychlomalíř co zachytit. Škoda, že je to jen v zastoupení, ale nic není dokonalé. Za půl cyklu v trůnním sále.“

Tak se Doriana v jednom dni stala nejen vévodkyní z Lískovic, ale i hraběnkou z Cernu a Nikolasovou chotí. Nevěsta bledá jako o pohřbu se ihned po obřadu omluvila. Nikdo ji nezdržoval.

„Než něco takového, to se radši utopím v Erwině,“ povzdechla si Terežka, když se před půlnocí šla projít s Ernekem do jabloňového sadu.

„Jsi princezna a já jen třetí syn, co možná jednou zdědí baronský titul,“ povzdechl si Ernek.

„Ti dva jsou jako odstrašující příklad.“

Nazítří časně zrána Vévodkyně z Lískovic odjela na nové panství provázena padesáti ozbrojenci, kteří ji pod vedením jistého kapitána Denka měli být trvale k ostraze.

Doriana při zařizování začala z gruntu. Během prvních šesti týdnů navštívila Emdr, seznámila se s leníky, purkmistrem a cechmistry, navštívila chrám, zašla do krámků na náměstí. Pak projela vesnicemi a oslovila starosty. Nakoupila spoustu knih a u řemeslníků objednala nábytek do dětského pokoje. Všude budila rozruch, už jen tím, že ji doprovázela kohorta nebezpečně ozbrojených vojáků. Ona sama působila přísně, ale protože mluvila vlídně, lidé se po prvním šoku většinou uvolnili. Stran své pošramocené pověsti si iluze nedělala. Dobře si všimla špatně skrývaných grimas usedlých matron, i úšklebků pupkatých tatíků, jejichž pohledy se tak často zatoulaly do jejího nehlubokého výstříhu. Ale s tím se nedalo nic dělat. V Lískovém zámečku bude i s dítětem chráněná.

Čas běžel a dítě v jejím těle rostlo.

Postupně své vyjížďky do Emdera omezila, protože se už nechtěla vystavovat zvědavým očím. Obklopena služebnictvem a vojáky si začala připadat zoufale sama.

Když byla v šestém měsíci, přijela paní Romanka. Dorianu potěšilo, že hodlá zůstat až do porodu. „Vlastní děti mám dávno dospělé,“ prohlásila se hradní paní. „A kdyby vás nebylo, možná bych byla vdova. To se nedá oplatit, co jste pro nás udělala. Tolik vám toho dlužím.“

„Což o to! Kdybyste věděla, jaké krásné žluté máslo jsem stloukala pro váš stůl,“ rozesmála se Doriana. „Doufám, že pan Alarik vás sem přijede navštívit.“

Romanka se potutelně usmála: „To on přijede. Je strašně žárlivý, víte?“

Ve společnosti veselé paní z Fretčí díry se v Dorianině domácnosti rozjasnilo. I komorné Brebenda s Ginnou si mnohem častěji prozpěvovaly, kuchtičky si natřásaly sukně a vojáci si mlsně nakrucovali kníry.

Jen jednou věcí dokázala Romanka Dorianu naštvat. Když začala vzpomínat Nikolase. Vždycky jí to jako by uklouzlo, ale Doriana dobře věděla, že to dělá naschvál.

Když napouštěly postýlku včelím voskem, hradní paní začala o včelách. Letos prý jsou neklidnější než kdykoliv jindy. „Na náměstí Bronzových zvonů se na okrasné sakumbii přímo nad lavičkou pověsil obrovský včelí roj. Všichni kolem něj chodili ve strachu, aby nějaký blázen ten roj nerozdřáždil, protože kdyby se včely na někoho sesypaly, určitě by to nepřežil. Jeden slaboduchý žebrák se chtěl předvést, a hodil do roje svou čepici. Roj byl veliký jako pivní soudek. Zahučel a obtekl klobouk a frrr rovnou na toho žebráka. Jenomže žebrák žbluňk do kašny. Roj vztekle kroužil náměstím a hledal další cíl, na kterém by zkrotil vztek. U cukrárny postával kluk jisté pradleny a přes výlohu civěl na dorty. Roj zamířil přímo k tomu klukovi. Naštěstí jel kolem hrabě z Cernu a už zdálky viděl, co se na kluka řítí. Pobodl koně, chňapl kluka za kalhoty a tryskem uháněl k Ervině. Roj přímo za nimi. U Erwiny skočili z koně přímo do vody a když byl roj nad hladinou, Nikolas se vymrštil z vody, nabral vodu do klobouku a chrstl jí proti tomu roji. Pak začalo pršet.“

„Dramatické,“ poznamenala Doriana a šla si nalít čaj.

Když spolu stříhaly růže, Romanka se rozplývala nad jejich nezvykle jasnou žlutou barvou, ale jen do té doby, než si vzpomněla na aféru, s pančovaným zlatem, ve které ministr vnitra nedávno odhalil razírnu falešných mincí v přístavu Erwiny.

„Zajímavé,“ houkla vévodkyně a šla dát růže do vázy.

Nikolas nakonec zůstal v dědečkově apartmá, jen nechal upravit několik dříve neužívaných pokojů pro Velichroma. Svůj opravený dům přenechal čtyřem urozeným dámám, které přijely z Denebu. Šlo o guvernanky čtyř princezen. Domu se vzdal s lehkým srdcem. Vyvolával příliš mnoho vzpomínek.

Každé ráno po svítání si vyjížděl na koni a pak odcházel do kanceláře. V poledne mu donesli oběd, nebo se nechal pozvat k bratrovi a pak až do večera pokračoval v úřadování, přičemž průběžně přijímal zpravodajce. Výjimečně byla jeho přítomnost nezbytná v terénu, to se pak snažil vytratit dříve, než se mu na paty pověsila kohorta stráží. Měl několik nacvičených figlů, jak nohsledům unikat. Říkal tomu hra na kočku a na myš. Rád používal různé převleky, a taky se vymlouval na zaživačské problémy. Vojáci často čekali před záchodem téměř půl cyklu, než jim došlo, že je ministr zase napálil. Zatímco se vztekle hádali, kdo za to ponese zodpovědnost, Nikolas se řítí městem na svém šedákovi do říčního přístavu s vychytralým úšklebkem na rtech.

Král už to tak zvesela nebral. „Zase jsi jim utekl! A nemysli si, že jsem neslyšel, co se pak v tom přístavu stalo!“ hřímal rozezleně, když k němu vtrhl večer do pokoje a našel jej naloženého ve vaně.

„Ten námořník se vrátil ze západních kolonií, sire,“ zabručel Nikolas otráveně. „Právě se doslechl, že jeho oblíbený král Sebornak bídně zhynul rukou Krvavého Hraběte a vtom na mě narazil. Co mohl chudák dělat? Bylo mi ho skoro líto.“

„Moc pracuješ. Jsi jako stroj. Kdybys neměl více štěstí, než rozumu, už bys voněl v rodinné hrobce.“

„To už mi jednou říkala i ona,“ ušklíbl se a potopil se pod hladinu.

Rohatin věděl, že Nikolas má v Dorianině sídle špehy. Ani mu to neměl za zlé. Mezitím, co se bratr vyhrabal z vody, jim oběma nalil víno a pak jej vyzval: „Řekni mi, jak si to představuješ.“

„Nevím, co myslíš.“

„Tak dobře. Když ty nevíš, povím ti, jak si to představuji já,“ řekl Rohatin. „Především jsem nikdy nechtěl být králem.“

„To máš teda smůlu,“ uchechtl se pochmurně Nikolas, „Ale nezoufej, docela ti to jde.“

„Zoufale mě to nudí,“ ošil se bratr. „Ale ty jsi na to stvořený. Chci to hodit na tebe. Neříkej, že jsem tě nevaroval. Taky musíš uznat, že by byl problém s následnictvím a tak dál.“

„Blbost,“ skočil mu do řeči Nikolas. „Zákon se dá změnit. Vládnout může to z našich dětí, které se k tomu nejvíc hodí. Třeba Tombola je chytrá jako opice.“

Rohatin zavrtěl hlavou. „Pro tvůj klid jsem to s dcerami probíral, ale ony trvají na tom, že teď jsi na řadě jednoznačně ty a že pro to existuje tisíc důvodů.“

„Jako že budím hrůzu a rozpaky, kdekoliv se objevím?“ zavrčel Nikolas.

„To jsem zrovna na mysl neměl.“

„Kde je, sakra, Velichrom?“ rozhlédl se Nikolas.

Rohatin se spokojeně zazubil. „Ten ti nepomůže. Odstranil jsem ho z cesty. Hraje s hofmistrovou renekt. Neodbihejme od tématu. Prostě se chci co nejdříve vrátit na univerzitu, kam patřím, tak jako ty patříš na trůn. A jsme u toho. U tvého zpropadeného manželství. Doriana za tři měsíce porodí. To ji nezkusíš znovu získat? Vždycky jsem si říkal, že jestli existuje někdo, kdo skutečně dokáže získat to, co chce, jsi to ty.“

„Mám svázané ruce. Řekla mi, že mě už nikdy nechce vidět. Snad až se dítě narodí, budu se vítat s ním. Mí zpravodajci mi hlásili, že je alergická na všechno, co se mnou jakkoliv souvisí. Bylo mi trapně, když jsem si uvědomil, že ti lidé museli vědět, jak se budu cítit, až si budu jejich hlášení číst... Nemá smysl rozdírat rány.“

„Třeba ti to dítě ani nepůjčí,“ nadhodil Rohatin. „Všiml sis, jak důsledně se představuje jen jako vévodkyně z Liskovic? Na hraběnku z Cernu vůbec neslyší.“

Nikolas se proti své vůli otfásl. „Hlavně, že jí je. Ostatně,“ ušklíbl se, „má to logiku. Hraběnka je méně, než vévodkyně. I když s mým krásným cernským hrabstvím se to lískovské plivátko nedá porovnávat.“

„Co kdybys ji přehnul přes koleno a naplácal jí?“ zamračil se bratr.

Nikolas zavrtěl hlavou. „To by nešlo. Od prvního dne, co jsem ji potkal, bylo jen po mém. Našel jsem ji na Alarikově hrádku jako ošetřovatelku krav. Sbalil jsem ji a odvezl do Temberu. Tam mi ji ukradl Seb. Neustále s ní jen smýkali. To si nezaslouží. Příliš si jí vážím. Příliš ji miluju.“

„Takže protože je tvrdohlavá a ty moc měkký, radši budete každý trpět o samotě. Gratuluji,“ ušklíbl se Rohatin.

Doriana se zatím projížděla na koni parkem v doprovodu ochranky a užívala si posledních paprsků zimního slunce.

„Pozor, madam, tam nalevo je hluboká strouha,“ upozornil ji kapitán. „Včera si v ní můj kůň skoro zlomil nohu.“

„Díky, pane Denku,“ kývla a vyhnula se výmolu.

„Byl jsem Plenerově armádě, víte?“ ozval se Denk.

Doriana překvapeně vzhledla: „Proč mi to říkáte?“

„Spoustu věcí jsem pochopil až tady. Kamarádím se s vaší komornou Brebendou, takže vám to povím. Když si šel Plenerus jako falešný Grenek pro korunu, šel jsem s ním jako jeho osobní stráž. Se mnou byl i jistý Etton. Takový vousatý se železnou náušnicí.“

Doriana mu skočila do řeči: „Ten příběh si šetřete pro vnoučata. Jestli se vám vaše služba líbí, raději už mlčte, kapitáne.“

Ale Denk vzpurně vystrčil bradu: „To, co vám povím, určitě nevíte, madam. Protože já se v tom příběhu vrátím o pár týdnů nazpět. Tehdy jsem Ettona uviděl poprvé. Ležel ve voze vyloženém slámou na hromadě mrtvol, ale ještě žil.“ Denk se odmlčel, aby si ověřil, jestli se vévodkyně chytí, a když v její tváři spatřil hrůzu a úžas současně, věděl, že může pokračovat.

„Bylo to takhle. Sloužil jsem na hradě pana z Flominxu jako vrchní podkoní, když nás násilím

naverbovali a dovlekli do ymbolckého hrabství do dvora Eunisse ze Štoly, aby nás tam profesionálové naučili válečnickému řemeslu. Tam jsem Ettona uviděl poprvé.

Nejdřív jsem si o něm myslel, že je simulant. Zašívá se, kde se dalo, třásl se jako v horečce, a tak prkenně chodil a hekal, pořád si přihýbal z takové hnědé flaštičky, že vypadal vážně divně. Chlapi si t'ukali na čelo a ptali se ho, jestli nepotřebuje přebalit.

Pak přijeli žoldáci z Andory. Výcvik je tvrdá záležitost. Někteří selští chasníci svou nešikovnost zaplatí i životem, zvláště když velitelé nemají trpělivost. Andořan Trstvoj teda trpělivost neměl. Jednou v úterý mu tak ujely nervy, že při nácvičku boje s oštěpem oddělal pět chlapů po sobě. Pak jsem měl jít na řadu já. Třásl jsem se jako osika, ale Etton, který byl do té doby celý nanicovatý, mě tehdy předběhl a řekl: „Já tomu hajzlovi ukážu.“ Pak jsme nestačili koukat, jak hladce Etton toho Andořana oddělal. Za to ho ostatní žoldáci zmlátili, ale ne tak, aby na to umřel, protože uznávali, že si to Trstvoj zasloužil. Pro výstrahu ostatním Ettona hodili na hromadu mrtvol, a těšili se, jak se bude vztekat, až se probere. Jenže on se neprobíral. Bylo jim to divné, protože ho opravdu zmlátili jen výchovně. Tak na něj poštváli štábního doktora s tím, že by tak dobrého materiálu bylo škoda. Byl jsem zrovna po ruce, takže mě doktor vyzval, abych mu pomohl Ettona z toho vozu s mrtvolami sundat.“

Mezitím dojeli až ke konci parku k čerstvě postavené zdi. Otočili koně a vydali se zpět.

„Co bylo dál?“ štekla Doriana netrpělivě.

„Doktor mu sundal šaty a řekl, že ten člověk měl před nedávnem dvakrát polámané obě nohy a současně má nedoléčenou díru v břiše v místě, která je běžně smrtelná. Nechal Ettona přenést na marodku a pak se šel do hospody opít. Každému se na setkání chlubil, že právě potkal chlapa, který se vrátil z Plání utrpení.“

„A Niki?“

„Dostal horečku, ale protože už se vědělo, že byl vážně zraněný a žoldáci ho měli v merku, dali mu týden na doléčení. Pak vycvičil vlastní oddíl a já byl jeho součástí. Vděčím Ettonovi za život, protože jinak by mě Trstvoj zabil. Mrzí mě, že se na něho tolik zlobíte. Prostě jsem vám to musel říct.“

„V tom případě vám děkuji,“ vzlykla Doriana. Nechala si pomoci dolů z koně a po zbytek dne nevyšla z pokoje.

„Říká se, že ji často vídají ve společnosti kapitánka Denka,“ nadhodila Taunie při zimní procházce kolem Enochory.

„Denk?“ zamračil se Nikolas. „Není to ten Denk, co se mnou byl u Plenera? Ten podkoní?“

„Nebud' snob. Třeba je to slušný člověk,“ ušklíbla se neteř, pískla na psa a seběhla z kopce jako vítr.

„Musím ji vidět. Ona přece nemusí vidět mne,“ mumlal si pro sebe, když se vracel do ministerské kanceláře. Nechal si zavolat Velichroma aby mu oznámil, že doby slastného odpočinku mu skončily.

„Byl jsi navyklý řídit velkou domácnost,“ řekl mu. „Potřebuji, abys mě v roli ministra vnitra zastoupil, a možná i zcela nahradil. Jako baron jsi k tomu patřičný kredit neměl, ale jako kníže už ano. Stejně ti skoro všechno vyslepičím. Od nynějška budeš všechno řešit se mnou. Naštěstí čekáme státní návštěvu její císařské výsosti Tauridy z Tentechu. Přišlo to jako na zavalanou.“ Velichrom se sice naoko bránil, ale pod Nikolasovým mrazivým pohledem srazil paty. Především ale hořel zvědavostí, co má jeho pán za lubem.

Císařovna Taurida z Tentechu dorazila v polovině zimy. Rohatin ji přijal se všemi poctami a ubytoval ji v Nikolasově paláci. První tři dny probíhaly ve vysokém diplomatickém stylu. Vojenské přehlídky, návštěva překladiště a obchodního střediska v říčním přístavu, manufaktury na výrobu léčivé melanže z Rotoksů. Pokaždé velká recepce v hodovním sále se spoustou politických exponentů. Na každý večer připravil tajemník Rittin kulturní program, čímž zalichotil i ukřivděným dramatickým umělcům.

Až čtvrtého dne došlo na odpočinek k užším kruhu. Císařovnin doprovod dostal osobní volno a mocnářka samotná jen s šestičlennou ochrankou byla pozvána do královny soukromé domácnosti.

Císařovna se dostavila k tabuli jako poslední, což se dalo čekat. Zdaleka nevypadala na čtyřicet. Měla drobnou postavu, jemný obličej, snědou pleť a dlouhé černé vlasy. Doprovázela ji šestice obrovských mlčenlivých otroků v bílých hábitech a bílých turbanech se zahalenými obličejí, ze kterých byly vidět jen oči a uši. Z levého ucha visela zlatá náušnice, prozrazující jejich postavení. Když královna usedla ke stolu v zeleném salonku, seřadili se muži její osobní stráže za jejími zády a číšníci s mísami měli co dělat, aby se kolem nich vůbec prodrali.

„Drahá Taurido,“ zaševelil Rohatin, „dovolte, abych vám ještě jednou a v klidu představil členy rodiny. Po vaší levé ruce sedí můj bratr Nikolas.“

Nikolas uctivě sklonil hlavu: „Výsosti.“

Taurida se mírně usmála: „Hraběte z Cernu velmi dobře znám, sire. Naposledy jsme spolu jednali před rokem.“

„Naproti vás sedí má nejstarší dcera Tombola, vedle ní spočívá má odbojná mladší dcera Taunie, po její pravici je má mladší dcera Tylda a vedle má nejmladší dcerka Terezka.“

Taurida přehlédla všechny princezny a se zamlženým zrakem zastřeně řekla: „Jste velmi šťastný muž, sire. Mám tři syny, a kdybych měla dceru, přála bych si mít alespoň jednu.“

„Děkuji, výsosti,“ zapýřil se Rohatin a rychle představil další příbuzné počínaje Fliniem a konče zapšklou sestřenkou Agátou, která se na poslední chvíli urychleně vnutila. Velichrom seděl vedle ní připraven dupnout jí na nohu pokaždé, kdyby otevřela ústa s úmyslem promluvit. Za tento nevděčný úkol dostal předem sto zlatých centimů, a ještě protestoval, že je to málo.

„Omlouvám se za svou zvědavost,“ řekla císařovna, „vaši říši postihly velké změny a mou povinností, jako sousední vladařky, je se v nich orientovat. Jistě to chápete. Možná je to jen nedorozumění, však po těch zmatcích by se nebylo co divit, ale zdá se mi, že u vašeho stolu jedna důležitá osoba chybí. Dostala jsem totiž zprávu, že jste se oženil, Nikolasi.“

„Máte asi na mysli vévodkyni z Lískovic, císařská výsosti,“ zareagoval Nikolas. „Má choť dlí na venkově, neboť očekává narození potomka.“

Císařovna zklamaně našpulila hezky vykrojené rty a upřela své krásné oči na krále: „Těšila jsem se, že s tou zajímavou osobou poznám.“

Rohatin bleskově zhodnotil situaci a vzápětí se široce usmál: „Není nic snadnějšího. Zámek mé švagrové je jen den cesty vzdálen. Určitě vás ráda uvidí, císařská výsosti.“

Pozdě večer Nikolas zaklepal na dveře bratrovy ložnice. Ani nečekal, až Rohatin houkne obligátní dále a vrazil dovnitř. „Zvenku jsem viděl světlo, tak nedělej, že spíš,“ vybafl. „Potřebuji, abys mi dal volnou ruku, protože, kdyby se to, co chystám, profláklo, byl z toho takový skandál, že Skofnorská tragedie je proti tomu selanka.“

Nikolas se posadil do jednoho ze dvou křesel přistavených u krbu a pak se teprve rozhlédl. V pokoji bylo příjemné přitímí, oheň v krbu praskal, na stole víno a dvě skleničky, a ve vzduchu se vznášela lehká dřevitá vůně. Nikolas se zamračil, když se Rohatin v modrém županu konečně vymotal ze závěsy chráněné postele. Bratr se příliš vstřícně netvářil a zavrčel: „Co, sakra, plánuješ?“

„Chtěl bych Tauridu poprosit, aby mi dovolila zařadit se mezi její ochranku, až pojedou k Dorianě. A nechápu, jak se ti podařilo její královskou výsost propašovat do své postele, protože ti hromotluci hlídkují před jejími dveřmi i pod okny. Čímž se samozřejmě hluboce omlouvám, že jsem narušil vaše soukromí. Jsem neomalený idiot a už se klidím. Vyříd' císařovně, že kdybych to jen tušil, nikdy by se to nestalo. Celou noc si budu lámat hlavu, jak se ti to jenom mohlo povést. Ještě se musím hodně učit.“

Po té se Nikolas zvedl a vyrazil k odchodu.

„Ale no tak,“ ozvala se z postele Taurida, „Už se přece stalo. Pěkně se zase posaďte, Nikolasi. Vzbudil jste mou zvědavost. Jen si na sebe něco hodím.“ Poslední věta zněla rozsmárně.

Rohatin obrátil oči v sloup a dodal: „Proč si myslíš, že oprava tvého paláce trvala tak dlouho? Tvůj dům i královský palác jsou nyní spojeny podzemní tajnou chodbou. Má ložnice s ložnicí pro hosty tvého domu. Na tuto noc jsem se těšil dobrých osmnáct let, ty blbče. Ale dobře, když se Taurinka nezlobí, vezmu tě na milost. Noc je ještě mladá a my na sebe máme ještě dva týdny. Tak se tedy zase posad' a vybal ten svůj ostudou zavánějící plán. Připadá mi to přitažené za vlasy. Králův bratr se chce vydávat za otroka, aby se mohl podívat na svou ženu.“

Závěs se zavlnil a z jeho záhybů vystoupila Taurida ve fialovém negligé podobna exotické květině. S otevřenou samozřejmostí se snesla Rohatinovi na klín, objala jej paží kolem ramen a řekla: „Členové mé ochranky jsou příslušníci naší nejvyšší šlechty. V mé osobní gardě slouží jen po dobu tří let a pak přechází do nejvyšších státních služeb. Je to taková zkouška jejich trpělivosti a morální síly. Zlatou otrockou náušnici pochopitelně nenávidí, a všichni se těší, až ji po třech letech sundají. Jsou to sice otroci, ale jen dočasní a velmi, velmi pyšní. Starost o mou bezpečnost berou velmi vážně. U nás doma se to o nich ví, ale na státních návštěvách bývají trochu nevrlí, protože je drásá, že se na ně lidé dívají jako na obyčejné otroky. Jsou to snobové, jako my všichni. Ale každý z nich je silnou osobností. Já sama jim vykám a jestli se rozhodnu vám pomoci, budu jim to muset velmi podrobně zdůvodnit.“

Rohatin císařovnu pevně objal kolem pasu a starostlivě si ji přitáhl. „Jestli by ti to mělo dělat potíže, Fialko, tak to tomu holomkovi vymluv.“

Taurida ale zavrtěla hlavou. „Ne, takový problém to snad nebude.“ Obrátila se k Nikolasovi: „Rohi mi o vás a vaší ženě hodně vyprávěl. Myslím, že si zasloužíte šanci a chci být u toho.“

Do Lískového zámku dorazil posel se zprávou, aby se připravili na návštěvu císařovny z Tentechu. Dorigana okamžitě zalarmovala kuchyni a šafářku, paní Romanka jí byla důstojnou pomocnicí. Za tři dny už netrpělivě očekávaly významnou státní návštěvu. „Škoda, že přijíždí v zimě,“ povzdechla si Romanka. „Park by na jaře působil mnohem vlídněji.“

„Výzdoba uvnitř mnohé nahradí,“ uklidňovala ji Dorigana, když se první kočáry objevily na příjezdové cestě.

Císařovna se Dorianě zalíbila na první pohled. Doprovázeli ji Rohatin s princeznami. Císařovna s králem spolu vytvářeli téměř dokonalý a šťastný pár. Škoda, že měli každý svou říši. Když při obědě Dorigana porovnávala rysy všech čtyř princezen, usoudila, že Tauridnou dcerou bude nejspíše Taunie, soudě podle zabarvení pleti i jisté vzpurnosti, se kterou ke své matce vzhlížela. Císařovna přivezla darem nějaké šperky, které její bílé navlečení hromotluci vystavili v knihovně. Provázeli ji všude, byli otravní stejně, jako Dorianini vojáci, které si navykla skoro nevnímat. Soustředila se jen na okouzlující ženu po svém boku a nepřijemné nohsledy prostě ignorovala.

Po obědě si šla císařovna zdřímnout. Ostatní hosté se o sebe dokázali postarat sami.

Na večer byl připraven malý ples v hodovním sále. Dorigana zkontrolovala kuchyni, zašla za kapelníkem, prohodila pás slov s hudebníky, zkontrolovala květinovou výzdobu. Paní Romanka se mezitím stačila pohádat s dodavatelem koření a ještě objednala na zítřejší oběd čerstvé ryby. S vědomím, že vše jde dobře, se vévodkyně z Lískovic s hrnkem čaje uklidila do knihovny. Natáhla si nohy na podnožku a snažila se začíst do nenáročného románu od madame Anety Krátkousté. Poslední dobou se brzy unavila, dítě o sobě dávalo vědět. V sedmém měsíci si už připadala jako soudek.

Řádky jí však splývaly pod očima.

Otevřeným oknem zaslechla dívčí hlas. „...jako moje tvrdohlavá teta? Abych celý život jenom zakysle vzdychala? Ne. To radši budu žít naplno s tebou někde v děravé tvrzi.“

„Není zas tak děravá. Ale stejně ti to nedovolí. Dívá se na mě, jako kdybych měl o jednu hlavu víc. Můžu já za to? Začínal jsem u Nikolase. Pak si mě všiml Sebornak a musel jsem

k němu. Jo, byl jsem u toho, když tvému strýci lámali nohy a nic jsem s tím neudělal. Nejsm na to pyšný. Ale co jsem měl, u všech běsů, dělat?“

„Ale Erneku, nikdo tě z ničeho neobviňuje,“ ozvala se dívka. Doriana po hlase poznala Terezku.

Po té se hlasy vytratily, milenci nejspíš odešli dál do parku.

Dveře do knihovny se otevřely. Objevil se v nich bíle oblečený muž v turbanu. Vešel dovnitř, okázale se Dorianě uklonil, prošmejdil všechny kouty a zase zmizel na chodbě. Teprve pak vstoupila císařovna.

„Odpočinula jste si dobře, císařská výsosti?“ zeptala se Doriana zdvořile.

„Děkuji,“ pokynula Taurida. „Bylo to dostačující.“

Doriana se zamračila, když shledala, že za císařovnou se do knihovny nacpali i všichni její ochránci. „Někteří by snad mohli zůstat na chodbě,“ podotkla s mírně zdviženým obočím.

„Pravda,“ usmála se Taurida, obrátila se k tomu nejvyššímu a tentešsky mu řekla pár slov. Muž mírně přikývl. Čtyři ze sedmi knihovnu opustili a Doriana si trochu oddechla.

„Musíte mne omluvit,“ usmála se provinile hostitelka. „Když jsem byla provdána za Sebornaka, hlídali mě tak otravně, že jsem na to alergiká. Ani teď to není o moc lepší. Takže se je snažím ignorovat. Prostě se dívám skrze ně. Není to nic osobního. Je to jen pud sebezáchovy. Víím, že jsou to lidé jako vy nebo já, ale kdybych je musela všechny vzít na vědomí, asi bych začala ječet.“

„Ani nevíte, jak dobře vám rozumím,“ zvázněla císařovna.

Doriana zazvonila na komornou. „Nechám donést pár koláčků a čerstvý čaj. Povíte mi něco o vaší zemi, madam? A přestanete dráždit mou zvědavost? Vaší dcerou je Taunie, vidíte?“

Císařovna se obrátila na své tři muže a křikla na ně pár cizích slov. Muži si poslušně zacpali uši. Pak se k Dorianě naklonila blíž, zamávala dlouhými řasami, našpulila rty a šeptla: „S ohledem na rodinné vazby vám mohu přiznat, že ano. Doufám, že přestane zlobit a pojede se mnou navštívit své bratry. Manžel je už deset let po smrti. Před pěti lety jsem jim o ní řekla. Jsou na svou starší sestru zvědaví.“

„Bylo to těžké, vzdát se své lásky?“ zašeptala Doriana.

Taurii se zamlžily oči: „Pocházím z království Blovijského. Od malička mě vedli k tomu, že se provdám za císaře Izidora z Tentechu. Když jsem potkala Rohatina, byli jsme velmi mladí. Byl nádherně roztržitý. Hostoval jako profesor na naší univerzitě. Tajně jsem v mužských šatech chodila na jeho přednášky o astronomii. Milovali jsme se na ploché střeše univerzitní budovy vedle dalekohledu. Pak jsem otěhotněla a musela jsem odjet na venkov. Taunii jsem porodila tajně. Ani mí rodiče se o tom nedozvěděli. Rohatin ukončil stáž a s miminkem v náručí se vrátil do své vlasti. Dal jí jméno, lásku, titul, vychoval ji. Jsem si jistá, že jí vysvětlil, proč jsem s ní nesměla zůstat. Mne pak provdali za Isidora a stala jsem se císařovnou z Tentechu. Bolelo to, ale nikdy jsem toho nelitovala. Izidor byl rapl, hodně pil, a když zemřel a já po něm převzala vládu, uvědomila jsem si, jaké jsem měla s Rohatinem štěstí a jaké pořád mám štěstí. Pořád jsme spolu. Celé ty roky. Nevadí mi, že kromě mně měl i jiné ženy. Však já taky nejsem svatá. Ta láska mezi námi nezemřela. Naopak. Je to obrovská věc. Máme jeden druhého navždycky.“

„To vám moc přeji, madam,“ vzlykla Doriana.

Vešla komorná s občerstvením a Taurida naznačila svým mužům, že mohou sundat dlaně z uší.

„A když už jsme u těch důvěrností,“ usmála se bezelstně císařovna, „jak to vlastně máte s manželem? Jsem v Hookonii už deset dní, a celou dobu jsem hraběte viděla v Temberu. To má tolik práce, že se ani nezajede podívat, jak se vám daří? Vždycky jsem se řadila k těm, co mají dobrý odhad na lidi. Nečekala bych, že je to takový ničema.“

Doriana s pohledem nepřítomně upřeným na mísu koláčků, ze které komorná právě servírovala na menší talíře, se zajíkla. „Ehm, to ne. On takový není. Kdyby mohl, asi by skutečně přijel.“

Už kvůli dítěti. To máte pravdu. Ale je to velmi pracovitý člověk. Má tolik povinností, bere všechno strašně vážně, a ...“

„No právě,“ přikývla Taurie a trochu zlověstně se ušklíbla. „Všechno bere velmi vážně. Hraběte z Cernu znám nejméně šest let z různých diplomatických akcí. Je to nebezpečný protivník, to mi věřte. Nechtěla bych být jeho nepřitelem. Ale víte, co jsem o něm zjistila? Má jedno slabé místo, o kterém zatím nikdo neví. Troufám si říci, že kdyby o něm věděli sousední králové, neváhali by toho zneužít.“

Doriana zbledla a mimoděk se chytila za břicho. „Nevím, jakou hru se mnou hraje, madam. Při společné krvi, kterou jsou naše rodiny spojeny, vás zapřísahám, aby, pokud taková věc skutečně existuje, jste si ji nechala pro sebe. Raději to ani nechci vědět. Pokud vám to nebude vadit, raději se půjdu připravit na dnešní večer. Trochu mě rozbolela hlava.“

Taurida ale chytila Dorianu za zápěstí a přitlačila ji zpět do lenošky. „Zůstaňte ještě okamžik, vévodkyně. Věřte, že vám nechci ublížit a Nikolasovi už vůbec ne. Jen mne vyslechněte.“

Doriana se tedy znovu pohodlně uvelebila, ale zůstala ostražitá.

Najednou se na Tauridu dívala s jiného úhlu. Všechny její staré instinkty znovu ožily.

I císařovně tři hromotluci vzadu u zdi najednou působili mnohem zlověstněji, jak tam v těch svých bílých burnusech splývali s bílou zdí. Jejich ztuhlé tváře a planoucí oči, zlaté náušnice a zahnuté šavle v pozlacených pochvách okázale vystavené na odiv...

„Tím slabým místem je jeho obrovská úcta k vám, má drahá. Je tak velká, že ačkoliv vás zoufale miluje, radši bude chodit kolem nahlížet do vašich oken jako žebrák, než aby riskoval, že se vás dotkne, kdyby sem prostě přijel a využil svých manželských práv. Je to silný muž, ale až se o něm roznese, že se ke své ženě nesmí ani přiblížit, věřte, že mu to přinese potíže.“

„Zvládne to,“ odsekla Doriana. „Mezi vyšší šlechtou je to přece běžné.“

„Ale ne u samotného krále. Příští rok chci předat vládu nejstaršímu synovi. Ostatní tři matky Rohatinových dcer mi napsaly, že by neměly nic proti tomu, kdybychom se s Rohatinem vzali. To ale znamená, že by se Rohatin musel vzdát trůnu, protože diplomaticky by to neprošlo. Ostatní králové by něco takového nevydýchali. Tím lépe pro Rohatina, protože kralování jej stejně zatěžuje. Na řadě bude Nikolas. A vy, má drahá.“

„Mou roli zaujme nějaká první dvorní dáma,“ ušklíbla se Doriana.

„A to vám ani trochu nebude vadit? Víte, můj Izidor míval spoustu milenek a já to nenesla zrovna lehce, a to jsem ho zrovna moc nemilovala... Štvalo mě to už jen z principu. Já měla za zády své strážce. Nikdy jsem na nějaký úlet nesměla ani pomyslet. Vždyť se na ně podívejte. Copak je to spravedlivé?“

Doriana zabloudila pohledem ke třem gorilám vzadu u zdi, ale okamžitě se odvrátila a znechuceně si povzddechla: „Jeden můj přítel mi kdysi řekl, že se nespokojí z vodou, když předtím ochutnal víno. A proto...“

Slova jí zamrzla na rtech a znova se vrátila k mlčenlivým strážcům. Jeden z nich, ten nejbližší dveří, se výrazně lišil barvou pleti i postavou. Nebyl tak obludně vysoký. Měl zahalenou tvář, viděla jen jeho oči a uši, přesto jí připadal důvěrně známý. Doriana zamžikala. Zakázala si na něj myslet, ale stejně ji jeho tvář pronásledovala úplně všude. Dokonce i teď. Donutila se odvrátit zrak.

Taurida se znepokojeně ošila. „Něco vás rozrušilo, drahá vévodkyně?“

„Jen jsem si na někoho vzpomněla, promiňte. Jeden váš sloužící mi připomněl...“

„To není sloužící,“ skočila jí do řeči císařovna. „To je otrok. Vážený a na omezenou dobu, ale přesto otrok. Poznáte to podle té zlaté náušnice. Koho vám připomněl?“

„To je nesmysl,“ šeptla rozrušeně. „Už je pozdě. Půjdu se připravit k večeři. Omluvíte mne, madam?“

Vyběhla z knihovny jako vítr.

Jako první stála ve dvoraně plesového sálu, aby vítala hosty ke slavnostní recepci. Aby si udělala radost, už dva dny předem pozvala i pana Alarika se všemi dětmi a jejich rodinami,

Flinia s manželkou a dětmi, Eudooma s chotí, a konečně i Velichroma s hofmistrovou. Byla moc ráda, že všichni stačili do začátku večere dorazit.

Král musel přijít jako předposlední, císařovna co by nejvzácnější host jako poslední. Pan Rittin to důsledně hlídal, takže s tím si starosti dělat nemusela. Když byl Rohatin bezpečně usazen na své židli, objevila se Taurida se svou kohortou. Přicházela ve fialkové róbě zdobené stříbrem. A tehdy, jak Dorianě Taurida plula vstříc dlouhou chodbou vykládanou růžovým mramorem, a za ní se jako povodeň valili její strážcové v bílých hábitech, si toho Dorigana konečně všimla. Jeden z nich kazil rytmus. Kdyby šel sám, asi by to tak nevyniklo, ale v porovnání s ostatními, teď bylo jasně patrné, že nepatrně kulhal. Když císařovna došla až k cíli, Dorigana ji obřadně uvítala a předala Rittinovi, který ji uvedl k její židli v sále. Dorigana přitom nespouštěla zrak z kulhajícího muže. Byl to ten nejmenší ze všech, i když vysoký byl dost, asi jako Nikolas, bledý byl také jako Nikolas a oči měl stejně šedé jako Nikolas. Mlhavé tušení se přetavilo v jistotu a vévodkyně z Lískovic se proměnila v klubíčko nervů. Od té chvíle vůbec nevěděla, co dělá. Někdo ji usadil na její místo, naservíroval jí jídlo a zase odnesl téměř nedotčený talíř. Kolem proudily útržky slov. Srdce ji bodalo, dítě pod srdcem kopalo a v hlavě jí šuměl vodopád. Byla si vědoma toho, že se usmívá jako pitomá, ale nejradši by utekla, aby si mohla srovnat myšlenky, což právě jediné teď nešlo.

Když byly stoly odsunuty stranou a začala hrát hudba, zvedla se jako omámená, přistoupila k císařovně a zatahala ji za rukáv.

Dalo by se říci, že si nevybrala nejlepší okamžik. Bylo to právě ve chvíli, kdy si Rohatin odváděl Tauridu k prvnímu tanci. Hlouček kolem stolu překvapeně strnul a kolem se rozhostilo rozpačité ticho, jen hudebníci hráli.

„Mám na vás prosbu, císařská výsosti,“ špitla Dorigana bledá jako sama smrt.

„Je předem splněna, drahá vévodkyně,“ usmála se starostlivě Taurida.

„Udělal se mi trochu slabo. Snad mne v mém stavu omluvíte. Potřebuji doprovodit do svých pokojů a svým vojákům jsem na dnešek dala volno. Mohl by jeden z vašich mužů jít se mnou, kdyby se mi snad cestou zatočila hlava?“

Taurida překvapeně vzhledla ke svému královskému příteli a pak se obrátila k Doriganě.

„Vskutku neobvyklé přání.“ Pak pohladila vévodkyni po tváři a zamračila se. „Opravdu vidím, že vám není dobře. Otroka vám půjčit mohu. Ale ze všech sedmi jen jednoho určitého. Pokud si ho dokážete správně vybrat, máte jej mít.“

Dorigana zaníceně přikývla. „To nebude problém.“ Přistoupila k tomu, z jehož očí šlehalo stříbrné blesky, a vydechla: „Tady toho chci, výsosti.“

Taurida zvedla obočí a přikývla. Pak se nechala Rohatinem konečně odvést na parket. A všichni ostatní hosté je následovali, přičemž neváhali popustit uzdu své představivosti, když při tanci rozebírali nejrůznější teorie, a hledali důvody, proč si Dorigana vybrala právě toho otroka a ne jiného a proč si vůbec o nějakého otroka řekla a nepožádala o doprovod třeba svého hofmistra anebo komornou, když už nechtěla kazit zábavu svým hostům.

Dorigana zatím s mužem v bílém hábitu došla do svého soukromého křídla. U dveří se zastavila a počkala, až jí otevře. Oddechla si, když to pochopil bez vyzvání. Najednou se vyděsila představou, že je to nějaká strašná shoda náhod. Třeba to vůbec není on. Musí mít jistotu.

„Pojď dál,“ vyzvala jej váhavě.

Poslechl, ale zůstal stát u dveří. Díval se stále stejným směrem, jako by tam ani nebyla.

„Potřebuji... přestěhovat tady tu truhlu od okna tam k té zdi,“ vyhrkla zoufale.

Uctivě se uklonil, šel k truhle a začal s ní posouvat přes celý přijímací pokoj až na nové stanoviště.

„A teď ještě tu těžkou vázu ze stolu na okenní parapet, prosím,“ přidala další práci a rychle přemýšlela, co dalšího vymyslet, protože pak už jí nezbude, než jej propustit.

Uchopil vázu, odnesl ji na okenní parapet. Když ji pokládal, položila mu ruku na zápěstí a vzlykla: „Už dost, prosím, už nemůžu. Sundej si tu maškarádu.“

„Ani netušíš, jak ochotně ti vyhovím,“ procedil mezi zuby, strhl si z obličeje roušku a bez varování se vrhl na její ústa. Turban se z jeho hlavy skutálel sám, a bílý burnus z něj servala tak důkladně, že se nedal použít ani na leštění stříbra. Zůstal jen v košili a plátěných spodkách a dobře věděl, že takto se do sálu vrátit nemůže a Doriana to věděla taky, což mu dodalo odvalu.

„Odpusť mi to, prosím,“ šeptal roztřeseně, když ji opatrně objímal a lehce se opíral o její kulaté bříško. „Tolik mě mrzí, že jsem o tobě pochyboval. Byl jsem unavený a měl jsem o tebe hrozný strach. V ten den, kdy si Plenerus přišel pro korunu a já tam stál s ostatními vojáky, a musel jsem se dívat, jak tě přede všemi uráží, jsem byl vzteky bez sebe. Žárlil jsem, to nepopírám. A zapomněl jsem na tu noc s verbíři, protože toho bylo strašně moc naráz. Kdybys jenom tušila, jak moc si to vyčítám... Dej mi ještě šanci. Zoufale a hluboce tě miluji. Dnem a nocí po tobě toužím. Patříme k sobě a ty to víš.“

Svým pohledem se mu vpijela do očí, neměla potřebu nic říkat, konečně se cítila v bezpečí.

Vycítil, jak se jí podlamují nohy. Vzal ji do náručí a přenesl až do ložnice do její široké postele. Podložil ji polštáři a podal jí šálek čaje. Lehl si na bok na kraj postele a obdivně sledoval její krásu.

„Je ti dobře?“ řekl v obavách.

„Nikdy mi nebylo lépe.“

„Doriano, jednou mě to opravdu zabije.“

„Mluvila jsem s Denkem. Slyšela jsem o tom, jak tě hodili na hromadu mrtvol,“ řekla a otřásla se.

Zakoulel očima. „To už je dávno pryč. Spíš mi řekni, jestli si mě necháš.“

Pohodila hlavou. „K tomu se dostanu. Podle toho, co mi o tobě Denk řekl, jsem vyrozuměla, že jsi měl první týdný v Plenerově vojsku smrt na jazyku.“

„No jo,“ zamračil se, „protože jsem zabil toho maniaka, jeho kámoši si mě trochu podali, ale nakonec se to setřepalo.“

Doriana se ale mračila jako bouřkový mrak. „Ne. Stonal jsi ještě před tím, než tě ti žoldáci seřezali. A kdo se to holedbal, že je jako rybička? Že ho už vůbec nic nebolí?“ Pak se na něj vrhla a začala jej bušit pěstmi do hrudníku a ječet: „Kdo se chlubil, že je jako srnec v říji? Kdo se to naparoval?“

Chytil ji ruce ve strachu, aby si neublížila, až se na něj unaveně zhroutila a dodala: „Kdybych věděla, jaké máš bolesti, nikdy bych ti na to milování nekývla, ty jeden ješitný kohoute! Není divu, žes na to radši zapomněl, když ses z toho pak tři týdný vzpamatoval.“

Nikolas si ji položil vedle sebe, pokrýval jí tvář polibky a vrtěl hlavou. „Když už to musíš vědět, tak to, co mi udělali ti žoldáci, bylo horší, zlatíčko. Co kdybychom se bavili o něčem hezčím? Třeba o tom, jestli si mně necháš.“

„Ach Nikolasi,“ povzdechla si uplakaně. „To je snad zřejmé. Mrzí mě, že jsem tě odehnala. Jsi hluboko ve mně, nemůžu bez tebe žít a ani nechci.“

Pohládl ji po břiše a uličnický se usmál: „Jsem skutečně hluboko. A jak rád bych zas...“

Zamávala řasami. „Možná, že když budeme opatrní...“

„Opatrní,“ přikývl chraptivě a začal jí stahovat z ramen šaty, jako by nikdy v životě neslyšel, kde se vzadu na zádech rozvazují.

Ráno zaklepala Brebenda na dveře ložnice, ale protože se nikdo neozýval, zaklepala ještě jednou. Když už chtěla zneklidněná komorná zaklepat potřetí, dveře se otevřely samy. Brebenda překvapením otevřela ústa, protože v nich stál pan hrabě a s prstem na rtech naznačoval, že si má jeho přítomnost nechat pro sebe. Převzal od ní tác se snídaní, kývnutím poděkoval a zase před užaslou komornou dveře zaklapl.

K obědu si museli hosté vystačit sami. Trochu rozpačitou atmosféru zachránily princezny, když se začaly rozpomínat na své dětství v Denebu a svéráznou otcovskou výchovu.

„Otec mezi námi nikdy nedělal rozdíly, ačkoliv jsme byly každá jiná,“ stěžovala si Tylda. Já například nemám hudební sluch. Přesto jsem musela hrát na tangilin spolu s ostatními, i když jsem jim ničila celou kompozici.“

„A také je hrozné, že každá z nás má jméno, které začíná stejným písmenem. Na každém dortu vždycky jen „T“. A monogramy na kapesnicích – no to byste museli vidět, jak jsme to musely rozlišovat. „T“ s jednou hvězdičkou, se dvěma, třemi..., jenže to se tatíkovi také nelíbilo. Protestoval, že to není spravedlivé, že by se ta, která má jen jednu hvězdičku, mohla cítit ukřivděná,“ stěžovala si Tereška.

„Snad nejhorší, čím otec do života vybavil mne, je moje jméno,“ prskla nejstarší princezna.

„No uznejte. Kdo by se chtěl jmenovat Tombola?“

Vtom do lamentací nesměle vstoupila císařovna Taurida: „A víte, že by mne zajímalo, z jakého důvodu vám to jméno váš tatínek dal, princezno? Jde o velmi neobvyklé jméno.“

Všichni se zvědavě obrátili k Rohatinovi. Ten se rozpačitě usmál a zrudl. „Ehm, Tombola je velmi obvyklé jméno v severní Ebreksii. Jmenovala se tak jedna velmi krásná a mocná bohyně z jejich mythologie.“

Hosté uznale pokývali hlavami, ale ti, kteří Rohatina dobře znali, a kterých byla u stolu většina, mu neuvěřili ani slovo.

Odpoledne si vyjeli na koni chladnou zimní krajinou. Na večer byla připravena ohnivá šou v zahradě s horkým svařeným vínem a opékaným masem a venkovskou muzikou. Na závěr se měli sejít k půlnočnímu posezení u krbu ve vyhřáté zimní zahradě.

Na odpolední vyjížďce hostitelku ani nečekali a vzhledem jejímu pokročilému těhotenství to bylo pochopitelné. Na večerní zahradní program už se ale dostavit musela a všichni se škodolibě těšili, s jakou výmluvou přijde.

Dorianino apartmá oplývalo i samostatnou koupelnou, což si vymínila ona sama, když radila architektovi, který zámeček kreslil. Nyní byla ráda, že nad tím tehdy nemávla rukou, ačkoliv si myslela, že tu koupelnu užívat nikdy nebude. Naložili se spolu do vany a rozmazlovali se navzájem. Dělal, že nevidí jeho jizvy, ale maskovala to špatně. On to trpělivě snášel, protože věděl, že by tomu stejně neunikl. Nikdy si nebyli tak blízko, ale chovali se k sobě rozpačitě a nesměle.

Sledoval, jak se na její bílé kůži perlí kapičky vody, jak přivírá oči a skrývá je pod řasami, jak jí na rtech hraje rozmarný úsměv. Když byli spolu těch prvních pár týdnů v Temberu, než si Dorianu zabral Sebornak, jednali spolu úplně jinak. Úplně samozřejmě si brali jeden druhého, dravě a nespoutaně. Pak už nikdy tolik prostoru nedostali. Dál už se museli jen skrývat, každý další polibek si museli ukrást. Teprve tehdy oba pochopili, oč přišli.

„Nikolasi,“ vytrhla se ze zamyšlení Dorian, „vždyť ty nemáš co na sebe!“

Zatvářil se jako zkušený diplomat. „Když jsi po obědě spala, a vracel jsem komorné nádobí, předal jsem jí dopis pro bratra. Požádal jsem ho o nějaké střízlivější šaty. Nechci tě zastínit. Jsem přece jen hrabě a ty vévodkyně,“ vyprskl.

„Rohatin je trochu menší,“ rozesmála se, „budou ti prskat ve švech! A dobře ti tak!“

Privřel víčka, stáhl ústa do tenké čárky, vyhoupl se z vany a řekl: „Byla bys raději, kdybych měl v příručním zavazadle nachystané něco na převlečení? Chtěl jsem tě hlavně vidět. Že bych předem počítal s jistým úspěchem? Ne. Nepočítal. Už jsem tě nechtěl dál vláčet tak jako dřív. Příliš tě miluji a příliš si tě vážím.“

„Nikolasi,“ špitla, „pomůžeš mi ven?“

Okamžitě se opanoval. „Jistě, promiň.“ Pomohl jí vystoupit z vany, jako ta nejstarostlivější komorná ji utěl a zabalil do županu.

Pak přinesla Brebenda šaty, které poslal Rohatin a Nikolas začal řvát jako býk: „Něco barevnějšího tam nebylo?“ Kabátec i kalhoty byly v temně vínové, vše zdobeno černými prýmkami. Klobouk a boty našťestí černé.

Komorná se poděšeně příkrčila: „Jeho veličenstvo mi dalo přesně tohle, vaše milosti.“

Nikolas nasupeně vydechl a poplácal komornou po předloktí. „Neřvu na vás, sakra, tak se mi tu nerozbrečte. To mi udělal schválně. Však já mu to vrátím.“

Z šatny se vynořila Doriana oblečená v šatech obvyklé černé barvy. Když uviděla, co Rohatin Nikolasovi poslal, významně se usmála a ještě se do šatny vrátila. Za chvíli znova vyšla v šatech v téže vínové a řekla: „Romanka mi je nechala ušít před měsícem. Nelíbilo se jí, že chodím pořád v černé. Neměla jsem v úmyslu je nosit, ale teď jsem změnila názor.“

Nikolas na ni užasle civěl a pak se rozchechtal.

Nejistě k němu vzhledla. „Půjdem?“

Pověsil jí kolem ramen plášť lemovaný kožešinou a sebejistě zamručel: „Zajisté, madam.“

Kráčeli zavěšeni jeden do druhého chodbami zámku, který pro ni postavil nešťastný závistivý Sebornak a nechávali za sebou rozrušený šepot služebnictva.

Hookonské zimy bývaly skutečně mírné. Jen zřídka se na rostlinách objevovala slabá ledová námraza, jako právě nyní, kdy postříbřila lístky cesmínových a rotokosových keřů. V altánu ladili nástroje vesničtí muzikanti, nad ohništi se na obrovských rožních opékala vykrmená selata, z koláčků s rybízovou polevou na dlouhých stolech se ještě kouřilo. „Je docela chladno, ale s horkým vínem a masem by se to dalo tak dva cykly vydržet,“ poznamenala starostlivě Doriana. „Co myslíš?“

Nikolas se ohlédl k terase a rozsvíceným oknům do zimní zahrady. „Když bude Tauridě zima, určitě si řekne, jen se neboj. Nedělá si žádné násilí. Hlavně, aby nebyla zima tobě. Co tvoje boty?“

„Nelíbí se ti?“

„Myslím, jestli ti není zima,“ zamračil se.

Jako první přišli Romanka s Alarikem. Pozdravili se s Nikolasem, jako by tam patřil odjakživa. Pak přiběhla jejich vnoučata, pak se dostavila Terezka s upjatě se tvářícím Ernekem. Ostatní přišli téměř hromadně. Rohatin s Velichromem a princeznou Tombolou se vrátili přímo z lovu na tetřevy a celí zchvácení se hrnuli k horkému vínu. Jako poslední připlula císařovna v bílém kožichu obklopená ochrankou v teplých pláštích v paví modři.

Nebe už potemnělo a ohňová šou začala. Na zdvořilostní fráze nebylo kdy. Všichni se usadili do polštářů vyložených křesílek a za zvuků divoké primitivní hudky sledovali, jak ohněstrůjce točí svými zapálenými bandážemi na krátkých řetězech i tyčích a jak se spršky jisker v temnotě splétají do pomíjivých obrazců, ohnivých osmiček a planoucích kruhů. Vystoupení sklidilo obrovský potlesk.

Posléze se podávalo opékané sele a koláčky, hrála hudba, hosté se ve skupinkách bavili mezi sebou.

Když už měli všichni červené nosy, přesunuli se do domu, k vyhřátému krbu.

V zimní zahradě mezi exotickými rostlinami bylo stále léto. Malá fontána uprostřed jiskřivě osvěžovala vzduch a lampy s voňavým olejem doplňovaly vůni citrusových květů. Hosté se usadili do proutěných křesílek ke krbu a nechali si nalít čaj a víno. Otevřenými dveřmi z hodovního sálu k nim proudily sladké tóny tangilinu.

Taurida se rozhlédla po společnosti. S potěšením konstatovala, že členové Alarikovy a Fliniovy rodiny už odešli spát, i když asi ne příliš nadšeně. Určitě byli neméně zvědaví jako ona sama. Kromě tvrdého jádra rodiny zůstal Velichrom a kupodivu i Ernek, který se tvářil, jako kdyby spolkl lžici. Jedno po druhém, pomyslela si Taurida a mile se usmála na svou hostitelku: „Dnes vám to ve vínové převelice sluší, drahá vévodkyně.“

Doriana jí kompliment okamžitě vrátila: „Děkuji, z vašeho kožichu mi šel mráz po zádech. Něco tak krásného jsem viděla jen v muzeu. V mém bývalém domově polární lišky vymřely už před tisíci lety.“

„Mám radost, že už se cítíte lépe,“ řekla císařovna a sáhla po koláčku. „Vrátíte mi mého otroka?“

Doriana, která právě upíjela čaj, téměř upustila svůj hrnek. Nikolas doposud sedící mlčky vedle, jí nejdřív hrnek opatrně odebral. Pak si elegantně smekl svůj černý klobouk a tak, aby to všichni viděli, natáhl krk, a ukázal na velkou zlatou náušnici, která mu visela z levého ucha. „Chápu to správně, císařská výsosti, že dokud tu věc nesundám, zůstávám i nadále vašim otrokem?“

„Přesně tak,“ ušklíbala se Taurida. „Máme na to zákon o třiadvaceti paragrafech. Sám si ji sundat nedokážete, umím to jen já a hlavní velitel branných sil Tentechu. Upozorňuji vás, že mě to učili celkem patnáct dní.“

„A tak proto mi to nešlo,“ zabručel pobaveně Nikolas.

„Taurido?“ zavrčel Rohatin.

„Já také něco potřebuji,“ zaúpěla Taurida. „Potřebuji, aby si někdo promluvil s mým tvrdohlavým synem Hynnkorem. Nemyslí na nic jiného, než na ženskou a na chlast. Jaký to u všech běsů bude král? Potřebuji, aby se Nikolas přestal bránit a převzal po tobě žezlo, protože chci konečně s tebou žít. A taky bych chtěla poznat svou dceru a přesvědčit, ji, že nejsem chladnokrevná mrcha!“

„Ale to si Taunie přece nemyslí!“ vyskočil Rohatin, ale Taunie vzpurně vystrčila bradu.

„Prince Hynnkora znám,“ ozval se z kouta Ernek. „Bojovali jsme spolu proti Ebrektům. Neřekl bych, že myslí jen na chlast, protože v boji si vedl moc dobře.“

„Mohl by si na tebe pamatovat?“ zeptal se přísně Nikolas.

„Nejspíš ano, protože mě vyzval, abych s ním spal v jeho stanu, když ten můj vyplavila voda,“ houkl kousavě Ernek.

Nikolas se obrátil k Rohatinovi: „Pošli Erneka do Tentechu za Hynnkorem. Třeba se mu podaří prince trochu umravnit.“

„Chci jet taky,“ hlásila se Terezka.

„Ty nepojedeš nikam,“ odsekl Rohatin.

„Budu jí dělat garde,“ přidala se Tylida.

„A já,“ povstala Taunie.

„Všechny se budete hlídat navzájem! Především Terezu! Udělá ze mě dědečka dřív, než překročí tentešské hranice!“ vyletěl Rohatin.

„To by byla tragédie,“ usmál se ironicky Nikolas. „Na tvém místě bych jim nebránil. Kdo jiný, než právě ty, by měl mít pro jejich vztah pochopení?“

„Hlavně, že ty už máš ve všem jasno, Niki,“ prskl Rohatin a našťavaně opustil zimní zahradu.

Terezka se rozplakala a Taurida si srdceryvně povzdechla. Nikolas kývl na číšníka a řekl: „Dolijte všem sklenice, dobrý muži, protože tak za čtvrt cyklu bratr vychladne a vrátí se. Bude jako vyměněný. Je to velmi moudrý muž.“ Po tomto uklidnění napětí trochu opadlo.

Nikolas počkal, až budou mít plné sklenice a pak si vzal z proutěné lavice polštář, hodil jej na mramorovou zem, a posadil se Dorianě k nohám a pohodlně se opřel o její kolena.

Pak se teatrálně zatahal za svou náušnici a všetečně se obrátil k Tauridě: „Co tedy po mně chcete, veličenstvo?“

Taurida na něj rozmarně mrkla: „Uvidíme, jak se to všechno vyřeší a s čím Rohatin přijde. Prozatím stačí, když mi slíbíte, že tak do tří let převezmete po Rohim vládu.“

„Přiznám se, že jsem chtěl především věnovat rodině,“ zavrčel Nikolas.

„Jenomže tys prakticky vládl této zemi místo Seba celých deset let. A ještě jsi zachraňoval, co on zbabral. A Doriana pro roli královny přímo stvořená,“ zaduněl z kouta Velichromův hlas.

„Podle tvé babičky trůnu stejně neujdeš. Dorianu se babičce zatraceně podobá. Kdybyste Dorianu viděli, s jakou vervou odklízela hnůj...“

Taurida údivem otevřela ústa a vytřeštila oči.

„Stál jsem jako opařený,“ pokračoval Velichrom. „Už jsem o ní tehdy leccos věděl. Z Fenneborského trůnu ji svrhli její vlastní příbuzní. Nezdá se vám to povědomé? Sebornak byl sice psychopat, ale instinktivně poznal, co je Dorianu zač. A mně to došlo, když jsem ji viděl u těch krav. Když byla celá od hnoje a přesto tak krásně vzteklá a odhodlaná a nezlomená. Kdo jiný, když ne ona?“

Po okamžiku ticha Nikolas vyskočil ze svého polštáře a hluboce se Tauridě uklonil: „Můj ctěný přítel, kníže Velichrom se tím nijak nechtěl dotknout vašich kompetencí, císařská milosti. Jistě jste zaznamenala, že hovořil o královně a ne o císařovně.“

„Zajisté,“ vzpamatoval se Velichrom.

„Zajisté,“ usmála se Taurida.

„Ovšem,“ zakoulela očima Dorianu. „Hnůj je ozdravný pro pleť. Mohu vřele doporučit.“

Zimní zahradou zazněl úlevný smích.

Do toho se vrátil Rohatin. Připochodoval přímo ke své nejmladší dceři, vzal ji za ruku a zase s ní odešel. Nebyli pryč dlouho. Když se vrátili, houkl Rohatin k palmě u okna: „Erneku?“

Seržant s výrazem odsouzenec přešel.

„Terezka je moje milovaná dcera. Nikdy jsem jí nic nezakazoval. Nebudu ani teď. Tři z princezen, kromě Tomboly, která má jiné plány, doprovodí císařovnu do Tentechu. Vy povedete jejich ozbrojený doprovod. Vyberte si třicet mužů podle vlastního uvážení.“

„To nemohu, sire,“ skočil mu do řeči Ernek.

„Jak nemůžete?“ zbrunátněl král.

„Štábní postupy,“ konstatoval Nikolas. „Ernek je pouhý seržant. Může vést skupinu o maximálním počtu tři mužů.“

Rohatin otráveně rozhodil paže. „Zařid' to za mě,“ houkl na Nikolase.

Nikolas řekl: „Seržante, tímto vás povyšuji na kapitána.“ Pak se zamračil, něco si pro sebe zabrebtal, zavrtěl hlavou a dodal: „Kapitáne, tímto vás povyšuji na majora.“ Ukázal na Velichroma a řekl: „Veškeré písemnosti vyhotoví můj zastupující úředník, kníže z Velichromu, ale podepíše to král, protože kolegové z Ministersva Války to dvojité povýšení sežerou jedině jemu. Navrhují zítra ráno vyrazit do Temberu a vše zaprotokolovat na Ministerstvu války dříve, než se ten vztekloun generál Roxix vrátí z dovolené od Modrého moře. Nezapomeňte si nechat podepsat zpětný doplatek žoldu a diety, protože v Tentechu bude draho.“ Vzápětí se Nikolas zamračil a dodal: „Ještě bych navrhoval ošatné a příplatek na reprezentaci.“

„A další úkoly?“ zachraptěl zkoprnělý Ernek.

Nikolas pokrčil rameny, znovu se posadil Dorianě k nohám a vesele poznamenal: „Já zařídil jen povýšení. Ostatní už by si měl vyřešit budoucí dědeček.“

Rohatin zase zrudl a hrozivě se na Erneka obořil: „Tak daleko snad ještě nejsme, majore!“

Ernek srazil paty a s vystrčenou bradou odsekl: „Kdyby to snad byla pravda, určitě bychom se přiznali, sire.“

Dorianu to už nevydržela a vyprskla smíchy.

Rohatin při pohledu na chechtající se těhotnou švagrovou a její vzdouvající se břicho, poraženě klesl do křesla. „Dobře, Terezko a Erneku. Jeďte do Tentechu. Zůstaňte tam půl roku, třeba se lépe poznáte, třeba to bude k něčemu dobré. Až se vrátíte, můžete se vzít, ale ne dříve. Ty máš Erneku za úkol promluvit s princem. Taunie se pozná s bratry, Tylda jako vždy zblbne všechny mužské na míle daleko. Domluvil jsem, jdu spát. Zítra pojedeme domů. Ti dva šilenci,“ ukázal na pár v červeném, „už si poradí i bez nás.“

Ráno po snídani se císařovna uvolila Nikolasovi náušnici sundat. Zašli si na to do císařovna budoáru, pochopitelně s patřičným doprovodem. Šestice mužů v bílém na Nikolase hrozivě mračila. „Vy také nevíte, odkud vzal Rohatin tak neobvyklé jméno pro nejstarší dceru?“ zamumlala Taurida sklánějící se nad titěrným mechanismem náušnice.

Nikolas seděl na židli a kroutil se bolestí. „Pročpak jste se ho nezeptala?“ zasyčel.

„Celé společnosti se snažil namluvit, že se tak jmenuje nějaká bohyně z Ebreksie.“

„Pitomost,“ hekl, „Ebrektové mají jen mužské bohy.“

„Tak odkud to jméno vzal?“

„Výhra v tombole,“ zaúpěl, když zatahala obzvlášť. „Při zjištění, že bude otcem, se cítil, jako kdyby vyhrál v tombole. Do té doby žil v domnění, že je po zranění v bitvě o Bublavé prameny neplodný.“

„Takže Wiwonino dítě vyhrál v tombole. Jak legrační,“ podotkla Taurida.

Nikolas zesinal a téměř bezhlesně vydechl: „Chcete říct, že Tombola je dcerou Wiwony, císařovny Floxijské?“

Taurida obrátila oči v sloup. „Když ji Rohi poznal, ještě císařovnou nebyla. Vyprávěl mi o tom. Seznámili se v klášteře před dvaceti lety. Srdceryvný příběh. Za devět měsíců se narodila Tombola. Měli byste si s bratrem promluvit. Stejně je to od vás hezké, že jste za ty roky, co jej Sebornak zostuzoval a vás démonizoval, dokázali držet při sobě. Á konečně!“ výskla Taurida. Náušnice byla z Nikolasova rubínově rudého ucha venku.

Odpoledne se vyšli Doriana s Nikolasem na nádvoří rozloučit s hosty.

Rohatin, než si nastoupil do kočáru k Tauridě, si Nikolase odvedl stranou. „S těmi jejími hromotluky je velká potíž. Už se nemůžu dočkat, až ji budu mít pro sebe alespoň v noci. Asi už se do porodu nevrátíš, co?“

Nikolas vážně zavrtěl hlavou. „Nejméně čtvrt roku se mnou nepočítej. Velichrom je víc, než důstojná náhrada.“

„Hlavně důstojná,“ ušklíbl se král.

Když konvoj zmizel za zákrutem cesty, popošli k venkovnímu ohništi, kde pokračovala odpolední slavnost pro vojáky a služebnictvo. Místní pojídali rožněné maso a popíjeli svařené víno.

Nikolas pohládl Dorianu po břichu a řekl: „Jsi moje.“

Podívala se mu do tváře ukované ze strohých linií. Když se usmál, celý se změnil.

Ukryla se do jeho náruče a spokojeně broukla: „Víš, že se mi moc líbíš?“

„To bych měl říkat já. Vždycky, když jsem na tebe myslel, a jsem ti to říkal. Probouzel jsem se uprostřed noci, s tvým jménem na rtech, s vědomím, že jsem tě musel nechat roztomilé zrůdě.“

„Kdybych jen tušila, co je to za člověka, nikdy bych na tu zasnubní hostinu nešla. Radši bych zůstala doma a žehlila ti košile.“

„To by nepomohlo,“ odporoval. „Plenner už tě viděl. Vytušil další nástroj, skrze který mohl Seba ovládat. Dost už o minulosti. Spíš bychom měli probrat, co budeme dělat, až se děťátko narodí. Jsi hraběnkou z Cernu, ale ještě jsi tam nebyla. Také bych tě rád představil babičce.“

Doriana vykulila oči. „Myslíš tu babičku, kterou zmiňoval Velichrom? Manželku Trortena Ryšavého, královnu vdovu? Ona ještě žije?“

„Jistě. Je jí osmdesát. Trochu hůře chodí, ale pálí jí to jako zamlada. Když se Ritus oženil s Ysmellou, nedokázala to přenést přes srdce a odstěhovala se k mému otci na jeho panství. Zůstala tam i po jeho smrti. Rohatin, jako starší bratr a vévoda, dostal mnohem větší Deneb z mamčiněna věna, a já zdědil právě Cern i s babičkou. Babička je stará běska. Snad už jsi pochopila, že od Rohatina, je to oslovení spíše pochvalou, než nadávkou.“

„Cern a Trortenova vdova,“ vydechla, „co když se jí nebudu líbit?“

„Budeš,“ ujistil ji, „babička o tobě beztak ví. Má mnohem dokonalejší zpravodajskou službu, než mé ministerstvo. Od koho si myslíš, že jsem pochytil nejvíc? To ona mi dohodila Velichroma. Vy dvě budete silná dvojka. A mám ještě jeden důvod, proč tento zámek využívat

jen jako výletní sídlo.“ Rozpačitě pohlédl do místa, kde se té noci, kdy bojoval se Sebornakem, zjevil fialový průchod do nicoty.

„Jaký?“ zamračila se.

Jeho rozpačitý výraz ji překvapil. Takto ho vůbec neznala. „V případě, že bychom se občas nějak nepohodli, třeba kvůli barvě stolního prostírání, nebo ohledně pravidel vývozu brukví, a tobě by ruply nervy... Zkrátka, nechci se děsit každé letní bouřky.“

Ach tak. Zalovila ve výstřihu, v prstech se zaleskl známý obdélník. Dříve, než stačil Nikolas zasáhnout, s ním elegantním obloukem mrštila přímo do plamenů.

„Cos to udělala?“ zachraptěl.

„Těšila jsem se, že to uděláme spolu až večer, ale proč ne hned?“ řekla klidně. „Ten nápad s cestou do Cernu se mi líbí, protože až tě Rohatin udělá císařem, bude se svobodným cestováním konec. Ale víš co? Zvládneme to.“

Objal ji kolem pasu a šeptl: „Tys ty dveře zavřela.“

Přikývla, a tónem, jako by takové věci dělala denně, utrousila: „Ovšem, náš život se podle počasí řídit nebude.“